

"VIENYBE LIETUVNINKU"

IŠEINA KAS SEREDA
Brooklyn New York.

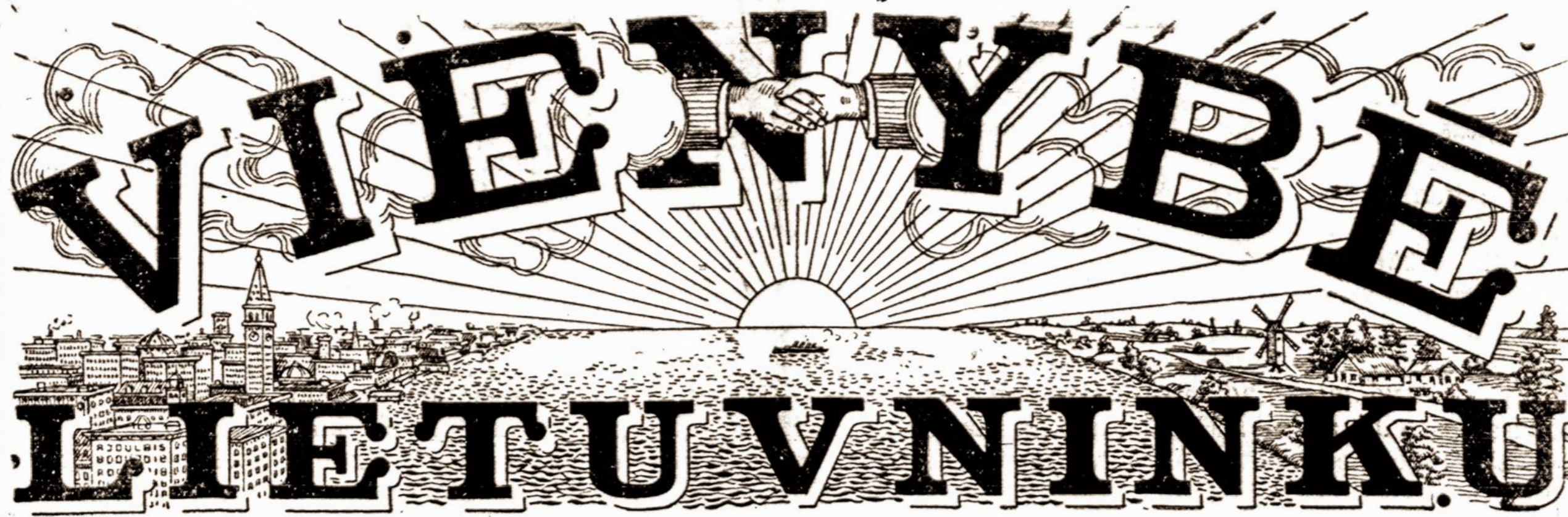
Prenumerata metams:

Suvienytose Valstijose \$2.00
Europoje ir kitur \$3.00
Kanadoje \$2.50

Prenumerata mokama iš viršaus. Prenumerata metams skaitosi nuo laiko užsirašymo, ne nuo Naujų Metų.

Apgarsinimų kainų klauskite laišku:

J. J. Paukštis ir Co. (Inc.)
120-124 GRAND ST.
BROOKLYN NEW YORK.

Visuomenės, literatūros ir politikos savaitinis laikraštis.

"VIENYBE LIETUVNINKU"

PUBLISHED
EVERY WEDNESDAY.

Brooklyn New York.

Yearly subscription rate:

In the United States ... \$2.00
To Foreign Countries ... \$3.00
To Canada \$2.50

Advertising rates on application.

Address all communications to the publishers:

J. J. Paukštis & Co. (Inc.)
120-124 GRAND ST.
BROOKLYN NEW YORK.

Sveikiname su Kalėdų Šventėmis visus gerbiamus „V. L.“ skaitytojus ir savo bendradarbius bei draugus ir kartu visiems velijame linksmi, gražiai ir blaivai praleisti tas šventes ir tinkamai užbaigti senuosius, 1913, metus.

„V. L.“ REDAKCIJA.

KALĖDOS.

Visas krikščioniškasis pasaulis apvaikščioja Kalėdas arba, kitais žodžiais tariant, švenčia tą dieną, kurioje gimė Jėzus, kuris skaitosi krikščionybės įsteigėju. Apie Jėzų, kaip apie Dievą, mes esame net per daug girdę. Čia man labai norėtųsi pakalbėti apie Jį ne kaip apie Dievą, bet kaip apie žmogų, — juk jis buvo ant žemės žmogumi; gimė, augo ir mirė kaip ir visi kiti žmonės. Norėtųsi pakalbėti ne taip, kaip evangelijos skelbia, nes evangelijos — tai tokie pat mitai (legendariški padavimai), kaip ir senovės romiečių ar graikų mitai. Norėtųsi pakalbėti, kaip šios gadynės mokslas žiuri į tai, kaip jis aiškina tą visą dalyką; bet toks pasikalbėjimas laikraščio straiptnyje tiesiog yra negalimas. Todėl esu priverstas pasidalinti tik trumpomis mintimis su gerbiamu skaitytoju, kuris, viluos, nepalauks už blogą, atradęs šiame straipsnyje dideles prašvaistes ar nedakalbėjimus.

miečiais; jai reikėjo mokėti romiečiams didžiausius mokesčius viduryje gi tautos viešpatavo didelis suirimas — viena sekta (partija) per sekiojo kitą (farisėjai, gilelitai, šamaitai, sadukėjai ir essėjai), o prie to viso Romos prokuratoriai išjuokdavo viską, ką žydai skaitė šventu ir nepaliečiamu. Vieną tik jie turėjo nusiraminti — tai buvo viltis, kad jų tradicijinis tautiškas Dievas — Jehova, sulig pranašavimų, išgelbės juos iš tų visų nelaimių atsiųsdamas ant žemės išliuosotoją.

Išliuosotojo arba Messijaus laukė visos žydų klasės, išskiriant tik pačią augščiausią aristokratiją, kuriai ir taip gera buvo gyventi, kuri nesitikėjo, kad jai Messijus ką gero atneštų, ir ji ėjo išvien su romiečiais. Visi tikėjo, kad, sulig pranašysčių, pirmiau turi ateiti ant žemės pranašas Elijošius, kuris surinks kruvon išsklaidytas žydų gimines, o jau paskui ateis pats Messijus (žydiškai Moschiach, pateptinis), kuris ir užvaldys vienu tik kvapo paputimu visas pasaulio šalis ir įsteigs ant žemės dangaus karaliją, kurioje pirmą vietą užims, supranta, žydai. Prie šitokių, tai yra prirengtų, aplinkybių ir atsirado keletas pranašų ir messijų, kurie ištikrųjų stengėsi inkvėpt žmonėms augstesnę dvasią, kad kaip nors nuverst svetimtautiską jungą ir suteikt ramybę viduryje žydų tautos. Vieniems iš jų iškart nesisekė; kiti gi apie save surinko diktoką pasekėjų skaitlių, bet vienok jie neįstengė nuveikt ką nors svarbaus, ir

I. MESIJAUŠ LAUKIMAS.

Išliuosavę iš Babilonijos vergijos žydai sutvėrė Palestinoje savo neprigulmingą karaliją; vienok jie tuom savistovumu neilgai džiaugėsi. 63 metuose prieš Kristaus gimimą romiečiai ne tik užkariavo tą karaliją, bet pilnai paverė žydus, ir dėl Judėjos užstojo nelaimių metai. Žydų liaudis kentė didžiausius prispaudimus iš visų pusių: ją persekiojo karaliai ir angštieji žydų kunigai, kurie ėjo išvien su prispaudėjais ro-

KALĖDOS.

Kaip atėjo šventas rytas,
Užtekėjo mums žvaigždutė.
Skamba žodžiai: sveikas mielas,
Sveikas, broli ir sesute!

Giedam giesmes per Kalėdas,
Kad užmiršti savo bėdas.
Kaip sulaukėm linksmą dieną,
Pilna džiaugsmo pas kiekvieną.

Siunčiam garbę amžių Dievui,
Draugui, sesei, broliui, tėvui!...
Linkiam laimiu kuogeriausiu
Ir metelių kuoilgiausiu!...

A. Linkus.

KRISTALAI.

Kristalai, kristalai blizga taip šviesiai
Žemės gilumoj, gludi tamsoje,
Spindi jų šviesa taip šiltai ir vaiskiai,
Atspindi jie mano sieloje.

Ledataikiai, šalto ledo kristalai
Sumirgėjo jie saulės šviesoje.
Tarytum paslaptis kokia gili,
Sumirgėjo jie saulės šviesoje.

Tarytum ugnis, taip rausvai žibėjo,
Tarytum paslaptis kokia gili
Mano siela jų atspindžiu spindėjo
Ir aš ėjau-slinkau prie jų arti...

Ir mano rankos siekė, nepasiekė,
Nes vaikas aš tuomet dar tik buvau.
Ir nepasiekus širdis graudžiai verkė —
Ir aš labai pykau ir vis dukau:

Tarytum visą stogą aš nuversčiau!
Taip ledataikiai kadais patiko,
Ir nieka kito, rodos, aš negeisčiau —
Bet nunai tas geismas jau padriko...

Ir kabo žvakės vis tenai prie stogo,
Dailiai blizga-mirga jos ir šviečia;
Regis žvaigždėlės tos — tenai prie stogo —
Betgi jau savėsi nebekviečia.

Tik deimantai dabar vieni vaidinas,
Jų atspindį sielos akim nun regiu;
Siela nunai deimantais tiktai dabinas
Ir aš ledataikius dabar peikiu.

Ir kamgi rankom taipo gelti-šalti?
O jie sušils-sitirps ir jų nebus,
Ir dargi dantį dantin reikia kalti —
Visa tat niekai, ir jie pražus.

Einu į sutemą ir jieškau saulės,
Idant jos šviesoj siela sušiltų.
Aš vaikščioju po sutemas pasaulės
Ir jieškau deimanto, kuris prabiltų...

Kristalai, kristalai blizga taip šviesiai
Žemės gilumoj, gludi tamsoje,
Spindi jų šviesa taip šiltai ir vaiskiai,
Atspindi jie mano sieloje.

Jul. Baniulis.

nė vienas iš jų neliko pripažintas Messijum. Sulig žmonių supratimo tikras Messijus pirmiausiai turi gimti iš karaliaus Dovo (Ben-David, Dovo sunus) ainių; antra, — jis turi žinoti ir pildyti prisakymus, o trečia, svarbiausia, — jis turi išliuosuoti žydų tautą iš romiečių jungo ir sugrąžinti jai pračities auksinius laikus. Essėjai gi dar daugiau iš Messijaus reikalavo. Sulig jų nuomonės jis neturi but papildęs jokios nuodėmės ir turi įvest gyveniman komunistišką tvarką.

Essėjai — tai tie žmonės, kurie, apleidę viską, nuėjo ant Jordono upės kranto ir ten įsteigė bendrą (komunistišką) gyvenimą. Jie vedė tikrai asketišką gyvenimą ir nepripažino privatiškos nuosavybės, šliubo, vergijos ir tam panašių įstatymų. Jų siekiai, sulig jų supratimo — buvo vest dorą ir teisingą gyvenimą ir šaukt prie to kitus. Anot jų nuomonės Jehova ikito neatsiųs Messijaus, kol ant žemės bus žmonės pilni nuodėmių, tai yra nepildant prisakymų. Ir nuodėmingas gali apšvalyt nuo nuodėmių; užtenka tik įstoti į essėjų sektą, o pirm to išsimaudyt (kad apšvalyt) Jordono upėje. Pirmutinis jų vadas buvo Jonas (Krikštytojas), kuris ir šaukė, kad visi žydai metavotųsi ir apšvalytų nuo nuodėmių besimaudydami (besikrikštydami) Jordone. Iš essėjų ir išėjo pirmutinis šaukimas, kad artinasi dangaus karalija. Jono darbas išrodė farizėjams visai nepavojingu; jie visai nebandė jam kenkt ir leido liuosai krikštyt Jordone žmones. Tik labai išpykino Jonas valdonui Erodui už labai aštrias kalbas prieš jo (Erodo) nuodėmes. Erodas liepė jį suimt ir nukirst jam galvą. Vienu iš jo mokinių buvo Jėzus iš Nazareto, kuris, įstodamas į essėjų sektą, kaip ir visi kiti, turėjo išsimaudyt Jordone. Jis tai ir varė pradėtąjį Jono darbą pirmyn ir toli-toli jį pralenkė.

Tik papiežius Julijus I (mirė 352 m.) galutinai nustatė, kad Jėzaus gimimo dieną reikia švest 25 gruodžio. Kodel reikia švest 25 gruodžio, o ne kitą kurią dieną, mes pamatysime žemiau. Mes metus skaitome nuo Jėzaus gimimo, bet iš tikrųjų, kaip parodo tuli historikai, Jėzus gimė apie 4 metus pirmiau, tai yra dabar turėtų but ne 1913 metai, bet 1917 metai.

Jėzaus tėvu buvo tulas daildė (staliorius) Juozapas, o motina — Marija*. Ar Jėzaus tėvai paeina iš giminės karaliaus Dovo, nieko negalima žinoti, nes niekur nieko tokio nesurasta, kas tikrai paliudytų tą spėjimą, o evangelijai tikėt visai negalima. Kaip jau augščiau minėjom, evangelija yra nekuom daugiau, kaip eikmitu; ji net kalba, kad Jėzus gimė ne Nazarete, o Betlėjui, — mat, reikia gi, pripažinti Jėzų messijum, prisitaikinti prie žmonių reikalavimų ir prie senovės pranašavimų.

Apie Jėzaus jaunystę irgi nieko nežinoma. Tiesa, evangelija kalba, kad jis, budamas dvylikos metų, atlankė kartu su tėvais Jeruzolimos bažnyčią ir susiginčijo su bažnytiniais moksliniais bei daktarais. Ant kiek tas tiesa, sunku nuspėti. Paskui apie jį vėl nieko nežinoma lig 30 metų, kuomet jis, išgirdęs apie essėjus nučina prie jų, įstoja į jų komuną ir, sulig papročio, apšvalo nuodėmes išsimaudydamas Jordono upėje — tai yra jis priima krikštą. Kuomet Erodas nugalabina essėjų vadą, Joną, Jėzus užima jo vietą ir varo pradėtąjį darbą tolyn, tai yra šaukia visą žydų tautą prie metavonės, nes tik tuomet Dievas atsiųs messijų, kuris ir išliuosuos juos iš visų nelaimių.

II. MESSIJUS.

Jėzus gimė mažame Galilėjos miestelyje, Nazarete. Jo gimimo dieną mokslas dar lig šiai dienai galutinai nenustatė. Pirmieji krikščionys taipgi nesilaikė vienodumo — vieni iš jų Jėzaus gimimo dieną apvaikščiojo 25 gegužio, kiti gi — 24 balandžio o tretii — net 6 sausio.

Tik papiežius Julijus I (mirė 352 m.) galutinai nustatė, kad Jėzaus gimimo dieną reikia švest 25 gruodžio, o ne kitą kurią dieną, mes pamatysime žemiau. Mes metus skaitome nuo Jėzaus gimimo, bet iš tikrųjų, kaip parodo tuli historikai, Jėzus gimė apie 4 metus pirmiau, tai yra dabar turėtų but ne 1913 metai, bet 1917 metai.

Jėzaus tėvu buvo tulas daildė (staliorius) Juozapas, o motina — Marija*. Ar Jėzaus tėvai paeina iš giminės karaliaus Dovo, nieko negalima žinoti, nes niekur nieko tokio nesurasta, kas tikrai paliudytų tą spėjimą, o evangelijai tikėt visai negalima. Kaip jau augščiau minėjom, evangelija yra nekuom daugiau, kaip eikmitu; ji net kalba, kad Jėzus gimė ne Nazarete, o Betlėjui, — mat, reikia gi, pripažinti Jėzų messijum, prisitaikinti prie žmonių reikalavimų ir prie senovės pranašavimų.

Apie Jėzaus jaunystę irgi nieko nežinoma. Tiesa, evangelija kalba, kad jis, budamas dvylikos metų, atlankė kartu su tėvais Jeruzolimos bažnyčią ir susiginčijo su bažnytiniais moksliniais bei daktarais. Ant kiek tas tiesa, sunku nuspėti. Paskui apie jį vėl nieko nežinoma lig 30 metų, kuomet jis, išgirdęs apie essėjus nučina prie jų, įstoja į jų komuną ir, sulig papročio, apšvalo nuodėmes išsimaudydamas Jordono upėje — tai yra jis priima krikštą. Kuomet Erodas nugalabina essėjų vadą, Joną, Jėzus užima jo vietą ir varo pradėtąjį darbą tolyn, tai yra šaukia visą žydų tautą prie metavonės, nes tik tuomet Dievas atsiųs messijų, kuris ir išliuosuos juos iš visų nelaimių.

Apie Jėzaus jaunystę irgi nieko nežinoma. Tiesa, evangelija kalba, kad jis, budamas dvylikos metų, atlankė kartu su tėvais Jeruzolimos bažnyčią ir susiginčijo su bažnytiniais moksliniais bei daktarais. Ant kiek tas tiesa, sunku nuspėti. Paskui apie jį vėl nieko nežinoma lig 30 metų, kuomet jis, išgirdęs apie essėjus nučina prie jų, įstoja į jų komuną ir, sulig papročio, apšvalo nuodėmes išsimaudydamas Jordono upėje — tai yra jis priima krikštą. Kuomet Erodas nugalabina essėjų vadą, Joną, Jėzus užima jo vietą ir varo pradėtąjį darbą tolyn, tai yra šaukia visą žydų tautą prie metavonės, nes tik tuomet Dievas atsiųs messijų, kuris ir išliuosuos juos iš visų nelaimių.

* Tuluose raštuose randame nurodymus, buk Jėzus buvęs tik pirmutiniu sunum šeimynoje, — buk apart jo Juozapas ir Marija Jozue, Simaną ir Judą ir kelias dukteris. Bent taip tvirtina plačiai žinomas historijos profesorius Gret'as. Garsus orientalistas bei semitiškų kalbų žinovas Ernestas Renanas savo knigoje „Jėzaus Gyvenimas“ sako, kad Jėzus turėjęs brolius ir seseris, bet jie visi pasilikę nežinomi, užmiršti. Tą patį, nors neaiškiai, mini ir visi keturi evangelistai. Tečiau dar lig šiai dienai nekuri krikščionys-mokslinčiai negali išsivadėt mistiškos papėdės, tai yra, buk mergina, nesušinęs lytiškai su vyru, gali pagimdyti žmogų. — P. G.

mių. Vienok Jėzus greit pamatė, kad tų saukiamųjų visai nedaug. Farišėjams ir be dangaus karalijos gera gyvent, turtingiems taip pat, o prastoji liaudis jo nesu-pranta. Juk didžioji žydų liaudies dalis mažai ką buvo girdėjusi apie pranašus; net ir prisakymų plačioji minia nežinojo. Todel Jėzus, tai matydamas, ir permaino savo taktiką. Jis nešaukia daugiau metavoties, neragina įstot į esėjų sektą, bet leidžiasi į žmones nešdamas jiems suraminimą ir keldamas jų nupuolusią dvasią.

Apie jį pradeda rinkties žemiausios luomos žmonės, taip sakant, žmonės nuo dugno. Tarpe jų buvo ir nustojusios doros moteris, iš kurių pagarsėjo Marija Magdalietė, arba Marija iš Magdalos. Susirinkę apie Jėzų visi budavo linksmi, nes jis visus suraminavo, atgaivindavo ir inkvėpdavo viltį ant geresnės ateities. Pamatan savo mokslo jis dėjo sekantį prisakymą: „nedaryk kitam to, ko nenori, kad tau kas darytų“. Ką nors plačiau apie Jėzų Kristaus (graikiškai žodis Chrestos tą patį reiškia ką ir žydiškas Messijus — Dievo pateptinis) mokslą trumpame straipsnyje pasakyt negalima. Apskritai imant galime pastebėti, kad jo mokslas plaukė iš gilumos širdies, iš prakilnių jausmų; jis savo mokslą rėmė darbu, savo tvirta valia ir dorumu. Jo mokslas ištikrųjų buvo tobiliausiu ir pilnai užsipelno pavadinimo dievišku mokslu. Pasidėkvojant apaštalo Povilo gerai populiarizacijai teisingiau sakant, perkėlimui nuo žydiškos (tautiškos) papėdės ant stambeldžių dirvos, jo mokslas apėmė kuone visą pasaulį, o jis pats buvo pakeltas lig dieviškojo laipsnio, nors jis save skaitė tik Dievo sunumi, Messijumi, bet ne pačiu Dievu.

III. KULTAS.

Žmonės 25 gruodžio pradėjo švest ne nuo Kristaus laikų, bet daug anksčiau — gal keletą tūkstančių metų prieš Kristų. Taip 25 gruodžio švedavo garbin-tojai Agni Indijoje, pasėkėjai Mitros Irane, išpažintojai Oziriso Aigipte. Tą pat dieną švedavo ir budistai, nes, sulig jų, tą dieną gimė iš nekaltos motinos jų dievas Buda. Romiečiai gi su didelėmis iškilėmis apvaikščiavo 25 gruodžio, kaip gimimo dieną jų dievų: Bachuso, Veneros, Izidos ir tt. Tuomet ne tik Romoje, bet ir visuose kituose miestuose, Romai priklausančiuose, žmonės vaikščiavo su iškilėmis, nešdavo vygią, kurioje budavo paguldytas stambas, reiškiantis tik-ką gimusį dievą, ir giedodavo pagarbos himnus.

Izidos gi kunigai, apsitaisę į tam tikrus baltus rūbus, surengdavo dideles

procesijas, nešdavo paveikslą dievo Hēruso, kuris budavo nupieštas ant kelių jo motinos, nekaltos mergelės. Mitros gi kunigai 25 gruodžio švedavo kaip šventę nepergalimos saulės, arba, kaip Romoje kalbėdavo: „sol novus“ (nauja saulė).

Pirmieji krikščionybės vadovai, matydami, kad veik visos pasaulis apvaikš-čioja 25 gruodžio, kaip svarbiausią savo dievų gim-tadienį, ir savodievo gimimo dieną pernešė ant tos pat dienos.

Negana dar to. Veik visi senovės dievai yra gimę urvuose ir tai vis iš nekaltų mergelių. Užtai Juozapo moteris, Marija, tapo paskaityta nekalta, ir ji gimė irgi ne paprastai, bet staineleje (tvarte), kuri mažai kuom skyrėsi nuo urvo. Ir, apskritai imant, visos katalikiškosios bažnyčios apeigos pamate turi stambeldys-tės apeigas; nekurius net su pastebėtinai tikru panašumu atkartojamos, tik joms dabar kita prasmė priduo-dama.

Kad išrišt klausimą, kodėl ta diena (25 gruodžio) taip visų švenčiama, turime įsigilinti į žiliausią senovę, kuomet dar žmonės buvo beveik laukiniai, ir kuomet jie buvo atsiekę tik patį pirmutinį kultūros laipsnį, tai yra kada jiems pasisekė išrasti ugnį.

Iš senovės vėdiečių mitų mes dazižinome, kad giliausioje senovėje, kaip tik žmogus pradėjo protaut, jis pradėjo garbinti saulę, kaip dievą ir kaip ugnies tėvą. Tada jau žmonės suprato, ką duoda jiems saulė, nors ne taip gerai, kaip kad mes XX metašimėio žmonės suprantame. Išradus gi ugnį, paskaitė ją saulės arba dievo sunumi. Ugnį galima pasidaryt ne kitaip, kaip tik trinant vieną sauso medžio gabalą į kitą; — vienas pagalis skersai kito reiškia jau kryžių. Ugniai dar reikalingas oras, be kurio ji negali nė gyvent, nė užgimt. — Ot tokiuo būdu ir susitvėre pirmutinė trejybė (traicė) iš saulės, ugnies ir oro, arba, kaip tuomet vadino, iš Savito (tėvas), Agni (sunus) ir Vaju (dvasia, oras). Sumus, suprantama, gema iš tėvo po intekme dvasios, bet kaip?

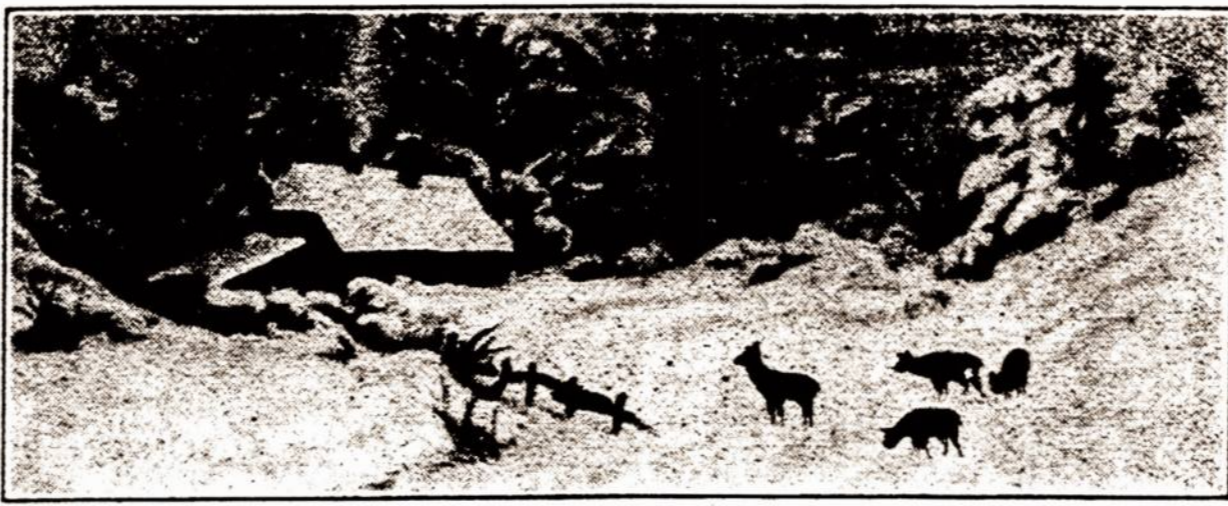
Betrindami vieną medžio gabalą į kitą žmonės pastebėjo, kad tik susikryžiuojimo vietoje gema ugnis. Tas mums dabar išrodo taip paprasta, bet tų laikų žmonės toje vietoje matė ką tai neprasto, viršgamtiško: jų fantazija ir paskaitė, kad toje vietoje turi gyvent dievo motina, kuri ir pagimdo po oro intekme sunų, tai yra ugnį (Agni).

Senovės žmonės, nors ir nebuvo tokiais astronomais, kaip kad dabar, bet jie žinojo, kad saulė (tai yra jų dievas) nuo vidurvasario to-lindavosi nuo jų — dienos darydavosi trumpesnėmis, oras šaltesniu. Gruodžio gi 25 d. jie skaitė ta diena, kuomet saulė vėl pradeda artinties, vėl pradeda dienos eit ilgyn, o oras šiltyn. Del-to žmonės ir džiaugdavosi, kad dievas-tėvas vėl artinasi prie jų, vėl suteikia jiems

savo malones, ir tą dieną jie švedavo, kaip dievo dieną.

Ir ištikrųjų, visi stambeldžių dievai, kurie pamate turi saulės kulta, buvo švenčiami ne kokią kitą, kaip tik 25 gruodžio d. Tuos dievus piešdavo ne kitaip, kaip tik ant saulės skritulio, kuris ne ką kitą reiškė, kaip tik saulę. Ir šiandien mes, krikščionys, ant paveikslų ne tik Dievą, bet ir visus šventuosius piešiame su skrituliu bei šviesa apie galvą, kas primena žiliosios senovės saulės garbinimą. Ir pats žodis „dievas“ reiškia ne ką kitą, kaip tik žvilgantį arba spindantį, nes senovės sanskritų kalboje žodis „deva“ reiškia spindėt, žvilgėt, žerēt...

Taigi, šiandien apvaikš-čiojame Kalėdų šventę. Ją apvaikščiojo žmonės pradėdant giliausia senove ant

KALĖDŲ ŠVENTĖ.

Kalėdos — kokia plati, daug reiškianti šventė!... Apie vidurnaktį sugandžia bažnyčių varpai, ir jų atgarsiai kyla, plėtojasi ir pripildo oro drebančiu, virpančiu gaudimu...

Pakyla judėjimas. Visais keliais žmonės brenda, baltai, tyru sniegu bažnyčion, idant iškilmingai sutikti tą svarbiausią metinę šventę.

Kiekvienas asmuo užmiršta kasdienines bėdas, vargus ir sunkią gyvenimo naštą. Sušvinta žmonių akyse laimės žiežirklės, ir jų veidai nardosi linksmumo tvane.

Yra tai vienatinė šventė, kuri linksmina širdis ne tik stambių turtuolių, bet lygiai pralinksmina veidą ir juodnagio, apiplyšusio, sunkių darbų nuvarginto darbininko. Juk ši šventė primena mums gimimą To Dievo-žmogaus, kuris stojes į darbininkų eiles, užtarė jų reikalus ir, aplamai, sunkiai dirbantiems beturčiams vien tik palaimos geidė.

Nors jau prabangavo šimtai ir tūkstančiai metų nuo žymaus istoriško atsitikimo, tačiau civilizuoti žmonės neužmiršo to. Jie šventė 25 gruodžio dieną, kad geriau pagarbinti tą amžiną beturčių užtartyją, tiesos skelbėją ir doros mokytoją.

Nors 25-tą dieną ir laikome Kristaus gimimo dieną, tačiau yra gerų istoriškų priparodymų, kad dabar priimtas Kristaus gimimo laikas nėra tikras.

Žilutės istorijos lapai pasakoja, kad tik praėjus gan ilgam laikui po Kristaus gimimo pradėjo švesti 25-tą dieną gruodžio.

Tiek galop pridursiu, kad patįs žymiausi šio dalyko tyrinėtojai tkrai nežino Jėzus gimimo dienos. Viskas tūno neaiškiuose, supintuose istorijos

garbės visagalinčio Dievo-Tėvo, ant garbės dievų ir žmonių tėvo-Saulės. Vėliau šis kultas pas įvairias tautas keitėsi ir išsivystė į kitas formas, bet pamate visgi pasiliko saulės ir ugnies garbinimas. Mes gi, pakėlę Jėzų ligi dieviško laipsnio už jo mokslą, kurį jis inteikė žmonijai, irgi apvaikščiojame su tokiomis pat apeigomis, kaip ir senovėje. Ugnies gi išradimas — tai pirminis žmonijos žingsnis kultūros link. Todel drąsiai galime sakyti, kad Kalėdų šventė — tai paminėjimas kultūros atsiradimo. Užtai lai primena Kalėdos žmonijai tuos pirmutinius kultūrinius žingsnius, kuriuos jai senovėje prisiėjo pergyventi, ir lai jos kiekvienam žmogui nurodo, kad jis turi but kultūrinu žmogum ir laipsniškai žengt augštyti...

P. Gulbinas.

Besiplėtojant Kristaus gimimo dramoms, į jas išsikverbė bažnyčiai nepageidaujamas elementas — humoristika.

Tulą laiką šias dramas lošė ant šventorių. Paskui jau ir čia joms vietos nesirado, ir todėl jas pernešė ant gatvių. Tačiau, laikui slenkant, šios dramoms visai išnyko.

Toliau inėjo gyveniman paprotis rengti elgteles ir pirkti savo gimtadieniams bei pažįstamiems Kalėdų dovanas. Šitą paprotį žmonės ir dabar tebevaruoja.

Perkame mažutėliams dovanėles ir duodame jas savo draugams, draugams bei gimtadieniams, nes tuom norime prisidėti prie padidinimo Kalėdų šventės svarbumo. Geidžiame palaimos kiekvienam žmogui ir norime, kad visi — turtingi ir beturčiai — būtų laimingi, linksmi ir kad užmirštų tąją nelaimių jurę, kuri slėgė juos praėjusių metų bėgyje. Tokią turedami omenyje mintį suteikiame saviesiems mažą Kalėdų dovanėlę...

Z. Vitkauskas.

MYLIU.

Myliu tą šalelę,
Kur gegė kukuoja,
Anot mūsų dainelių, —
Vargus mūsų rokuoja!...
Myliu jos vieteles,
Jos pilką žemelę;
Myliu jos gireles
Žaliają pievelę!...
Myliu tuos laukelius,
Kur ten tyručiuoja;
Myliu tuos miškelius,
Kur ten žaliuoja!...
Myliu tos šalelės
Sraunius upelėlius,
Augstuosius kalnelius,
Žalius beržynėlius!...
Myliu Nemunėlį,
Kurs tek', vinguriuoja;
Myliu smiltynėlį,
Kuris ten baltuoja!...
Myliu garsią upę —
Srauniją Dubisą,
Garsingą Šešupę,
Viliją ir Ventą!...
Myliu lankuzėles,
Kurios ten žaliuoja;
Myliu giraitėles,
Kur' šnabžda, linguoja!...
Myliu tą lakštutę —
Meilingą paukštelį,
Kuri čiuib' dainutę,
Žaliajam gojelyj!...
Myliu pulkuzėlius
Lietuvos seselių,
Skardžius balsuzėlius
Jų meilių dainelių!...
Myliu visą šalį,
Jos liaudį vargingą,
Vargdienį, bedalį,
Jo verksmą graudingą!...
Myliu merguzelę,
Kur' linksmai dainuoja;
Myliu vargdienelę,
Kur' verkia, dejuoja!...
Myliu vargdienėlį,
Vargelių suspaustą,
Jo gyvenimėlį
Sunkybės apkrautą!...
Myliu tą šalelę,
Kur gegė kukuoja,
Anot mūsų dainelių, —
Vargus mūsų rokuoja!...
A. K. L.—s.

KALĖDŲ DVASIA.

I heard the bells on Christmas Day
Their old, familiar carols play,
And wild and sweet
The words repeat
Of peace on earth, good will to men!
W. H. LONGFELLOW.

Kalėdų dvasia atneša šypsąją lupoms ir prakilnumą širdžiai; ji susijungia su viso pasaulio draugiškumu, kuris spiria visus laikyti draugystės ranką su kiekvienu vyrų ar moteriške.

Kaip žinome, Kalėdų obalsiu yra — „Taika ant žemės, gerovė žmonėms.“ Kalėdų dvasia gaivinančiai veikia mūsų širdyse ir pilnai apsiereiškia prakilnuose mūsų darbuose ir meiluose žodžiuose.

Koks džiuginantis būtų daiktas del pasaulio, jei Kalėdų dvasios veikimas apsiereištų ne tik laike tos didžios šventės, bet laike visų metų švenčių, laike visų dienų... Kaip maloniai but tada gyventi ant žemės!... Kokis gražus būtų tada pasaulis!... Taika ir gerovė visur ir visados! Stengkimės, kiek mes galime, kad taika ir gerovė būtų nuolatiniu mūsų troškimu, kiekvienos dienos obalsiu... Darykime taip, kad Kalėdų dvasia galėtų egzistuoti mumyse per visą metą, per visą mūsų gyvenimą.

Žmogaus darbe apsiereiškia prakilnumas ir šventumas. Jis smarkiai barskina prie aukšnių rytmečio vartų, apdovanodamas palaiminimais kiekvieną mūsų gyvenimo dieną. Palaimintas yra tas, kuris randa savo darbą; tegul jis nejieško kito palaiminimo, nes jis jau turi gyvenimo siekimą. Darbas yra gyvenimas... Iš darbininko širdies keliasi šventa spēka, inkvėpta į jį mums nesuprantamos jėgos, kuri žadina jį prie visų prakilnumų, prie visos pažinties. Turėkime kantrybę, drąsą, atvirumą ir stengkimės pažinti savo klaidas, o pažinę — nuo jų pasiliuosuoti. Gyvenkime augstomis mintimis ir prakilniais darbais. Tegul mūsų prakilnuosiuose darbuose širdis lankosi pas širdį; semkime savo džiaugsmus iš gaivinančių šaltinių, kurie guli ramiose mūsų krutinių gilumose. Kalėdos — tai prakilnių jausmų šventė, tai universalioskos meilės ir doros šventė...

Tegul Kalėdų dvasia ateina į kiekvieną lietuvišką grintelę ir užžibina kiekvienam lietuviui jo širdies žiburį, kuris vestų mus visus prie taikos, gerumo ir amžinos meilės, iškur plauktų palaiminti darbai!... V. J. Budrikas.

PR. BAJORAS.

APLEISTA.

Naktis klausėsi.

Ramatė, nutilusi tokia.

Rodos užsislėpusi ilsisi, tuno, ramiai sapnuoja linksmą Kalėdinį Sapną.

Augštai, padangėse mažos žvaigždutės, yt pirmą kartą užžiebtos žvakutės, gyvos-linksmutės, rodos kažką siekdamos bučiuoti, mirksi-virpena, šoka-džiaugiasi ir kartu rodos nori pralinksminti-prajuokinti šaltą gruodžio mėnesio užsispavusią naktį.

Nei mažiausio vėjalo.

Suriktum-sušuktum, tai tas šaukmas-balsas toli-toli nulėktų, nuskritytų; pasiektų, rodos, ir kiekiausiai, giliausiai užsislėpusią žmogaus širdį, žmogaus jausmus ir pasakytų-pakuždėtų jam: „Daug ir visako šiame margame svetelyje yra“...

Kartu su taip užsimąsčiusia naktimi, rodos bijodama visą tą tylą pertraukti, išgąsdinti danguose taip ramiai spingsančias žvaigždeles, bijodama, kad neužslinktų tamsūs debesys, kad nesukiltų žiaurūs vėjai, sėdėdama prie stalo šaltame, jau gal keletą dienų nekurintame kambarėlyje, pamažu mislina-svajoja Mariuka Vargdienūtė-Rauliuvienė.

Daug kas jos omenyje sukasi, daug prisimena... Visuomet taip yra, kada kur-nors užsislėpi, kuomet niekas netrukdo... Daug kas laksto-landžioja jos nuvargusioje galvutėje. Platus pasaulis, jo ypatingas sutaisymas-surėdymas, žmonės: geri, pikti — visoki, augšta padangė, joje nakties metu taip puikiai spindančios žvaigždelės, gražusis, naktimis šviečias, mėnulis, dienos laiku šviečiantis saulutė. Daug kas, daug. Bet gal-gale ta mintis pamažu, persikeičia-persimaino... Juk tai mažai tesuprantami jai dalykai. Tai ne jai svarstyti. Spindi — lai sau spindi, kodėl tik dienos laiku saulutė šviečia — lai sau šviečia, kad ir naktį. — jai vis viena... Mintis pasikeičia ir apsisvoja ant vieno, juodo, jos pačios gyvenimo taško-klausimo: „Kodėl ji čionai dabar, tokioje dar naktįje, laukdama Kalėdų, sėdi sušalus, jau keletą dienų nekurintoje grintelėje ir taip svajoja? Kodėl? Ir štai stojasi prieš jos akis vaizdas-paveikslas praėjusio jos gyvenimo-praeities. Svajojasi tas, kas jau praėjo-prabėgo. Tas, kas praėjo-prabėgo, taip greitai, taip švelniai-lengvai, kaip vėjalo nešama plunksnelė. Ar sugrįš tas, kas praėjęs? Gal sugrįš, gal ne.

Ji mislina-svajoja, mato...

Ji jaunutė, graži mergelė.

Linksmutė. - Džiaugiasi, juokiasi. Nežino, nepažįsta to, kas vadinama — Vargas. Napatyrusi ji jo... Kaip paukštytė žaliame gojalyje šoka-trepse ant medžio šakutės, čiulbėdama linksmą dainelę, taip ji pas savo tėvelius. Auga ji. Džiaugiasi Mariuka, graži mergelė, tėvelis su motinėle. Vienutėlė ji pas juos. Nei sesytės, nei broliuko. Jos tėvelis pasiturintis ir kas pas juos tik randasi — bus Mariukos. Ntekieno daugiau—tik jos.

Et, ir ką čia!..

Visi žmonės buvo mažais ir jaunais. Visiems buvo linksma ir smagu. Visi jie tuomet vargingo pasaulio nepažino.

Ir ką čia jau besvajoti apie tai. Praėjo-prabėgo. Žinoma, kad kas praėjo, tai jau nebegrįš... Daug miške mažų eglaičių bei kitų medelių. Gražus jie, jaunučiai. Bet ir jie išaugę, pasensta ir į malkas liekti pavirsti...

Tat nesvarbu.

Bet prieš Mariuką čia stojasi kitas, daug svarbesnis jos gyvenimo vaizdas.

Štai ji taip ir mato...

Kalėdos!

Lygiai, kaip kad ir rytoj bus.

Graži, linksma tai dienele. Ir saulytė, yt prieš ką pasityčiodama, iš augšto siekia Kalėdų drūtą, sušalusį, girgždantį sniegą. Bučiuoja-laižo jį. Rodos sutarptinti nori. Ir matosi, kai kovos negalėdama laimėti, atsoka nuo jo berdama ant baltu sniegu padengtų lygės blizgančius savo spindulius.

Mariuka jauna, graži mergina. Vaziuoja ji lengvučiu žiemos keleliu miestan. Pas savo tetutę pasiviesėtu.

Linksmi Kalėdų ten praleistų.

Gražu ir gera ten.

Geriau kai namie.

Visi toki geri-prielankūs.

Antrą dieną jai beviešint tetutę pasakė:

— Maryte!

— Ką, tetute?

— Gal norėtum išeiti miestan? Su jaunimu pažaisiti, pasižinti? Štai ši vakarą bus vakarėlis-perstatymas.

„Genovaitė“ loš.

— Taip, tetyte. Kad tik jus leisit.

— Žinoma.

Laukia Mariuka to vakaro.

Nežino, kaip ten jame išrodys.

Ji gyvena vienasėdyje.

Atskirai nuo kaimo, nuo miesto.

Pas juos panašių vakarų nebuvo.

Niekas niekad nerengė jokių perstatymų. Jeigu taip sau kartais kokias vakaruškas suruošia, tai ir viskas... Ką ji ten pamatys? Kaip tai išrodys. Mažai ji dar su miesto jaunimu, ypatingai su vaikinais, susijusi. Kasžin kokie jie: geri, pikti? Geri ir malonūs gal?

Per visą dienele ji tik apie tai ir svajoja-galvoja. Bet „Genovaitė“ jai žinoma. Tai ta pati, kurią Mariuka kada-tai, dar mažytė budama, su godumu skaitė-sapnavo, sapnavo-skaitė.

Tai jau bus dailu. Bet kartu ir griaudu. Verkt, gal, reikės?

Pamatys.

Štai ir tas lauktas vakaras.

Nuėjo Mariuka su kita mergiote perstatyman-vakaran.

Vaidina.

Puikiai viskas išeina.

Bet ant jos vistiek ne kaž-kokį įspudį daro.

Koki ypatingi tie žmonės.

Vienas tiek daug turi kentėti, kitas visu glėbiu nori prisimesti laimės. Kiek daug ašarų turi išlieti nelaiminga, niekuom nekalta Genovaitė, kokius gyvuliškus jausmus turi Golius, kokis rustaširdys Sigytas.

Jai tiktai vienas Aulius patinka. Jis tokis bailutis, juokdarys.

Su visu intempimu Mariuka seka, tēmija Auliu.

Niekas daugiau jai nei negalėtų patikti.

Su kitais ji ir kalbėtis bijotų.

— Cha, cha, cha! — neišsilaikydada, sujūdinta klouno-komiko, Auliaus, veiksmu sušunka Mariuka. — Kokis juokdarys, tu!... Ana, ana, Aulius degtinę geria!... Cha, chā, cha, — linksmai nusijuokia dar.

Pasibaigė lošimas.

Karštai Mariuka suplojo rankomis. „Del Auliaus tai!“ — mislina sau, — „del jo!“ — dar porą kartų, linksmai šypsodamosi, suploja.

Bet tai jau mažytis del jos, yt del žuvytės su maistu inmerktas vandenin knabliukas. Jieško žuvytė maisto.

Prarija ji. Jis gi užsikabina jai, karštas, net už pačios širdužės ir traukia su savim...

Kokia ypatinga, kokia neišmananti tuomet buvo Mariuka.

Štai prasidėjo šokiai-linksminimasi.

Visur ji savo meilomis, linksmomis akutėmis žvalgosi-jieško.

Nematyti jo.

Niekur, o niekur.

Visur išžiurinėjo-išjieskinėjo. Nėra. Kur jis? Gal tai kur pasislėpė nuo ko, pasikavojo? Gal išėjo namo?...

Nesmagu jai, liudna.

Ak, kad tik pamačius Auliu, pakalbėjus su juom! Nors keletą žodelių pratarus!...

Ir kaip jai ypatinga.

Ji jieško žmogaus, kuris nepažįstamas jai, kurį tik pirmą kartą ant

scenos pamatė. Ten jis savo veikimu jai patiko. O kaip jis išties išrodė — ji nežino. Kas jis per vienas, kaip jis save vadina — nežino.

Bet ji jieško, vaikščioja po pilną jaunimu prisikimšusę svetainę.

— Na gi antai!...

Kamputyje jis stovi.

Vienų-vienas. Niekas su juom nei nesikalba. Niekas jo nešnekina. Bet jis, lygiai kaip ir pirma, ant scenos, linksmutis tokis. Tokis bailutis jai išrodė. Šypsoji-juokiasi žiūrėdamas šokantin žmonių burin.

Ji neiškentė.

Kartą pro jį praėjo. Pažvelgė jin. Nusisypsojo. Gražiai, meiliai nusijuokė. Bet jis turbūt nematė-nepatėmijo. Nelaukė ilgiau.

Ir nors raudonuodama, kaip putinas žėrėdama, priėjo prie jo ir prašneko:

— Gerą vakarą...

Jis užraudonijo kaip tik-ką užžiebta ugnelė. Susisarmatijo. Bet atsakė: „Gerą vakarą“...

Jieškojau-jieškojau Tamstos per visą mielą vakarėlį... Ak, tamsta Aulių lošėt? Tamsta toks juokdarys, bailutis... Cha, cha, cha!...

Aulius, — Antanas Raulius, — girdėdamas jos tokį kaip ir pasijuokimą, nei šio, nei to... Išsyk kaip ir sarmatijosi. Kaž-kaip ypatingai jautėsi. Bet paskui apsiprato. Linksmas buvo. Daug linksmesnis, daug jautresnis, negu kuomet pirmiaus.

Ir abu, yt linksmausiu karvelyčiu, vienas kitu iš šio pirmo pasimatymo buvę labai-labai užganėdinti. Jiedu rodos, kaip seniausiu pažįstamu, kaip jau daugelį kartų matęsi-suėję buvo... Šį vakarą tai prieš juodu atsivėrė naujas, gražus, pilnas linksmybės pasaulis. Meilės dievukas, rodos, ant visados juodu surišo... Per visą mielą vakarėlį be vienas kito nei žingsnio. Kalbėjosi, juokėsi, džiaugėsi. Ir tam džiaugsmui nebuvo galo. Jis begalinis, bekraštis toks.

Pagavo voras musytę savo voratinklin, surišo jai kojytes, o tu, jei gudri, išspainiok-išsikrapštyk iš jo.

*

*

Šale jos stovinčioje vygėje, ramiai miegąs, dar nieko nežinąs, nesuprantąs, su linksma šypsa ant lūpų, kudi-kėlis susijudino, pravirko trupučiuoką ir, rodos, kaž-ką bandydamas patyrti, žiūrėjo augštyn-lubosna.

— Miegok, balandėli, miegok! — staigu pripuolė-pribėgo prie jo motina, Mariuka. — Miegok ramiai-ilgai... Dar dienele toli. Saulutė dar neužtekėjo... Miegok... Užmik ramia-ramiausia!... — Apklostė, apdangstė, pasupo-paliuliavo.

Kudikėlis, rodos, visa tai suprasdamas, jausdamas motinos geidimus, nusišypsojo-nusijuokė, dailiai suėpėjo luputėmis, pasiraivė biskį ir vėl užsnudo-užmigo.

Mariuka gi, dailiai apkločiusi mažutėlį, vėl ima mislyti-svajoti, svajonę svajonėn pinti.

Pertraukta mislįjimo gijalė vėl susijungia, susisuka, vėl ima rištis jau sujūdintos-sukeltos mintis.

Bėga jos greitai, skubiai, viena paskui kitos. Viena kitą norėdamos pavyti, aplenkti. Skuba jos kaip tik išgalėdamos

Po tam Mariukai daug daugiau atsisardavo reikalų miestan. Daug tankiau atlankydamo savo tetutę. Išsiugdavo jos. O kartu atlankydamo-pamatydavo ir Antaną Raulių. Daugiausia jis Mariukos galvutėje stovėdavo.

Laiminga budavo, kada gaudavo jį pamatyti, nuliudusi, kada negalėdavo.

Bet štai, užstojus pavasariui, toms gražioms dienelems, daug geriau tuomet budavo.

Laukia ji, budavo, pas savo gražų ii rutu darželi. Atsilanko jis pas ją. Meiliai pasikalba-pasimyluoja. Iki išauštant kalbasi. Gražus mėnesėlis, taip švelniai, taip maloniai į juos bežiūrėdamas, nusijuokia, rodos, nusidžiaugia.

Gera tuomet budavo. Kartą gi, taip bestovint-bekalbant, ilgai pamislinęs, paklausė jis: — Mariuka, tekėtum už manęs?

Ji tuom laiku ir gėdėjosi, ir laiminga jautėsi.

— Nežinau, berneli...

— Kodėl nežinai?

— Nežinau, ką tėvelis pasakytų.

— Ar klausei jo apie tai kuomet nors?

— Ne.

— Paklausai?

— Paklausiu ir tau paskui pasakysiu. Tikrai-tikrai dažinosiu, pasakysiu!...

Pirmiausią progą gavus Mariuka užsiminė apie tai savo tėveliui:

— Tėveli, balandėli...

— Ką sakysi, dukryte?

— Bet pirma pasakyk, ar nesibarsi ant manęs? Pasakyk, ar prizadėsi išpildyti, ko aš tavęs prašysiu? Prizadėsi?...

— Tik pasakyk. Pamatysiu, pamislysiu ir, jeigu bus galima, išpildysiu.

Mariuka viską, iš-pat pradžių, iš-pasakojo-išdėstė. Pasakė, kad ji dar tik pirmą kartą ir pirmą bernuželį taip pamylėjo. Niekas ji niekuomet nemylėjusi. Niekas jai širdelės nebuvo sudrumzdęs. Apie nieką ji niekuomet nemislinio, nesapnavo. Tiktai šitas bernuželis užsuko jai galvelę. Tiktai jis jos širdužėje turi brangiausią vietele. Niekas daugiau, niekas.

Tėvelis, beklausydamas, raukėsi, tampėsi. Rodos, nenorėjo viso to pasakojimo klausyti. Išklauses gi pakė:

— Gražus tai bernelis, bet nešvarus jo vardelis. Nemylėk jį daugiau, dukryte, nemylėk...

Ir tėvas jai papasakojo, kad jos mylimo bernuželio tėvas, kaip yra žinoma, daug-daug žmoniems prasikaltes: jis yra didelis ištvirkėlis, palaidunas. Daug žmonių nuskriaudęs. Jo vardas nešvarus...

— O, dukryte, juk obuolys labai arti savo abelies puola.

— Netiesa, tėveli, netiesa!... — sušunka Mariuka, nieko nepaisydama, netikėdama savo tėvelio žodžiams.

— Užginu tau su juom daugiau draugauti! — ant galo piktai sušuko tėvas.

Kokia nelaiminga ji tuomet jautėsi. Kaip sunkiausias akmuo jai ant krutinės užgulė. Kietai kaž-kas suspaudė širdukę. Ji ir dabar, rodos, mato, kaip klauptis prieš savo tėvelį ir, ašaras liedama, prašė-meldė: „Tėveli, mielasai! Nepavydėk man laimės. Niekas blogo nesakyk ant mano bernuželio!“ Bet tėvas nei neužiūrėjo į ją. Jis, rodos, nei nemato, nei negirdi. Žiuri tik kaž-kur toli pro langą ir kaž-ką mislina-mislina.

Už kiek laiko Mariukos bernuželis atvažiavo sutuoktųjų rengti, bet tėvas nei kieman jo neįsileido. Išvižo. Priskakė jam, kad daugiau jis nepasirodytų.

Kas daryti Mariukai? Kur dingti? Kuom širduželę nuraminti? Nelaiminga ji mergelė, nelaiminga. Bet štai, vieną gražų vakarą, paslapčiomis jos bernuželis apsilankė pas ją. Daug ir ilgai jiedu kalbėjosi. Savo vargelius rokavosi. Galop jis, rodos, taip nedrąsiai, prašneko jon: — Žinai ką, Marvte?

— Ne, nežinau. Ką gi tai, bernuželi?

— Sugalvojau sesyte.

— Ką tokio, dobilėli?...

Jis dar trupučiuką pamislino, dar pagalvojo ir pridurė taip lėtai, rodos, kad niekas neišgirstų: — Sugalvojau...

— Ką gi tokio? Sakyk greičiau, nevargink manęs, sakyk!...

— Žinai, Maryte, bėgkim mudu... — Kur?

— Toli-toli. Kur niekas mūsų nežinos, kur niekas nepažins... Ten mudu galėsiva linksmai ir laimingai gyventi. Ten mudu patirsiva laimę. Ten mums niekas netrukdytų, niekas mums

nepavydės... Bėgkim, Mariute, miestan...

Sudrebėjo Mariuka išsyk.
Neramiai suplakė jos širdelę.
Nuliūdo ji, nusiminė. Bet kartu ir pradžiugo. Laiminga ji bus, laiminga! Laimės pilnu glėbiu prisisėms. Laimingesnės už ją nei ant svieto nebus...
Ir štai antrą vakarą susirengė ji niekam nieko nesakydama. Rengėsi. Nepaprastai buvo linksmas... Paliko ji tėvelį, paliko motinėle, savo brangiausias namelius. Išėjo-išbėgo laimės jieskoti. Pasislėpdama, niekam nežinant, norėjo laime pasidžiaugti.

Išėjo-išbėgo.
Artimiausiam miškelyje, tėvelio dar laukuose, Mariuka su juom padarė ant viso gyvenimo sutartuves.
Mėnesėlis buvo kunigėliu, lakštingalas su savo drauge — broleliu ir sesele, o augštai danguose žibančios žvaigždės buvo, yt bažnyčioje, šviečiančios žvakelės.

Suklaupė jiedu. Padavė vienas kitam ranką ir tarė:
— Tu dabar mano ant visados busi. Tavęs neapleisiu. Visados mylėsiu...
Suužė girelę, susiūbavo savo šakelėmis medeliai. Pasiliejo yt ant vargonų grojamos melodijos. Dar linksmiau, dar gražiau užėiulbėjo lakštingalas. Dar šveisiau-aiškiau sužibėjo- suplaskeno danguose žvaigždutės.

Linksmas ir gražu buvo tuomet.
Nuo dabar tai prasidėjo jos laimingos dienos. Neišsėmama laimūžėlė pažūrėjo jei akisna.

Išvažiavo miestan.
Ten jiedu pradėjo laimingai, kaip girelių paukštyčiai-lakunėliai, gyventi.

Jis ją mylėjo.
Ji jį dar daugiau.
Nuo pavasario iki pačių Kalėdų kuograziausia gyveno.
Bet tik pavasaryj medeliai pradeda skeisti lapelius, ima žydėti, o žiemą tiktai eglaitės ir pušaitės žaluoja. Kiti gi visi medeliai prieš žiemą nunetapurpleto visus lapelius, pasilieka tik grynus-nuogos šakelės.

Štai pernai dar tiktai, Kučioje, jos Antanas išsyk kaip ir nulindęs buvo. Yt kažko nusiminęs. Paskui gi pasidarė linksmas tokis. Juokėsi, vienas sau šaipėsi. Per visą ištisą dieną taip.

Vakarop gi jis jai pasakė:
— Aš turiu eiti, mergužele!...
— Kur gi, brangusai.
— Svarbus reikalas yra. Kaip pareisiu — pasakysiu.
— Ar ilgai busi?
— Neilgai. Gal šiandien, gal rytoj pargrįšiu. Kaip greit galėsiu.
Atsisveikino jis su ja. Karštai pabučiavo. Atsiduso, rodos, sunkiai-sunkiai. Nuo pačios širdies. Ir išeidamas pasakė:

— Lauk, aš pargrįšiu.
O jai tuom pačiu laiku, rodos, kažkas pasakė ir ausin kuždėjo: „Nesugrįš jis daugiau. Jau gal ir nematysi tu jo niekad. Apgaus jis tave“...

Pasiliko ji viena.
Nuliūdusi per visą naktelę laukė jo. Per naktuzelę išsėdėjo po langu. Prasižiūrėjo belaukdama.

Laukė naktelę, laukė dienele, laukė mėnesėlį, o jis vis dar nepagrįžo-neparėjo.

Prabėgo ir keletas mėnesių, vis jo dar nebuvo.
Nesulaukė jo visai.

Ir dar štai vieną kartą jai beinant miesto gatve, pamatė ji kažką, lyg pažįstamą. Jis ėjo ir linksmas juokavo su kažkokia jauna mergužele. Bet ji tikrai jo nepažino. Jai kažkas sunkiai suspaudė širdelę. Gaila pasidarė. Akis lyg sutemo... Daugiau ji nežino, kaip buvo. Tik atsimeina, kada ji pabudo-praplėšė akis, — buvo kažkur nežinomoj vietoj. Apie ją vaikščiojo daktarai. Jie tarpu savęs kalbėjose-pasakojosi: „Savo buvusį draugą patiko. Apalpusi buvo. Jau mislinom, kad iš jos nieko nebus“.

Išėjusi iš ligonbučio ji gan ilgai

buvo kai kokia pamišėlė slampinėjo po miesto gatves. Kaž-ko ji jieskojo-žiūrėjo. Kartais mislydavo, gal vėl ji pamatys, gal jis tuomet bus vienų-vienas. Tuomet ji su juom galės pakalbėti-pašnekėti. Gal jis duosis jai perkalbėti. Gal vėl prie jos sugrįš. Vėl atnaujįs jos gyvenimo svajones... Ji ant jo nepyksta... nesiširdija... Jam už tai dovanotų... Bet tas viskas buvo veltui.
Kiek neįjieskojo, kiek neklausinėjo, niekas nematė-negirdėjo... Po to atsitikimo jis, kaip koks sapnas, išnyko sudilo.

Pasiliko ašarų klanas.
Dar kartą ji sugalvojo nueiti pas savo tėvelius.

Puolė tėveliui po kojų melsdama.
— Tėveli, balandėli, dovanok...

Bet tėvelis daug šurkščiau, daug žiauriau pažūrėjo į ją, negu tuom laikui, kada Mariuka prašė tėvelio, kad leistų jiedviem susituokti.

Su paniekinimu stumė ją nuo savęs ir sušuko:

— Šalin nuo manęs!... Paniekinai mane, apleidai! Eik, kur buvai! Tu ne mano vaikas!...

Ką nedarė Mariuka, kiek neprašė, vis tas pats. Neprisiima jos. Nenori daugiau pažinti.

Dabar ji liko viena. Apleista.
Grįžo atgal miestan.

Apsigyveno toj pačioj grintelėj, kur pirmiausia su savo mylimu berneliu gyveno. Per dienas ir naktis, dirbdama ar liūsa sau budama, žiūrė-laukė, ar kartais jis nepagrįš-nepareis dar!

Ir šį vakarą, šią naktį ji vis dar sėdėjo, mislino ir laukė vis jo.

„Lauk manęs, aš pargrįšiu“, — vis kartojosi jos galvutėje. Linksmas skambėjo jai tie žodeliai: — „Kaip greit galėsiu, pargrįšiu“...

Kudikėlis vėl pavirko.
Prigulė Mariuka prie jo.

Karštai bučiavo jo jaunutį, nekaltą veidelį... Iš akių veržėsi gailios, karštos ašarėlės...

Dangus pamažu vis balo ir darėsi šviesesniu. Žvaigždutės viena paskui kitos vis nyko-kavojosi-slėpėsi. Mėnulis jau senai kaž-kur pradingo. Rytuose raudonavo-švietėsi, vis augščiau ir augščiau kilo ta šviesa. Neuzilgo ir saulutė iškišo pro kalną savo spindulius ir meiliai sveikino tik užgimusį kalėdinį rytą. Lauke girdėjosi judėjimas, žmonių kalbos:

— Linksmų Kalėdų, kaimyne!...
— Linksmų Kalėdų!... Gražus rytas!

— Graži bus dienele!...
Viskas sujudo-užvirė.
Prasidėjo naujos dienos gyvenimas.

Mariuka vis dar klupojo prie kudikėlio lopšelio. Žiūrėjo-laukė vis jo pareinant...

Brooklyn, N. Y.

ANT AUGŠTO TILTO.

Ant augšto tilto vidurnaktį Steiban ats'rėmęs stovėjau. Vanduo pliauškeno ten pakrašty, Bet aš į dangų žiūrėjau.

Taip šviesiai žvaigždės mirguliuoja, Toks mėlynas-gražus dangus, Mėnulis sapną sau sapnuoja, Jo veidas linksmas ir ramus.

Ko žiuri žvaigždės į milžiną, Kurs gludi apsuptas ukų? Ko žiuri į veidą paisiną, Kurs šaipos iš visu sapnų?

Jul. Banaitis.

C. B. FRIDAS. IŠ AMŽINYBES PASAKŲ.

Iš rusų kalbos vertė P. Pukaitis.

I. AD ASTRA.

Pradžioje dvidešimts septintos dienos rabi Amonas, visas nuvargintas nedamiegotomis naktimis, išblyškusia išvaizda, anksti atsikėlęs nuėjo miškan. Jis vaikščiodavo anksti rytmečiais, kuomet paukščiai sulėkdavo, kad pagiedot Dievui rytmetinį himną.

Viskas gamtoje atgydavo ir prisipildydavo nauja gražybe, tiktai senas rabi Amonas, nenuolaidus savo tylėjime, kaip ir per visas dvidešimts šešias dienas, buvo vienodai užsimastęs ir taip pat bevilkiai rimtai žiūrėjo dangun. Bet dangus nepatėmijo jo, dangus buvo paskendęs spalvuotuose ruožuose, rausvieji saulės spinduliai ruožuose šviesiais-balzganais. Tuksantį kartų rabi Amonas žiūrėjo dangun ir dusavo.

— Ir kame gi Jis?! — staiga sušuko ir inpykės koja permynė pušinę šišką, kuri besprogdama išdavė nesuprantamą, kaip ir rabi Amono kanikinimasis, garsą.

Jo dvasioje augo žinomas jam neramumas.

— Kur Dievas, kame gi Jis? — rabi šnabždėjo svyrudamas ir plačiai išskėtęs rankas. — Kaip Jis galėjo atsirast, kada nieko nebuvo. Reiškia, Dievas tuštumoje, ir kas gi atsitiks su pasauliu, kada praeis amžių milijonai ir viskas pavirs į pelenus. Kur šitas viskas pasidės, kur Dievas pasidės?!

Rabi Amonas užduso. Jis numetė nuo galvos smailią hermolką ir atsilaukė.

— Nėra, nėra, — tarė jis, — nieko pasaulyje, nėra manęs, nėra mano liežuviu, nėra šių ištartų žodžių, žodžių, „nėra žodžio“... nėra. O... o... — sušuko jis ir sukludamas pasileido bėgti tolyn, kol nepargriuvo ir nepradėjo konvulsijose raitytis ir kol neapalpo.

Pas jį atsikartoję priepuolis.
Apielinkėje senai jau visi kalbėjo, kad rabi išėjo iš proto, kad jo smegenys sumišo. Vieni jungė šį atsitikimą su koku tai bausiu sapnu, kuris aptemdė rabi Amono protą, kiti gi paprastai prirodinėjo, kad tai nuo nepasisekimų. Bet teisybė buvo kitame.

Rabi Amonas visada buvo apsikrovęs kningomis, jis visą savo spēką išdėdavo išaiškinimui didžiausių pasaulinių klausimų, išrišimui talmudo problemų ir filosofiskųjų paslapčių. Ir kuomet jis vieną kartą priėjo prie to paradokso talmude: „tegul žmogaus protas nesigilina į tai, kas augščiau jo, kas dedasi danguje, į tai, kas paslėpta žemės paslapyje; tegul žmogus niekad neįjiesko priežasties pirmutinės esybės ir viso sutvėrimo paslapties“.

rabi Amonas užsimastė ir žiūrėjo į plačiąją erdvę. Rytą metą atėjo pas jį mokiniai ir rado jį užsimastėjusį.

— Rabi, — kalbėjo jie, — mes atėjome tėti musų pasikalbėjimą.

Vienok rabi nieko negirdėjo; jis išlengvo atsikėlė, įsikando sau į pirštą dešiniuosios rankos ir išėjo miškan. Juodi jo plaukai išbalė, pasididino raukšlės ant jo kaktos ir veido; jis maitinosi tiktai riešutais, ir visas sunyko.

Jo veidas buvo panašus į numirėlio.
Jis ingavo priepuolį ir tankiai jį praeviai rasdavo miške pūsgvį. Vienok ši kartą jis ilgai gulėjo, o kuomet nabudo, tai pamatė, kad jis guli netoli vingiuojančios per mišką upės.

Prie upės stovėjo jaunikaitis, laikydamas rankoje rėtį ir ką tai veikė. Kuomet rabi Amonas pradėjo dairytis, jis pamatė, kad jaunikaitis rėčiu semia vandenį ir pila į mažą duobutę iškastą prie pat vandens. Jis tai dir-

bo ilgai, kol jo neprašekino rabi.
— Ką tu čia veiki? — paklausė rabi Amonas.

— Aš noriu ją atkeršyti; aš turiu atkeršyt upei: joje nuskendo man pažadėtoji, mūno mylimoji Mariel, mano garbingoji-neužmirštinoji Mariel. Aš išsėmsiu visą vandenį ir išdžiovinsiu prakeiktąją upę. Eik, netrukdyk manęs,— atsakė jaunikaitis rabi Amonui.

— Beproti, — nustebęs sušuko rabi Amonas, — argi tu gali kariaut su gamtos galybe! Ar gi tu galėtum net dideliais kibirais išsėmt visą vandenį didelės upės ir sutalpint toje skylutėje? Juk tu net upės dugno nematai. Praeis metai, ir tu čion numirsi, bereikalingai trusdamas praleisi savo amžių.

— Beproti, nustok, eikim kartu! — kvietė Amonas jaunikaitį.

— Kame tavo kelias? — paklausė jaunikaitis rabi Amono.

— Aš einu į erdves, aš einu prie teisybės, prie pasaulinės teisybės. Aš jieskau Dievo, aš noriu išrišt paslaptis: kur Dievas, kaip Jis atsirado, kaip Jis išnyks, ir kas ta žemė, dangus, visas pasaulis?

— Cha, cha, cha, — nusijuokė jaunikaitis. — Tu, rabi, didesnis beprotis, nei aš. Tavo protas toks pat, kaip mano skylėtas rėtis, o pasaulio tverybos paslaptis, dievystės paslaptis — tai milijardai jurių, ir tu nori didžiausią paslaptį išsėmt iš to Didžiausio Tylėjimo ir supilt į siaurą savo galvos kiaušą... Cha, cha, cha!!! Ramiam ore aš bent matau upės dugną, aš galiu vandenį gert, praustis, jaust jį, o tu... Pažvelgk į mažą dievystės dalelę: ji šviesi, galinga. Pažvelgk į saulę tiesiog, neužsimerkęs... Ką, skauda? Tu negali nei saulės gerai išvysti, nes ji augščiau tavo proto; tu nepažinai Jo ir niekas pasaulyje jo nežinos.

Nustebęs rabi klausėsi jaunikačio karštos kalbos. Jis visas persimainė. Jis bandė žiūrėti į saulę, bet ji juokėsi iš jo ir smarkiais savo spinduliais degino jo veidą ir durė į akis; jis keistai žiūrėjo į jaunikaitį ir dvi stambios ašaros pasirodė jo akyse.

— Aš supratau, — patylomis tarė. — Eiva, mudu numalšinsiva savo pageidimus betarnaudamu teisybei ir grožei.

Jausmingai apsikabinę ir apveiktai, rabi Amonas ir jaunikaitis, nustojojis savo Mariel, ėjo ir mastė, kad jie pergalėjo...

II.

DIEVŲ LIKIMAS.

Alkiviado*) laikuose Teagenas surengė didelę puotą ir sukvietė daugybę savo garbintojų, tarp kurių buvo ir getera Ksante. Kaip tikrai žinoma (o apie tai kalbėjo visoje Graikijoje), Teagenas inkvėptas per Ksantę ir sutvėrė tą patį vakarą Afroditos stovyklą, puikiosios nemirštamios Afroditos. Jau buvo vėlu; taurės greit tuštinosi ir vėl prisipildydavo; vyrų buvo girti, o moteris, išsirengusios ligi nuogumo, nuilsusios laukė gėdulingojo ryto, kuris tingėjo ineiti per nuleistus langų užtiesalus. Nežiurint pripratimo, Ksante sėdėjo užsimastėjusi ir žiūrėjo į gestančias lempas. Vienas iš svečių staiga praskėtė langų užtiesalus ir šviesus spinduliai apšvietė nuoga Ksantę, kuri atsilošus sėdėjo už stalo. Ryto šviesa prablai-vino visus ir visi, tartum užgauti, pažiūrėjo į Ksantę. Puiki savo šviesume, su dievystės antspauda ant veido, su pundu auksinių siulų plaukuose, kaip nulieta iš gryno aukso, sėdėjo ji nesijudindama.

Nesijudink, Ksante! — sušuko Teagenas, — o, Ksante, apmirk toje pozoje!... — Jis škubiai išėjo savo dirbtuvėn ir greitai iš ten sugrįžo su

*) Alkiviadas — garsus Atenų kariuomenės vadas ir veikėjas. Gyveno 451–404 m. prieš Kristaus gimimą. — Vertėjas.

dideliu molio smotu. Jis greitai nu-
lipdė molinę Ksantę, nuogą, puikią,
iškilmingą ir dievišką. Iš šitos tai
stovylos atsirado Afrodita. Vėliau ją
nupirko už 10,000 drachmų ir pastatė
bažnyčioje. Ir kuomet nei joks gydy-
tojas negalėjo pagelbėti paliegiams,
jie eidavo prie stovylos ir čionai išgy-
davo. Atlyginimui jie bažnyčioje pa-
likdavo molines širdis ir pieno taures.
Tai tęsėsi ligi tol, kol stabmeldystė
nepakeitė krikščionybę. Tai buvo
IV metašimtyje, iki vyskupas
Eudokijus iš Smirnos neivedė krikš-
čionybės. Tas pats Eudokijus, kuris
su dideliu vargu prirodinėjo, kad Dva-
sia šv. pacina nuo Tėvo ir Sunaus be
prasidėjimo; tas pats Eudokijus, kur-
is Efeso bažnytiniam susirinkime
reikalavo, kad tiems, ką nesutinka su
jo mokslu, būtų išdurotos abi aki. Jis
paėmė šitą stovylą, sumušė ją, o šukes
liepė išmėtyt po rinką, kad žmonės
mindžiotų tą staba, kuriam dar nese-
nai meldėsi. Paliepiam išpildė tris
pėkštinkų pulko kareiviai. Afroditos
stovyla buvo sumušta į smulkius
šmotelius; bemušdami jie juokėsi ir
tyčiojosi iš atskirų jos kuno dalių.
Paskui jie atkirto mažą Afroditos no-
sį, o galvą įmetė sąšlavynan.

Dvylika metašimčių galva išgulėjo
sąšlavyn; žmonės gimė ir mirė, ka-
riavo už karalių vainikus, kraujas lie-
josi del sostų, o Afroditos galva vis gi-
lyn skendo sąšlavyn. Taip tęsėsi li-
gi 17-ojo metašimčio. Kuomet kaulių
augintojas Michaelisas apvaldė tą že-
mės sklypelį, jis pradėjo mėti tą są-
šlavyną ir surado Afroditos galvą.
Michaelisas norėjo numest ją,
bet jo didelis rupeštis apie kaulės
jam priminė, kad vienam loviui, kuris
yra paupio tvarte, truksta vienos ko-
jos ir todėl tas lovis stovi pakrypes.
Jis nunešė Afroditos galvą tvartan,
kuriamė ji per pustrčio šimto metų
tarnavo, kaip lovio ramstis. Pas Mi-
chaelisą buvo daug kaulių, kurios
vedavo paršukus, o tie voliojosi
mėšlyne ir purvinosi. Tokiu būdu Af-
ditos galva tik viena akimi žiūrėjo iš
mėšlų ir ta akis kartais žibėdavo, tar-
tum ji matė tą puikų rytmetį, kuomet
Ksante inkvėpė Teagena.

Pradžioje XVII metašimčio archeo-
logai dasižinojo apie radinį ir nu-
važiavo Michaeliso priemištini. Jie il-
gai klausinėjo valsėtonių apie Afro-
ditą, ligi ant galo neatsidurė Michaeli-
so tvarte. Sunku apsaityti tas gausias
nuomones, kurias išsūkė kalbos
apie šią galvą. Vieni tvirtino, kad
tai Artemidos galva iš Mizippo mo-
kyklos; vienas mokslinčius, profeso-
rius iš Halle, parašė apie Afroditos
stovylą straipsnį, kurį galima rasti
karališkosios Prūsų Mokslo Akademi-
jos posėdžių protokoluose; galop gal-
vą aptirko prūsų valdžia. Paskui ji
buvo padėta Berlino muzėjun po N
274. Kuomet ją muzėjuje pamatė ar-
cheologas profesorius Poritskis, jis
išsireiškė, kad tai yra galva žinomiosios
Polikleto Amazonkos; profesorius
Grimas tvirtino, kad tas radinys sa-
vaimi parodo archajišką Herą, bet ta-
rybos sanarys, daktaras Kistenmache-
ris, tvirtino, kad reikia but aklu ir ne-
matyti, jog tai blogas pasekimas Fi-
dijaus Pallados. Ir kuomet profeso-
rius von-Blokas pridėjo cirkelį prie
akies ir pravedė paišeliu keletą bruo-
žų per kaktą, jis apreiškė, kad sutrauk-
ta kakta parodo, kad ji iš Kapuso mo-
kyklos; tuomet archeologas Šubertas,
kreipdamas domą į storus, lyg ir pati-
nusius, akių antvožus, paskaitė, kad
ji atsirado vėlesniame žlugimo perijode.
Vienu žodžiu, jie daėjo ligi to,
kad vieną tamsią griausmingą naktį,
kuomet vėjas laužė langus, galva stai-
ga atgijo ir tamsumoje sušuko: „kiau-
lės — ir tos man buvo meilesnės“. Ji
šinos žodžius atkartojo tris kartus ty-
roje graikiškoje tarmėje, bet niekas
jų negirdėjo...

Nesenai vieno laikraščio skyriuje:
„Teatras ir menas“ patilpo pastaba,
kad rastoji galva, sulig liudijimo filo-
sofijos kandidato Hanke's, yra pa-
veikslu Nerono galvos, kuomet jis dar

buvo jaunas. Filosofijos kandidatas
už šį išradimą, už savo disertaciją, ti-
kisi gauti daktaro diplomą.

Ant tos galvos užsiliko nume-
ris: 274.

A. MATUTIS.

KUČIŲ VAKARE.

Toji diena prigūfi prie išpu-
džiausių ir brangiausių atsiminimų
vienuolio Bernardo gyvenime. Ir ji-
sai, yt numiręs per visą metą, toje die-
noje atbunda ir jaučiasi gyvu, links-
mu ir, išgilinęs į praeities gyvenimą,
medituoja, apgalvėstaudamas, jog ji-
saj randasi toli, labai toli, nuo gimti-
nės šalies, nuo savo giminės bei nuo
savo viengenių. Taip, sunku jam apie
tat atsiminti, bet tuom, galop, jis turi
užsigamėdinti, nes gal Augščiausiojo
taip jam buvo skirta, kad gyvenus at-
skirai nuo savųjų ir pildžius Jo va-
lią.

Gyvenimo valandos, kurias leido
vienuolynė, buvo jau tai linksmos, jau
tai liudnos, kaip kad esti kiekvieno
žmogaus eiseną. Linksma buvo tuo-
met, kuomet jis jautėsi, jog savo pa-
saukime padaro užganą, nes, kaip pa-
sakyta, „sulig darbo vaisiaus juos pa-
žinsite“. vienok ir liudnos, nes kad ir
darbuoties darbuojasi Tėvynės labui,
bet ne savųjų tarpe. Tečiaus, vilties
pilnas, jog jo malda Dievas išklausys
ir suteiks stipresnes už jį jiegas, kur-
ios neliaus veikę jo giminės šalies
gerovei ir labui, jo viengenių naudai
ir bujojimui.

Po maldai prie vaškinių žvakių
šviesos visuomet jis išeidavo, bažny-
čios bokšto balkonan, idant atsikvė-
pus atvira krutine ir pasigerėjus pu-
kios gamtos vaizdais.

Kada šešėliuose grimzdo girios,
kalnų viršunės spindėjo vakarų pur-
pura, o saulė, besifeisdama už hori-
zonto, siuntė paskutinius filolėtavai-
auksinius refleksus. Vėjo paputimū
girios augalai lingavo stebėtinu ošimu,
yt, rodos, geisdami ką tokį pagerbti,
garbė kam nors atiduoti.

Gantoje viešpatavo žavėtina har-
monija, o musų vienuolio kunas, yt ko-
kia šventojo stovyla, puošė balkoną, bet
gi jo dvasia buvo gimtiniame kaime —
tėvų namuose. Kaip tai smagu ir link-
sma yra ant širdies savųjų tarpe da-
lanties bei buti vargų arba linkmybių
dalininku. Tosios valandos, tėvų na-
muose praleistos, priguli prie neu-
mirštiniųjų, taigi ir vienuolis Bernar-
das niekad jos neužmiršdavo. Kad ir
vargingai gyveno jo tėvai, vienok
savo sunų neapleido — suteikė jiems
mokslą ir stengėsi auklėti juos kuoge-
riausiai. Užtai galop susilaukė vai-
siaus, kuriuomi džiaugėsi, o kaimynai
jiems pavydėjo.

Koks tai bruzdėjimas-judėjimas
Bernardo tėvų namuose. Visi užsi-
mę, bet su ypatinga vienybe ir noru
ruošėsi prie švenčių. Ir yra darbo,
nes reikia apgražinti stubą delei sve-
čių, kurie parvažiaus ant švenčių. Tie
svečiai — tai didžiausia laimė ir bran-
giausias turtas tėvams, nes delei jų
buvo paaukavę savo gyvenimo jiegas
ir visą turtą ir pasitikiėjo, kad vėliaus,
kuomet pasens. — turės jie parėmimą
ir užlaikymą. Neatsižvelgiant, kad jie
buvo dievobaimingi, vienok jie buvo
tokie tėvynainiai, kokių mažai terasi,
užtai iš to atžvilgio ir apielinkės kai-
mynai juos labai gerbė ir godojo.
nėje.

Tėvas, užbaigęs savo darbą, svajo-
jo, kokias čia dovanas suteikus su-
nams, idant jos užsiliktų jiems atmin-
tyje visą jų gyvenimą. Mastė ir laužė
galvą ir galop sumanė, bet laikė tą-
sias dovanas paslapytyje ir niekam
apie tai nesakė. Jo širdis, vienok,
jautė, jog tai bus puikiausias sunams
dovanos, nes sulig jų dvasios prita-
kintos.

Parvažiaus svečiams į namus,
tėvams buvo neapsakomas džiaugs-
mas. Vyrai-sunai buvo suaugę yt or-
žuolai. Tikroji laimė! Visi linksmi-
nos, ir nebuvo galo džiaugsmui. Kiek
tai ukanų jų pervaziavimas išsklaistė
ir kokiais saulės spinduliais apšvietė
gimdytojų veidus. — Juk tai tvirti ir
tikrj šviesos ramsčiai ateičiai!

Taip jiems besidžiaugiant, prisiar-
tino ir Kučių vakaras. Po tam tikrai,
vakarui pritaikintai, maldai užsėdo vi-
si prie stalo, ir, sulig papročio, tėvas,
kaipo šeimos galva, pasidalino su
visais „aplatkomis“, suteikdamas
kiekvienam širdingiausių velijimus—
visi kiti, paeiliui, darė tą patį. Pasi-
baigus tai prakilniai vakarienei, tė-
vas atidengė savo paslaptį. Išdidžiai
atsistojes, vienok su tėviška meile,
atsiliepė į vyriausiąjį sunų šiais žo-
džiais:

— Sunau, matau, kaip uoliai esi at-
sidavęs musų prispaustajai Tėvynėi ir
nepaliauji darbuoties josios labui. Te-
gul gi tavo dvasia stiprėja ir užsidega
dar didesne meile delei musų šalies;
jeigu vėliaus, užbaigęs savo mokslą,
patektum svetimtaučių tarpan, jeigu
atsitiktų, kad negalėtum grįžti atgal į
mylimą Tėvynę, tai stengkis visad bu-
ti geru ir pavyzdingu tėvynainiu; —
štai suteikiu tau dovaną „Lietuvos Is-
toriją“ — lai jis tau primena tuomet
apie garsiosios Tėvynės karžygius,
didvyrius ir jų darbus, idant tu, persi-
ėmęs jų dvasia, visuomet gyvuotum
Lietuvos padangėse.

Sunus, paėmęs suteiktą dovaną,
nuoširdžiai padėkojo tėvui.

Duodamas antrą dovaną. „Nudie-
nės Lietuvos padėjimas“, antrajam
savo sunui, tėvas tarė:

— Sunau, matydamas, jog tu la-
biausiai esi užsiėmęs dienos klausimais,
duodu tau dovaną, kuri suteiks
tau truputį medžiagos ir primins, kaip
lietuviai narsiai kovoja už jiems pri-
klausančias tiesas. Budamas kitų
draugijoje, nepamiršk užstoti už lietu-
vių pusę ir visuomet stengkis aiškinti
nusilpusiems dvasioje viengeniams,
jog švinta geresnis rytojus, ir priduo-
k alpstantiems spēkų ir drąsos.

Trečią dovaną, „Šventųjų Gyveni-
mai“, suteikė tėvas jaunesniajam su-
nui, tardamas:

— Sunau, matau, jog tu palinkęs
esi Dievo tarnystei, taigi, išstverk iki
galo. Vėliaus, atsiekęs tikslą, nepa-
miršk, jog esi kilęs iš vargdienių tėvų,
ir stengkis visuomet užtarti už savo
brolius ir platinti apšvietą ir dorą.
Lai „Šventųjų Gyvenimai“ paduoda
tau pavyzdį, kurį pasiimk sau už tiks-
lą...

Sunai, apturėję dovanas, neapsako-
mai džiaugėsi, prisizadėdami uoliai
darbuoties Tėvynės labui, vargti sy-
kiu su prispaustaisiais jų viengeni-
čiais, kiekvienoje progoje ginti ir už-
stoti už juos ir numylėtą Tėvynę ir,
jeigu reikėtų, net savo gyvastį paau-
kauti Josios aukurui.

O, kaip malonus tie jaunystės sap-
nai!...

„Nejudinkite numirėlių!“ — tai
neprielankių tautų obalsis musų Tėvy-
nei, nes, sulig jų nuomonės, — tai Jo-
sios gyventojų jau nebėra, ir jų kalba
jau senai yra mirus. O, gadyne! — Ki-
tos tautos apie Lietuvą visai užmiršo,
betgi josios širdyje gyvuoja šeimos,
ir auga nauja karta, kuri neliaus sti-
prėjus ir atgaivins ateityje musų Tė-
vynę. Štai, kad ir tie trys broliai, paau-
kavę savo gyvatą, nors senatvėje buda-
mi, neliauja krutėti ir veikti „numiru-
sios tautos“ labui. „Pakol kalba gy-
vuoja — tauta gyvuoja“ — tai tiesa,
kurios musu priešai nenori pripažinti.
Betgi trys brolių gyvenime apsireiš-
kia didi sutartis ir lyg darbo padalini-
mas: vienas — Lietuvos praeitį tyrinė-
ja, kitas — nudienės politikos gyveni-
me svarbiausią rolę lošia, trečias gi,
užsidaręs tarpe vienuolyno keturių
sienu, kad ir svetimoj šalyj, — neliau-
ja darbuoties ir meldžia Augščiausio-
jo, idant suteiktų laisvę jo Tėvynėi.

Bet juk šiandieną viskas jau ki-

taip atrodo. Nauja tautinio gyvenimo
srovė pasiliejo; didžiosios spēkos stve-
riasi prie darbo, o tautinis susiprati-
mas vis platesnes ribas apima — vis-
kas kyla, visur apsireiškia gyvybė. Ki-
tataučiai, kurie manė, jog Lietuva ir
Josios kalba jau numirusi, su nuoste-
ba žiuri į tą atgijančią tautą, ir musų vi-
nuolis Bernardas, girdėdamas iš šalies
savo darbų pasekmes ir naujo atbudi-
mo sroves, jaučiasi labai užganėdintu
ir dar su didesniu noru ir meile neliau-
ja darbuoties ir melsties.

Pasinėrės atsiminimų dvasioje, bu-
vo jis net užmiršęs, jog laikas jam ant
maldos. Ant laimės dagirdo skamba-
lėlį ir skubiai nukutino prie vaškinių
žvakių šviesos, idant išpildžius savo
pašaukimo pareigas.

Po pamaldų ėjo sykiu su kitais ant
Kučių vakarienes, bet vienuolyno Ku-
čios nesuteikė jam tiek linksnumo ir
gyvybės, kiek jos suteikdavo tėvų na-
muose; vienok linksma jam buvo ant
širdies, nes jis matė ir girdėjo balsus
apie atgijančią jo Tėvynę.

Apie vidunaktį pasigirdo vienuo-
lyno varpai — maži ir dideli, šaukian-
tieji dievobaimingus žmones į Dievna-
mį atiduoti garbę Nauj-Užgimusiame
Mažyčiui, svieto Atpirkėjui...

Tų varpų skardai, susilieję į galin-
gą akordą. — *Gloria in Excelsis*, —
stengėsi inkvėpti viltį, karštą meilę ir
drąsą silpno ir bailingo budo žmo-
nėms, gyvybės alpstantiems. Apie lin-
kės žmonės pludo miniomis iš visur
bažnyčion, idant pagerbus dangišką
Karalių ir meldus Jo atleidimo už pra-
sikaltimus.

Vienuolis gi Bernardas klupojo
priešais Nauj-Užgimusių Išganytoja
susirinkusių minių priešakyje ir mel-
dėsi dvasioje:

— Viešpatie! — Užtark už musų
nuvargintą Tėvynę ir priduo-
k Jai tvirtesnių jiegų, idant Ji su jų pagal-
ba galėtų išsigauti iš priešų jungo;
idant Ji gyvuotų laisva, nepriklausanti
nuo kitų. Lai Jai užšviečia linksmesnė
ir skaitesnė ateitis, lai Ji sulaukia
sau išganyto!

— Viešpatie! — Užtark ir išva-
duok...

KODEL MELUOTI?

Ir kodel meluoti,
Kam prigaudinėti?
Kam niekus byluoti —
Svajonėms tikėti?

Juk kume taip verda,
Da kraujas raudomas;
Krutinė da kaista
Ir protas ne ponas:

Širdužs vadina
I šalį linksmybių,
Dažnai ji man kužda: —
Daugybė saldvybių!

Geriau pamyluoti,
Širdužės paisyti,
Tad kodel meluoti
Ir proto klausyti?

Jul. Baniulis.

VIENO ŽMOGAUS KALĖDOS.

Dešimts metų atgal aš švenčiau Kalėdas su „Vienybės Lietuvninkų“ leidėju, Juozu Paukščiu. Tai buvo Plymouth'e, Pa. Visiems buvo linksmos šventės: burelis šio laikraščio draugų susirinko redakcijoje; jaunimas padainavo; kas tenai pagrajino ant pianoforto; pažaidė svečiai lietuviškus žaislus. Ant galo prie iškilmingų pasikalbėjimų apie lietuvių viešus reikalus, prie draugiškos redakcijoje vakarienės, užbaigta buvo pirmą Kalėdų dieną...

Malonu atsiminti tą, kas malonu... Paukštis buvo stiprus, vidutinio amžiaus, juodų plaukų vyras. Pameniu jo veidą, kaip šiandien...

Jis kažin kodėl vis nesmagum atrodė. Tik kas giliau į jo sielą pažvelgė, tas suprato jo sielvartą: jį persekiojo kunigai; jo laikraštį ir jį patį keikė bažnyčioje ir per laikraščius...

Bet jį keikė nekaltai... keikė už kitus, kurie už jo nugaros stovėdami ant jo prakeiksmus traukė... —

Dar pamenu vienas Kalėdas. Tuo laiko tarpu perėjo keletas audrų. Pirmą audrą, tai Susivienijimo Liet. Amerikoje viršininkai ir vadovai per „Vien. Lietuvninkų“ (kaipo savo organą) išsibarė ir delto tarpe savo sąnarių padarė šitam laikraščiu dargelį priešų. Antra audra, tai Tėvynės Mylėtojų Draugijos viršininkai per „Vienybę Lietuvninkų“ išsivaidijo delei sumanyto leidimo kniugutės, apie lietuvių, anglų kalboje. Kniugutės neišleido, ir jos autorius, Dr. J. Šliupas ant šito laikraščio supyko, nors kaltė buvo TMD. viršininku. Dar viena audra buvo, tai polemikos apie siuntimą D-ro Šliupo delegatų į socialistų tarptautinį kongresą Hollandijoje. Delegatura neįvyko ir visa kaltė puolė ant šito laikraščio. — nors tai buvo kalta pati visomenė. Ir da viena audra buvo — tai po-

lenikos apie revoliucijos rėmimui aukas.

Tie, kurie šitas audras kėlė, pasitraukė į šalį, o „Vienybė Lietuvninkų“ per jų polemikas prisidarė tarpe tautiečių ir laisvamanių tiek daug priešų, kiek ji dar niekadoms neturėjo. Priešai iš draugų yra daug pavojingesni...

Visiems tai buvo linksmos Kalėdos... Bet Juozo Paukščio veidas buvo apsimanęs... Jisai kentėjo... Jį boikotavo jau nebe vien lietuviški kunigai, bet ir tautiečiai bei laisvamaniai...

Bet jį nekaltai keikė ir boikotavo... jį keikė ir boikotavo už tai, kad jis savo laikraštį buvo atidavęs visuomenei už liuosą sąskylą ir leido liuosybės žodžiu klestėti...

Dar labiau pamenu vienas Kalėdas, kurias švenčiau su Juozu Paukščiu jau Brooklyne. Lietuvių teatrai, dainos, draugijos, partijos — jau buvo išauklėti (ir jos daugiausia buvo išauklėtos per „Vienybę Lietuvninkų“ špaltas). Didelis mūsų visuomenėje jau buvo krutėjimas. Ypač viskas pakyla kunkuliuoti per metines šventes. Su žmonių kultūriniu pakilimu pasididina jų linksmumas. Sveikinasi per laiškus tolimi draugai, bučiuojasi kaimynai, linkėja laimės, laimės, laimės...

Linkėjimais žmonės paturi vienas kitą sunkiose dienose, padeda gyventi, irtis per gyvenimo bangas...

Tik Paukštis vaikščioja apniukęs... Jį per visus tuos metus keikė ir persekiojo lietuviai socialistai. Jis per tuos metus susilinko, pabalo ir paseno. Da pirmiausia, socialistų susivaižiavime vienas atsistojęs ištare Paukščiu šia kokią atėinančioms Kalėdoms linkėjimą: „Argi neverta padėti bombą ties kampu Grand ir Berry gatvė?“ (tai yra ties „V. L.“ redakcija)...

Jau dabar ne tik kunigai ir laisvamaniai, bet ir socialistai prisidėjo į Paukščio nepritelių armiją...

Už ką? Už tai, kad jis davė savo laikraštyje liuosybės žodžiu vietą ir

net socialistų partija ant šio laikraščio špaltų susiorganizavo...

Tokios tai buvo šitos Kalėdos Juozui Paukščiu...

Dar vienos Kalėdos atėjo. „Vienybės Lietuvninkų“ priešai surengė Juozui Paukščiu dar įžymesnes Kalėdas. Buvo užmezgę kilpą sykiu laikraštį ir Paukštį pasmaugti... Tas nepasisekė... Patįs erštai pasismaugė... Laikraštis išliko, bet Paukščiu Kalėdas vistiek surengė...

Šiandien tebėra Paukštis, bet nebe tas Paukštis... Nėra jo mūsų tarpe... Pražilęs, gyvas budamas jau su šiuo pasauliu nieko bendro nebeturi...

Džiaugkitės šventėmis! Sveikite Kalėdas! Šokite šokių! Kalbėkite garsias kalbas! Tyčiokitės iš Paukščio! Darykite kuodidžiausį trukšmą!... Bet neužtrenksite balso šaukiančio: „Jūs visi egoistai ir neišmanėliai, pasižiūrėkite savo sielon ir atarasite ten kur pasislėpusį mažiuką žmogžudį! Pažiūrėkite ant savęs ir kur-nors atrasite nutiksta kas tai raudono — bene tai bus nekalto žmogaus kraujas!!!“

Je! Per šias Kalėdas daugelis vaikščios su nutikusiu kur-nors raudonu tašku... S.

JAPONIŠKA PASAKA.

Japonijos istorikai pasakoja, kad žiemą, 974 m., iš priežasties daugybės paslaptinių prapuolimų, didžiausias neramumas apėmė karališką miestą Kioto. Nuolatos atsitikdavo, kad kokš-nors garbingas gyventojas, laimingai gyvuojantis tarpe savo draugų, netikėtai prapuldavo, ir nieks negalėdavo žinot, kas su juom atsitiko, nieks jo daugiau nematydavo. Gyventojai bijodavo išeit iš sa-

vo namų, kada atėidavo vakaras. Visas duris ir langus užsidarydavo lig saulės užtekėjimui.

Ir buvo susaukti narsiausieji karžgiai į miestą Kioto. Pribuvo ir garsiausias kareivis Vatanabe Cuna, — atsizymėjęs daugelyje narsių darbų. Pirmą vakarą su kokuu tai reikalu viršininkas pasiuntė Cuną į miestą. Jis grįžo atgal per Išis Modoribaši tiltą ir pakelyje pasitiko labai gražią, puikiai apsirėngusią, merginą. Jos galva buvo papuosta raudonomis gėlėmis, o rankose laikė šventą kniugą. Jos veidas buvo baltas kai sniegas, ir jautėsi nuo jos malonus gėlių kvapas. Kada Cuna priėjo visai arti, mergaitė tarė: „Pone, bukit malonūs, padėkit mane lig mano namų Gaio. Jau yra vėlu, ir aš bijau tamšos“. Cuna labai nustebė, kad tokia jauna ir graži mergina taip vėlybame laike viena vaikščioja gatvėmis. Jam puolė mintis, ar tik nesislepia po šita gražia išvaizda kokš-nors neprietelius, — vienok jis atsakė, kad noriai apsiima ją palydėti. Jis nulipo nuo arklio, pasodino ją ant jo, patšėjo šale. Kada jie nuėjo dalį kelio link Gaio, mergina prisipažino, kad, ištikrųjį, jos namas ne ten, bet už miesto, ir paprašė nuvesti ją ten. Cuna sutiko. Bet staigu merginos išvaizda persimainė ir jinai pavirto į bjaurų sėtoną. „Mano namas, — sugirgždė piktai dvasia, — kalnuose Atogajami“. Tada sėtonas pariebė Cuną už plaukų ir nešėsi su juo nakties gludumoj. Bet Cuna, prityręs tokiuose atsitikimuose, smagiai užsimojo kardu ir nukirto sėtonui ranką, kuria jį laikė už plaukų. Iš didžio skausmo ir pykčio sėtonas sustaugė ir nulėkė link kalnų, o Cuna laimingai nupuolet ant Kitono bažnyčios stogo. Kada jisai iš savo plaukų ištraukė ranką, jis pamatė, kad jinai padengta ne balta merginos oda, bet juoda, apaugusia baltais šeriais.

Legenda byloja, kad su pagalba burtų sėtonui pasisekė prigydyti savo nukirstą ranką. R.

FELJETONAS

KALĖDŲ DOVANA.

Vakar, netikėtai, susitikau „Feljetoną“.

Dailus tai vaikas, Augštas tokis, smagus. Kur kas augštesnis, kur kas smagesnis, negu kas kitas. O jau mandagumas, — tai neišpaskaytas! Kaip tik spėjo mane susitikti, tuojuo garsiai nusijuokė-nusikvatojo ir sunko manin:

— Ei, tinginy, kur eini? — Kaip tai tinginy? — paklausan.

— Žinoma, kad Tamsta tinginy. Vietoj kad ką-nors man parašyti — vaikiojiesi tinginiauji!

— Atsiprašu! Juk jau Tamsta rašiau. Ką dar daugiau reikia?

— Cha, cha, cha! — užsikvatojo jis. — Rašei, tiesa, bet ką, tai gal pats Tamsta nežinai. Priplepėjai pusę lapo kažkokių niekų ir tiek. Tai čia man buta tokių raštų!

Parašytumei jau ką-nors geresnio, ką-nors tokio juokingo, tai jau kas kita būtų... Na, vertiau tinginiauk, o ne tokius niekus rašyk!

Nusišypsojo, taip ypatinai pažvelgė dar manin ir kaip vėjas nudumė sau tolyn.

— Tai tau bernyti! — pa-

mislinau. — Daryk, žmogus, gero, o tau štai kaip apmoka...

Parėjau namo. Dukstu-pykstu kiek tik galėdamas: „Težinaisi, tu, „Feljetone“, — jau aš tau daugiau tik nerašysiu už tokį iškoliojimą“. Bet staigu, vėl kas tokis pakaušį graužia: „Nerašyk, nerašyk! Šį kartą gavai tik-tai tinginių, o antru kartu „Feljetonas“ susitikęs ir velnių duos“.

Po šimts plynių gi! Stvėriausi už surudijusios plunksnos, gabalio popieros ir dui.

Parašiau porą žodžių. Negerai. Perbraukiau, sujuodinau, sute-piau, — jau nei paskaityti, kas parašyta, negalima. Parašiau kitus tris. Ir tas pats. Ar užkerėjo kas, ar kokis galas! Užtryniau ir tuos.

Aha, žinau, žinau! Dabar tai jau tik rašysiu! Poetiškai, gražiai. Nors iš odos nerkis, o „Feljetonui“ tik turiu intikti.

Rašau: „Už lango staugė šnįs, pjovė, si-niovėsi katės, dašliai dainavo pasigėrę žmonės, o iš augšto, yt srris, šaipėsi mėnulis...“

Bet staigu, rodos nedaėdus, tik triokšt! ir sulakstė į šmotus plunksna: patiško, apsiliejo juodyla ant popieros.

Išješkojan, visur išgriozdžiau

plunksnos. Kad nors kokią būčiau suradęs.

Ką daryti? Skubiai-galvatrukščiais lekiubėgu krautuvėn plunksnos nusipirkty. Ką pastumian, ką permušiau kelyje...

Bet staigu, kažkas iš užpakalio, taip „garsiai suriko-susuko, kad nei nejutau, kaip ant vietos sustojau.

Atsisukau ir pamačiau savo seną-seną pažįstama.

— Kur neša galas?! — užklusė jis.

— Netrukdyk. Tamsta, laiko neturiu niekus plepėti, — atsakiau.

— Žinau, žinau Tamstos reikalus, — tyėiodamasis ir laikydamas mane už rankovės plepėjo jis.

— Neį žinai, nei ką, — pasipurčiau. — Leisk, aš turiu skubėti.

— Mačiau ir žinau, — traukė jis toliau tuo pačiu tonu. — Vakar mačiau, kai Tamsta su Rožyte pas laikrodininko langą taip saldžiai, stovėdamas, kalbėjais ir vis su pirštu rodei, o dar sakai, kad nežinau. Kalėdos netoli. Jau dovana jau prižadėjai nupirkti. Dabar bėgi pirktu. Ot ir žinau...

— Paliantum, tai kur kas geresnis butum.

— Pyksti!?! — Tai nebūta ko. Ak lyg tu vienas taip darai? Gi kas tik turi kokią Rožytę ar Agnieškytę, tai vis ant Kalėdų neiškenčia šį-tai nenupirkes. Ką jau ir besakyti!

Jis pertraukė savo kalbą, pamindžiukavo, kažką pamislino ir vėl pratarė:

— Na, ir aš esiu drauge su Tamsta. Pamatysiu, ką pirksi. Ar eiti? —

Nors ne labai norėjau, bet ką, žmogus, padarysi. Į akis juk nesėkysi, kad neik.

— Gi eik! — pasakiau.

Gatveėjo daug žmonių. Visi ko-tai skubėjo, kažkur nešėsi. Tula laiką mano pažįstamas vis tylėjo ir čiaupėsi, lyg taikėsi ką sakyti ir pagaliaus paklausė:

— O ką žadi pirkti?

— Ką? Gi nieko! — supykau.

— Bereikalingai varžaisi. Jau, mat, tu tokis juokingas žmogus. Pasakytum ir tiek.

Aš jam nieko daugiau neatsakiau. Jis trupčiuką patylėjo, bet tuoj vėl ėmė burbėti: — Kartais tos kalėdinės dovanos daug pridaro juokų. Jau kaip-kada taip atsitinka, kad žmogus niekuomet negali užmiršti... Aš tau tuoj papasakosiu kaip pernai su manim tikos...

— Žinotum, praėitą vasarą ant pikniko, netikėtai, susipažinau su Morkunu Agute. Brolyti, rodos vaškas priėš ugnį, prieš ją tirpdavau. Tokia graži, tokia meili, kad jau panašios nei rasti nebutų galima. Skaistūs veideliai, gražios, mėlynos akytės. Pažiūrės žmogun, tai yt kokiuo magnetu pritraukia... Pasžiūnu su ja ir iškart abu, rodos, kruvon sulipova. Po to ji man, o aš jai ramybės neduodavom. Jeigu ne aš pas ją, tai ji pas mane, tai seredos vakarais, tai nedėdieniais, turėdavoma atsilankyti. Nenuėitum arba nenorėtum susitikti kur-nors ant Grand ar kitos kokios gatvės, tai ir pabaigta.

„Supyksiu, — sakydavo, — niekuomet neatsileisiu“. Na, tai per visą vasarą taip ir „laikėva mudu kumpaniją“. Tai kartais parkan, tai taip sau kur į žolynus išvažiudavom. Smagiai, po galų, laikas bėgdavo. Išvažiuosiu kur parkan ant valandėlės-kitos, o pažiūrėk — jau kokia dešimta-vienuolika valanda nakties. O paskui, tu žmogus, teisingis-me-luok tėvams, kad tramvajus pagedo bei kas kita panašaus atsitiko.

Prabėgo vasara, atėjo ruduo, o mudu vis draugaujam... Kaip aš jaučiaus, tai jį ir mylėti buvau pradėjęs. Nepamatyk kurią sutartą dieną, tai krutinėj kažkas tokio tik juda, tik verda... Rudėnyj eidavova ant perstatymų teatro. Lietuviškų jį, galima pasakyti, nei nemylėdavo. „Ką tie lietuviai! — sakydavo ji. — Tik pinigų nori, o kai ima lošti, tai tik miegas ima“. Nueisim sau kur angliškan — linksmam sau sėdimusi į mane ir mislina kažką tokio. Paklausu, budavo:

— Ko taip nuliudusi, Agute? — Tai, Rauluti... Taip sau...

— Sakyk, tai ką da slepi?!

— Aš mislinu: kada mudu taip linksmam gyveniva, kaip tiedu, ką ant krutonųjį paveikslų rodo. Mat, vargšė mergelė, bežiurė-dama į paveikslus, kur rodoma kaž-kokis romansėlis, kaž-ką sau įsisvajodavo.

Na, tiek to.

Ruduo, po šimts pypkių, kaip gražiai prabėgo.

Bet štai jau ir Kalėdos artinasi.

— Rauluti, ką pirksi man kalėdinių dovanų?

— Nežinau, ką jau čia reikiš...

— Pirk ką, o jeigu ne, — aš ant tavęs pyksiu...

— Pažiūrėsiu, gal ir nupirksi ką.

— Ne „gal“, bet turi, jeigu nori su manim draugauti.

Antai Kudlių Kazys kelis kartus man siūlėsi su dovanomis.

Deimantinį žiedą sakė nupirks, jeigu tik su juom eisiu.

— Nupirksiū jau, nupirksiū — Ką gi?

— Nesakysiu. Kada atnešiu — pamatysi.

Kaip apšvaiges, brolyti, laksi-čiau-bėgiojau nuo vienos krautuvės prie kitos. Vis įješkojan, kad tik pigiau ir geriau. Antgalo suradau ir nupirkau širduke. Tris dolarius užmokėjau. Puiki buvo. Tik žiba, tik spindi. Atidaro-

Sulaukus Kučių vakaro, atidariau širdelę, indejan jon savo paveikslėj ir nunešiau Agutei.

Nuėjęs radau daug svečių pas Morkunus. (Da aš tau nesakiau, kad Agutė buvo jauniausia šeimynoje ir turėjo dar tris seseris: Oną, Petrę ir Juzę.) Jėnnkas Onutei atnešė dovanų žiedelį, Petrytis Petrėje — laikrodėlį, Juozas Juzei — saldinių dėžutę. Jos visos linksmos, visos juokiasi apie savo bernyčins tik sukio-

Sutiko mane Agutė ir tiesiog klausia:

— Rauluti, ką pirksi man kalėdinių dovanų?

— Nežinau, ką jau čia reikiš...

— Pirk ką, o jeigu ne, — aš ant tavęs pyksiu...

— Pažiūrėsiu, gal ir nupirksi ką.

— Ne „gal“, bet turi, jeigu nori su manim draugauti.

Antai Kudlių Kazys kelis kartus man siūlėsi su dovanomis.

Deimantinį žiedą sakė nupirks, jeigu tik su juom eisiu.

— Nupirksiū jau, nupirksiū — Ką gi?

— Nesakysiu. Kada atnešiu — pamatysi.

Kaip apšvaiges, brolyti, laksi-čiau-bėgiojau nuo vienos krautuvės prie kitos. Vis įješkojan, kad tik pigiau ir geriau. Antgalo suradau ir nupirkau širduke. Tris dolarius užmokėjau. Puiki buvo. Tik žiba, tik spindi. Atidaro-

Sulaukus Kučių vakaro, atidariau širdelę, indejan jon savo paveikslėj ir nunešiau Agutei.

Nuėjęs radau daug svečių pas Morkunus. (Da aš tau nesakiau, kad Agutė buvo jauniausia šeimynoje ir turėjo dar tris seseris: Oną, Petrę ir Juzę.) Jėnnkas Onutei atnešė dovanų žiedelį, Petrytis Petrėje — laikrodėlį, Juozas Juzei — saldinių dėžutę. Jos visos linksmos, visos juokiasi apie savo bernyčins tik sukio-

Sutiko mane Agutė ir tiesiog klausia:

— Rauluti, ką pirksi man kalėdinių dovanų?

— Nežinau, ką jau čia reikiš...

— Pirk ką, o jeigu ne, — aš ant tavęs pyksiu...

— Pažiūrėsiu, gal ir nupirksi ką.

— Ne „gal“, bet turi, jeigu nori su manim draugauti.

Antai Kudlių Kazys kelis kartus man siūlėsi su dovanomis.

Deimantinį žiedą sakė nupirks, jeigu tik su juom eisiu.

— Nupirksiū jau, nupirksiū — Ką gi?

— Nesakysiu. Kada atnešiu — pamatysi.

Kaip apšvaiges, brolyti, laksi-čiau-bėgiojau nuo vienos krautuvės prie kitos. Vis įješkojan, kad tik pigiau ir geriau. Antgalo suradau ir nupirkau širduke. Tris dolarius užmokėjau. Puiki buvo. Tik žiba, tik spindi. Atidaro-

Sulaukus Kučių vakaro, atidariau širdelę, indejan jon savo paveikslėj ir nunešiau Agutei.

Nuėjęs radau daug svečių pas Morkunus. (Da aš tau nesakiau, kad Agutė buvo jauniausia šeimynoje ir turėjo dar tris seseris: Oną, Petrę ir Juzę.) Jėnnkas Onutei atnešė dovanų žiedelį, Petrytis Petrėje — laikrodėlį, Juozas Juzei — saldinių dėžutę. Jos visos linksmos, visos juokiasi apie savo bernyčins tik sukio-

PASAULIS BE EKSECSU.

Tuli keikia, tuli barasi, tuli skundžiasi, kiti net stačiai verkšlena, kad ne visi visuomenės asmenys esą vieni, ne visi, pagal jų nuomonės, eina progreso keliu. Mano gi nuomone — prie progreso eina visa žmonija, visos profesijos, visos kastos, visi tikėjimai. Jeigu kam išrodo, kad darantis regresa gyvuoja, tai taip manantis klysta. Kas pabandytų daryt regresą, tas būtų sumintas kitų ir net pats nepastebėtų savo žuvimo. Barties gi ant žmonių „pirmeivių“ ar „atžagarėivių“ reiškia tiek, kiek bart eilė keliu einančių kareivių. Butų gi didelė nesąmonė bart kareivį, einantį užpakalyje ir girt einantį priešakyje. Kuris kurion eilės pakliuvo, toj eilėj jis ir eina. Pаметus savo eilę, darosi betvarkė, kartais kenksminga ar buiriui, ar pametusiam savąją eilę. Galima tik pabart bile iš eilės atsilikėję. Bet žmonės, kaip tokie, visuomet ką nors suranda prieš kitą. Tie, kurie slenka užpakalyje, tai tankiausiai šaukia: „ve, kaip gyviai su varponis rygon skrenda!“ Pirmagaliniai tarp savęs tardamies pasiepia užpakalinius: „tai ir vėžliai, kaip nepaslenka!“ Pasaulis pats savaimi tvarkosi, ir kuo mes ineam ton tvarkon rimčiau gyvenimo ramsčių besilaiką, tuo mes turim vadovauties: gyvenimas — gyvenimui, gerovė — gerovei, tvarka — tvarkai, kiltumas — pareigoms ir pastovumui, — viskas savo vietoj, negriebiant kito pozicijų, neardant kaimyno prakilnios liuosybės.

Paėmus musų daile: literatūrą, tapyką, skaptavimą ar muziką, — didelių revoliucijų nėra; einama tiesia vaga. Sušunkama kartais: „oi, oi, oi! ką padarė?“ Prisižiūrėk — tai padarė tik tiek, kiek reikėjo padaryt. Iki šiam laikui pas mus dar nei vieno dailininko nėra, kuris būtų išbėgęs iš savosios eilės, perbėgęs daugybę barų ir užbėgęs kur ten toli-toli, pirma pasaulinės tvarkos. To nėra. Jeigu pas mus kartais ant kurio šaukia:

„pabėgo!“ — tai buvo ne tiesa; tai tik buvo iš eilės išdribimas. Kas pasaulyje turėjo panašumą į ekscesus, — atnešė žmonijai bledį, vargą, vergijas kuno ir dvasios ir kares su kraujo tvanais. Pasaulio išminčiai nėra naujos išminties, nėra pranašų, nėra dievukų bei dievų. M. Rastenis.

SKAUDŽIOS MINTIS.

Lietuvis, apleidamas savo gimtinę šalį, karėiai raudoja. Jojo širdis sudreba iš pat gilumos, — mat, atjaučia nelemtą likimą. Jisai skiriasi ant visados su jaunystės draugais, prakilnybės auklėtojais. Atsisveikina su visoms maldnamųjų apeigoms, kur podraug su tikinčiųjų minia giedodavo „Šventas Dieve“ arba „Pulkim ant kelių“. Jau jisai daugiau negirdės tų lietuviškų giesmių, kurios vienu kartu pakeldavo jojo sielą iš vargo į palaimą! — Atsisveikina jisai su visais tėviškės kampeliais, kuriuose slepiasi tiek daug jaunystės nekaltų atsiminimų: atsisveikina su sodnu, kurio kvapšnus žiedai ir vaisiai auklėjo viltį ir švelnino jausmus; atsisveikina su darželiu, kuriame įvairiausi žolynai malonumą teikė. Nušerti žirgeliai, su kuriais važinėjant jodant tiek drąsos ir pasididžiavimo jautė, dabar apleisti liudi. Darbo padarai, kuriuos pats puošniai padabino-ismargino, dabar pamesti pyva... Atsisveikina su sentėvių dirva, kuriuon ir jis, kaip pranokėjai, podraug su pasėliu savo prakaitą sėjo — dabar, jam apleidžiant Tėvynę, derlingi javai linguodami šnabžda sudicu! Pašvestos vietos, pilekaliniai, kapai... ant visad pasilieka išeivio vaidintuvėje. Jisai atsiskiria nuo visko amžinai. Sunkiai krutinė alsuoja. Akyse spindi gailios ašaros. Mintis skrieja žaibo greitumu... Dvasios akimis

jisai mato visą savo pracių ir rengiasi keliauti į nežinomą šalį, kaip į tamsiąją naktį. Verkdamas dreba ir negali susilaikyti nuo tos jėgos, kuri, yt sukuryš šapelį, neša jį į jam nežinomas-nepriprastas vietas. Silpnas žmogelis eina, nes jį kokia-tai žavėjanti jėga traukte traukia Amerikon, kaip drugys bei peteliškė negali žiburio išsilenkti ir tiesiai lekia į liepsną, arba kaip geležies dulkę, mageso traukiama, puola ten, kur ją nepermanoma jėga-pagunda vilioja... Taip išeivis, nieko plačiau neapsvarstęs-neapmąstęs, atsiskiria su savo kraštu, su savo žmonėmis, su malonia gamta, su kvepiančiu Lietuvos oru, su miško ošimu, kur pušys dangų parėmę viršūnėms debesius šukuoja, kur visokie paukšteliai šulba-ulba-gieda, o lietuviai prie darbo dainuoja...

Išeivis apleidžia tą palaimintą šalį ir eina į nuožmųjį sviatę. Jojo žydinčioji sveikata duoda jam savi mi užsitikėjimą. Nei jis, nei jojo busiančios kartos jau daugiau neregės to krašto, kuris jam suteikė tiek spēkų ir drąsos. Jo gimdytojai niekadodos nemanė, kad jų sunus, išsižadėjęs savųjų, eitų kitoms tautoms paaukauti visas savo jėgas ir gyvybę...

Išeivis retkarčiais atsimeina, kaip jis Lietuvoje gyvendamas susiramindavo malda, kaip jis tartum nuplaudavo savo sielą gaudžiomis ašaromis ir gerdavosi prakaitu suvilgęs žemę, kaip tas jojo į rasą pavirtęs prakaitas, saulei tekant, gražiau spindėdavo, negu viso pasaulio deimantai.

Prisimeina jam jaunimo dainos, kvapšnus pievų oras, banguojanti jāvai, mėlynuojanti žydinčių linų plotai ir kaip, jau-jau beapleidžiant Tėvynę, augštai iškilęs vyturėlis jam maloniai ir ramiančiai giedojė...

Tu gi, broliu, kuriam likimo lemta ištautėti, negirdėsi iš mano lupų papeikimo. Tečiaus išklausk mano meldimo: buk doras, buk kiltadvasis ir nenužemink Lietuvos vardo...

Kiekvienas Amerikoje gyvenantis lietuvis privalo saugoties viso to, kas bloga — kas ardo ir žemina žmogaus kuną ir dvasią. Mes žinome, kad didžiausiais mūsų neprieteliais yra gir-

tuokliavimas, ištautėjimas, lengvatiškystė ir išsiskirstymas. Užtai mes turime dėti visas pastangas, kad pasiliuosuoti nuo tų neprietelių ir buti pavyzdžiu visoms kitoms tautoms. Mes turime tankiaus atsiminti apie garsią ir prakilnią mūsų tautos praeitį, o tada bus mums lengviau pasiliuosuoti nuo visų nedorybių ir žengti tiesiu keliu, vedančiu prie šviesos, meilės, doros ir tautiško susipratimo.

Visiems yra žinoma, kad daugiausiai lietuvių ateivių, nors uždirba gerai, bet visgi nėra užganėdinti savo likimu — niekur neranda pilno ramumo, linksmumo ir šviesių jausmų. Jie ir negali nusiraminti, nes jie čia yra svetimi tarp svetimų. Amerikonai visokiais budais stengiasi ateivius išnaudoti ir išplėsti iš jų sielos tautiškus jausmus. Ateivių suamerikoninimas čia vedamas daug arčiau, negu Rusijoje įvairių tautų surusinimas...

Ateivis privalo tą viską gerai apgalvoti — jis privalo pasiliuosuoti nuo netikusių savo pasielgimų, pasistengti apsišviesti ir tapti tvirtu prakilnios dvasios lietuviu.

Aš čia galėčiau, pasiremiant ant laikraščių pranešimų bei žinių ir savo asmeniškų prityrimų, parašyti labai šurkštų-skaudų, kaip erškėčio rykštė, raštelį apie ateivių lietuvių vargus ir sielvartus bei apie amerikonių buklius ištautinimo vortinklius, bet manau, kad kiekvienas iš sveikai mintijančių lietuvių patsai apie tai gerai žino — patsai viską mato ir jaučia. Čia turiu pridurti, kad iš sopulingų musų tautos nuoskaudų, kurios ypač žymiai apsiereškia šioje laisvės šalyje, gimė šitos sulipintos-supintos mano mintis. Jeigu gerbiamas skaitytojas, švesdamas Kalėdas, persiskaitys tas augščiau privestas mintis ir pasistengs plačiau ir rimčiau jas apsvarstyti, tai jau mano raštelis bus pasiėkęs pageidaujamo tikslo...

Antanas Kazis Rutkauskas.

nusi. Turbut ji mislino, kad aš jai nieko jau neatnešiu. Bet pamačiusi mane prakilsmėjo, prišoko manin: — Na, ar atnešei ką? — užklauso. — Taip, atnešiau. Išėmiau iš kišenės širdelę ir užkabinau jai ant kaklo. Ji taip karštai, taip jautriai priemanęs puolė ir emė bučiuoti, kad man net šlykštū darėsi. Mat, tiek daug žmonių matė. Tuojaus tėvas ir motina taip linksmam mane pasveikino, paspaudė man dešinę ir pasakė: — Na, ką, žentuk, užsigersiva turbut! Sene, duok šen ką-nors. Morkunienė atnešė juoda bonką — tur-but tai buvo „nuo šakny“. Pirmiausia pati senė, pasveikindama tėvą, užgėrė; tėvas Morkunas, užgerdamas ant manęs, liepė leisti toliau. Tad aš užgėriau ant Jono, Jonas — ant Onos, Ona — ant Petrytės, Petrytė — ant Petrelio, Petrelis — ant Juozelio, Juozelis — ant Juzytės, Juzytė — ant Agutės, Agutė — ant manęs ir tt., ir bematant tik vienos šaknėnės bėpaliko. — Ką čia vyrai! — užkmandavo Juozas. — Susimeskim po pusę dolario ant alaus. Daugiau baikų bus. O taip, — tai ir snaudulys pradėjo imti. Ir visi: aš, Jonas, Petras, Juozas metėm po pusę dolario ir užsakėm, kad čia tuojaus būtų pora dežių alaus. Traukiam, brolyti. Tik džiusta bonka po bon-

kai. Kaip matai vieną dėžę jau ir baigiam. Baigiant pirmąją, aš sumaniau juoko padaryti. Žinai prie merginų — kuo daugiau moki baikaut arba, kitais žodžiais pasakius, kuo kvailesnis žmogus, tuo daugiau jos tave myli. — Žinot ką, vyrai, — pasakiau aš. — Aš ką tokio sumaniau. — Na, na, ką gi? — klausinėjo visi. — Aš apsiimu šitą alaus dėžę vienas per pusę valandos laiko išgerti. — Na, jau tik na, pamažu! — užšoko Juozas. — Tai, sakai, kad neišgersiu?! — paklausiau aš, supykęs. — Netokiam, kaip tu, išgerti... — Tai kiek Tamsta statai laizybų? — Kad ir dešimts dolarių. — Gerai, — sakau. — Išlaimėtus pinigų pragert! — įsikišo senis Morkunas. — Pragert, pragert! — sušuko visi. Aš išsitraukiau iš kišenės dešimtinę, Juozas — antrą; pinigus sudėjome pas Morkuną. Visi sustojo, sužiuro, kaklus ištiesė. Jonas atidarinėja bonkas, Juozas su Petru tēmija laikrodin, o aš tik imu sau, pamažu, vieną paskui kitos ir tik kliu-kliu-kliu — tos jau nėra, kliu-kliu-kliu — ir antros nėra. Taip sau pamažu ir trankiu. Ir nepraėjo nei dvi dešimts penkių minučių, kaip jau dėžė paliko tuščia. Paplito juokai. Juozas tik užraudo. Inpyko... Nepatikto, mat, kad prakišo. Jis,

turbut, manė, kad ant „pėčio“ užspėjo. Agutė tik bučiuoja mane, tik džiaugiasi, senis Morkunas ranką spaudžia, kiti rėkia: — Bravo, Raulai, bravo! Po šimts pyptių, kaip smagu man! — Na, dabar tuos pinigus pragert, pragert! — šaukė visi. Tuojaus visko pilna buvo. Bet galas žin — man akyse pradėjo mirguliuoti: lyg miego pradėjau norėti. Priėjau prie lango ir jau daugiau nieko nebe pamenu. Kada praplėšiau akis, tai jau buvo šviesu. O grincioje, kaip bičių avilyje, tik užia, tik rėkia: „Linksmą dieną apturėjom, kuriuos iš seno norėjom!...“ Raižausi pabuđes, o Juozas priėjo prie manęs ir sako: — Miegaliau jau, miegaliau! — O kas tau galvoj! — Tai tau ir vyras! — Tylėk, durniau! — sušukau aš. Ir kad butum matęs, kaip tik spėjau tai pasakyti, jis man tuojaus ir siekė. Jis man, aš jam. Taip ir dui per antausius vienas kitam.. Pakilo trukšmas, rikšmas. Vieni už mane, kiti už Juozą pradėjo užstodinėti. Veik visų alkunės ir makaulės emė randonuoti. Matau jau, kad gero nebus — emiau bėgt, o visi, ypatingai tas pasiantėlis Juozas, vytis. Bėgu, rėkiu, o staigu policijantas tik kapt! ir laiko mane. — Kur bėgi! — Mane muša...

— Kas? — Va tie, va Juozas. — Bet kur tu jau išsitiesinsi, žmogus. Pasigriebė ir tęsia su savim. O tų — nei vieno jau nematyt. Visi, mat, kaip tik pamatė policijantą, sugrįžo namo. Pabėgo. Veda mane, o žmonių pilnos gatvės, tik žiuri ant manęs, kaip ant kokio vilko. Mat, tas tikosi, kaip tik žmonėms iš bažnyčios einant namo. Et, po plynių, aš tuomet baisiai kvailai pasielgiau. Žinotum. Per Kalėdas ir dar po Kalėdų prašvenčianu porą savaitių policijos stotyje. O kiek paskui tų žmonių kalbų, tai ir apsilksiauti buvo sunku. O dar galų gale, kada jau pasiliuosavau, sutiko mane Agutė. Tokia įširdusi ji, tokia pikta, Nusikabino nuo kaklo širdukę ir metė man tiesiai į akis. — Še sau tą tavo širdelę. Žinokis su ja. Matai, kokia nublukusi visa. Man Kudlių Kazys nupirko žiedą, kuris dar ir dabar taip puikiai spind. Aš su juom dabar draugausiu, o ne su tavim!... Tuom tarpu aš pasisukau krautuven, kur Raului, matomai, nesinorėjo jau eiti. — Na, tai sudieu, Tamsta. Aš jau čion neisiu. Tik jau žiūrėk — nupirk ką tokio, kad nors nenublukty, ir pasistengk, kad Kalėdas kitaip praleistum, negu kad aš pernai. Sndien! — Sudieu! Inėjau krantuvėn. Nusipirkau metuose užderės — pirmą didžiausią ir dručiausio plieno ną Kalėdų, kada nuo stalo implunkanę ir grįždamas namo ma-

niau: „Ką čia tokio, po galų, tam „Feljetonui“ reikės parašyti!“ Pr. Bajoras.

BURTAI.

MERGINAI.

Jeigu nori sužinoti, ar ateinančiame mete Tamsta ištekesi ir kurin kraštan (rytuosna, vakaruosna, žiemuosna ar pietuosna) — Kučioje, pavalgius vakariene, iš-eik laukan ir klausykis, ilgai klausykis, nepaisydama kad ir baisiausių aplinkybių, kaip tač, kad nosiai šalta arba baisiai sniega, klausykis iki tol, kol išgirsi šunį bėlojant. Kurioje pusėje šuva loš, ton pusėn Tamsta ištekesi ir, žinoma, tas iki sekančios Kučios turės išsipildyti. Jeigu gi visiškai negirdėtum šunies lojimo — linsi ar ne — visviena iki sekančios Kučios dar neištekesi.

VAIKINUL.

Jeigu Tamsta nori žinoti, ką gausi veddamas: našlę ar mergelę — Kučioje, po vakarienės, iš-eik ant skiedryno, paimk glėbį malkų ir kuogreičiausiai nešk jas grincion. Atnešęs padėk ant asilos, imk po porą ir dėk atskirai; jeigu paskutines malkas bededant bus pora — žinok, kad Tamstai pasiseks sugriebti dar nekaltą mergelę, o jeigu liktų tik viena malka — Tamsta pakliusi našlės, magliuosna.

UKININKUI.

Jeigu nori žinoti, kas tavo laukose geriausiai ateinančiuose berišant kas nors pamatytų — visviena Tamstos obuolius vabzdžiai es — nieko ir aprašai nepagalbės.

Iš Jiezno (Trakų pav.) Kučią smiegnų iškasė.

Pr. B.—ras.

gyvulėlius, jieskok nuokritose, kurios rasis po šieneliu, tol jieskok, kok surasi grudelį. Kokio javo grudelį surasi, tokių jāvų pas Tamstą ateinančiuose metuose daugiausia užderės. Jeigu gi jokio grudelio nerastum — vargiai kas tavo laukose beužderės.

BITININKUI.

Jeigu nori, kad pas Tamstą javo gerulį veistusi — Kučios vakarą, kada niekas nemato, prisitaikęs nueik prie savo kaimyno bičių avilio ir atsidaręs jį išimk didžiausią korį. Parnešk jį namo ir indėk savo bičių avilin. Tuomet tai tau bitės labai-labai seksis. Bet, brolyti, imdamas korį bairsiai buk atsargus, kad tave kaimynas, kartais, neužkluptų. Tai jau ne baikos: kartais kuolu dar strėnas galėtų permušti. Irgi atsimink, kad tai nėra patarimas, bet užsilikęs tarpe žmonių senovės burtas.

SODININKUI.

Jeigu nori, kad tavo sodo vaisių vasarą neštų visoki vabzdžiai — Kučioje paimk šiaudų ryšius ir užrišk ant obelių liemenų. Ateinančiame mete tavo sodo vaisiai bus liuosisi nuo vabzdžių. Tai daryk niekam nematant. Jeigu berišant kas nors pamatytų — visviena Tamstos obuolius vabzdžiai es — nieko ir aprašai nepagalbės.

Iš Jiezno (Trakų pav.) Kučią smiegnų iškasė.

Pr. B.—ras.

JULIUS BANIULIS.

ANT TILTO.

Stoviu aš ant tilto ir žiuriu į vandens bangas, lyg į raukšlėtą audeklą, sidabru atauštą.

Bangos susitikusios, susiglaudusios su mėnulio spinduliais, tyliai tarp savęs knūždasi. Tokia slėpinga jų byla. Nesuprantami man jų kalbos garsai, kurie ataplaukia, ataskrenda ligi mano ausų ir per ausų skylutes, nulenda ligi širdies...

Stoviu aš ant tilto ir žiuriu, kaip bangos susispaudusios su spinduliais balzgauno mėnulio myluojasi, ir bučiuojasi, ir iš manęs šaiposi.

Pliaukštelė bangos į pakraštį ir traukiasi atgal, kad ir vėl šokus.

Ar tai jos norėtų eiti ing miestą pasivaikščiotų?

Ar tai jos norėtų pažvelgti į krautuvų langus, kur sukrauti deimantai, rubinai bei perlai? Kur blizga auksas ir sidabras?

Ar tai jos norėtų pamatyti, kur sudėta šūniantis šilkas bei minkštutis švelnutis aksomas?

Ar tai jos norėtų pažvelgti didmiesčio panelių bei ponų veiduosna?

Gal jos norėtų pamatyti raudonai nudažytas luputes ir veidukus—vyluogių veidukus. Ir gudrias, vyliojančias, erzinančias, masinančias, juodomis blakstienomis, akutes?

Gal jos norėtų pamatyti dailiai nuskustus, knone vienodus ponų veidus?

Bėda žmonėms, jei bangos vaikščiotų miesto gatvėmis!

Stoviu aš ant tilto ir žiuriu į dangų, kur tyliai vaikščioja, pro mažus debesėlius prasistumdami, mėnulis su burin žvaigždžių.

Mėnulis ir žvaigždės žiuri ing miestą, kuris apskleistas žiburių šviesos aureole. Žiburių šviesa kilsta ing padangę ir susijungia su pilkuoju šėdu, amžinuoju miesto uždangalu.

— Miesto žiburiai išrodo žmonėms šviesesniais ir gražesniais, negu mes, augstųjų padangių žvaigždės...

Mėnulis gi sako:

— Miestiečiai žiuri ing Metropolitaną bokštą, ing jo žiburį ir taria vienas antram: „Matai, kur mėnulis!“

— Ir jie nežino, kad tai ne aš, ne mėnulis, apie kurį jie dažnai skaito savo sutvetoje poezijoje, savo storuose, bet tuščiuose romanuose.

— Jiems tasai Metropolitaną bokštas, tai kaipir dangus ir aš.

— Tai tikras spangumas! Tai neišmanymas!

Mėnulio dešinysis žandas sarkastiškai išsišiepia, dešinėsios akies blakstienas prisimerkia ir jis juokiasi, šaiposi iš žmonių, iš jų nesąmonių.

— Ir jie nenuvokia, kad Metropolitaną bokšte tiktai paprastas žiburyš, kurį patsai žmogus užsižiebia...

Stoviu aš ant tilto ir žiuriu, kaip skubinasi žmonės.

Pralekia pro mane automobiliai ir motocykliai. Praužia pro mane tramvajai, kurių vieni bėgs viršumi, iškeltu- oran tiltu-geležinkeliu, kiti gatvėmis, tretai — po žeme palys. Visi prikimšti žmonėmis, kurie susispaudę, kai silkės statinėse. Pravažiuoja, nudarda pro mane vežimai ir pėkšti praėina.

Visi jie skubinasi, visi jie bėga.

Kodel jie bėga? Kodel jie skubinasi?

Sako skubinasi todėl, kad nori gyventi.

Nejaugi!?

Man rodosi, kad jie skubinasi todėl, kad nori mirti.

Jie pro viską pralekia, nieko nepamato, nieko nepatyrinėja, nieko apie nieką nepasiklaūšia, su niekuo nepasikalba tinkamai, kaip žmonės.

Vis tik lekia ir lekia...

Stoviu aš ant tilto ir žiuriu į laivą, kuris plaukia į bėkraštį vandenyną.

Iš kaminų verčiasi dūmai ir, kai ilga uodega, paskui laivą driekiasi. Po-

tam kilsta į orą ir išsisklaido, ir pražūva.

Motorai duzgia laivo viduryje-apačioje ir jį varo. Laivo smailagalys, kai dičkis plugas, režia jūros vilnis. Tos pyksta, putoja ir genasi laivą. Bet niec nieko nestengdamos padaryti, nusiramina ir atsilieka. Vandens paviršiaus vėl tokiomis pat raukšlėmis apsidengia ir vėl taip pat siubuoja, lyg čia nieko nebūta.

Laivas plaukia vis tolyn ir erzina kitas vilnis. Ir daugel jų yra, nesuskaitytinos jos...

Stoviu aš ant tilto ir klausaus, kaip vėjas lekia.

Klausaus, kaip švilpia jo sparnai.

Kur jis lekia, ką jis gena, ką jis jieško?

Vėjas lekia... tegu lekia...

Tik gaila man tų valandų, kurios ant jo sparnų užsisėdusios, pasakiusios paskutinį „sudieu“, nuskrenda ing tą šalį, iškur sugrįš atsiminimų formoje. Ir vaidinsis jos ir ramumo neduos. Sugrįš į vaidintuvę, sugrįš jos į širdį — džiaugsis jinais ir liudės ilgėsių žadinama.

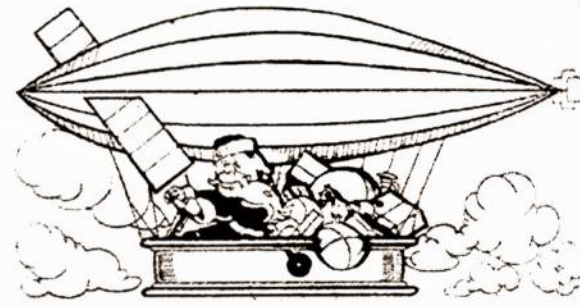
Stoviu aš ant tilto ir žiuriu —

Žiuriu ing Rytus, kur gyvenimas gimsta.

Žiuriu ing Pietus, kur jo vidudienis.

Žiuriu ing Vakarų, kur vakaropi jis leidžiasi.

Žiuriu ing Šiaurį — kur jis sustingsta.

JUODAS NULIUDIMAS.

Pilkieji debesiai padange slenka. Belapė giria tyliai sušlamėjo— Ne vieną audrą praleisti jai tenka: Linguoja viršunes blaškomas vėjo.

Ir šmėkla balta sparnais plevėsuoja. Vai sunkas vargelio giria susilaukė. Vai juodas nuliudimas ją kamuoja!... Valandos lekia. Dangus apsiniauškė.

Sugrįšk saulute; grįšk it smagios dienos!

Nešdamos laimės spindulius baltuosius.

Tebėga liudnos, tamsios vargo dienos

Į svieto krašto užkampius tamsuosius.

Jul. Baniulis.

KALNAS.

Vienuolis kalnas į augštybes šauna, Į dangų veržias, didis ir galingas. Nešvarios miglos veido nebužgauna, Kur skęsta saulė, rimtas, paslaptingas! Koksai galybės grožis iškilmingas! Skaisčios viršunes koks švelnus tyrumas! Ten — ertvė tylos šventasis rumas!... Dumuoja kalnas didis paslaptingas...

Minties galinėliau, žmonijos viršunė! Į augštį veržkis, į dangaus mėlynę, Apleidę žemę tamsiąją dumblynę, Galingas, didis nors silpnajam kune... Tylos pasiekęs augštą tėvynę; Kas menka, žema, ten — žemai palikęs, Augštyn vis veržkis, į dangaus mėlynę, Tiesos saulutę akimi sutikęs.

M. Vaitkus. (Iš „Draugijos“.)

Iš Amerikos.

WATERBURIETIŲ VEIKIMAS.

Waterbury, Conn. Kalėdų laiko mes, waterburiečiai, nemanome taip sau tuščiai praleisti: bus visokių pramogėlių, o dar svarbiausia, tai M. Petrausko koncertas, kuris bus gruodžio 28 d. M. Petrausko Waterburin važinėjimas atneša didelę mums waterburiečiams moralę naudą, nes daug jaunimo pradeda lavintis muzikoje: dainavime, kompozicijoje, skambinime piano ir griežime ant smuikos. Šiame M. Petrausko koncerte, kaip matyt ir iš plakatų, dalyvauna ir Lietuviška Muzikos Konservatorija, Waterburio skyrius; apart to, dar vienas prof. italas, I. Morra, M. Petrauskui patarnauja kaip akomponiatorius. Bus geros pasekmės, kaip ir visuomet Waterburyje, kuomet M. Petrauskas atsilanko su koncertu.

Su darbais pas mus gana prastai. Nekurie bandė net į mainas važiuoti, bet ir ten žmonių esama užtektinai. Geriausiai daro gal tie, kurie laukia ant vietos, nes važinėjimui neišleidžia pinigų, o ir nuvažiaus kitur ne ką galima laimėt, nes kaip girdėt, visur šiame laike nepilnai dirbama; darbas sumažėjo iki minimumo abel na. Upas toks: po Naujų Metų pradės darbai gerinties ir vasario tik ar kovo mėnes. eisią pilnai, kaip čje. Linkėtina būtų, kad pasigerinimas kaip galima greičiau įvyktų. Rozas.

IŠ MEKSIKOS SUMISIMŲ.

Meksiko, gruodžio 15 d. Po kelių dienų smarkaus mušio ties miesto Tampico sukilėliai tapo sumušti ir buvo priversti atsitraukti, panešę mušyje didžiū nuostolius. Pranešama, kad žuvo apie 800 revoliucionierių. Vienok sostinėje daugelis kalba, kad Tampico greitu laiku pakliūs į sukilėlių rankas. Paskiausios žinios praneša, kad sukilėlių vadas Carranza esąs pasiryžęs priburti ties Tampico ir vadovauti revoliucionierių, kad greičiau paėmus tą svarbią drutvietę. Revoliucionierių čia bus apie 8,000. Paskiau jie planuoja smarkiai užpulti ant Vera Cruz ir Tuxpam. Išlošimas mušio ties Tampico labai nužingino prez. Huertą. Vienok iš kitos pusės federalistams suteikiamas didelis smugis — tai nustojimas Monterey miesto; taipgi grėsia pavojus iš sukilėlių pusės miestams Torreón ir Meksiko.

NEBILIS AMERIKON AZIJOS RASIŲ ŽMONES.

Washington, D. C. Plačiai kalbama apie praplėtimą Dillingham-Burnett'o biliaus; manoma visai nebileisti į Suv. Valst. japonų, chinų, indus ir kitų azijatiškų rasių gyventojų. Šitas projektas labai sujudino Japonijos valdžią.

NEGELBĖJO PROTESTAI.

Washington, D. C. Nežiurint ant įvairių tautų protesto priešais bilių, sulig kurio reikalaujama nuo imigrantų mokėjimo skaityti ir rašyti, tas bilius visgi likosi priimtas. Taip kad dabar kiekvienas, norintis pakliuti į Suv. Valstijas ir turintis 16 m. amžiaus privalės mokėti gerai skaityti ir rašyti savo prigimtoje kalboje.

TRAGIŠKAS REGINYS.

New York, N. Y. Kada piktdarys kun. Hans Schmidt pamatė teismo salėje savo tėvą ir seserį, kuriedu šiose dienose prbuvo

New York'an, išpirmo tartum apmirė, bet tuoj pradėjo baisiai drebėti ir karštai verkdamas metėsi prie sesers, apkabino ją ir meiliai bučiavo. Paskui nustvėrė tėvo rankas ir ilgai jas bučiavo, o galop parpuolė ant kelių ir maldavo judviejų atleisti jam kaltę, kuri taip įžeidė jo giminę.

Virš pusės valandos prasikalbėlis prabuvo su tėvu ir seserimi; abu ramino jį ir pasižadėjo padaryti viską, ką tik jiedu galės, idant pagelbėti jam jo nelaimėje. Eina toliau tardymas.

ORLAIVYSTES DALYKAI.

Washington, D. C. Kongresan paduotas įnešimas apie paskyrimą tam tikro komiteto delei pilno susipažinimo su kariškos orlaidvystės dalykais Europoje. Laike paskutiniųjų 5 metų Suv. Valst. orlaidvystei praleido tik \$435,000; Vokietija gi tuom pačiu laiku praleido \$28,000,000 ir Francija — \$32,000,000.

NAUJOS SISTEMOS ORLAIVIS.

Detroit, Mich. Tulas E. Muelner padarė orlaidvį, kuris labai panašus paukščiui; spēk aparatui suteikis sparnai, kurie kilnosis augstyn ir žemyn.

BEDARBE EINA DIDYN.

Milwaukee, Wis. Kaip praneša oficiališkos žinios, šitame mieste debar randasi virš 15,000 netekusių darbo žmonių. Kitose gi tos valstijos miestuose taipgi minios darbininkų vaikščioja be darbo. Panašios žinios ateina iš Chicago, Detroito, Cincinnati, St. Louis ir kitų didmiesčių.

KRASA SIUNČIA MERGAITE.

New Lexington, O. Čion krasa buvo dastatyta 8 m. amžiaus mergaitė. Prie jos drabužių buvo prikabinta karčiukė su parašu, kad šita mergaitė, Jul. Kagan, važiuoja pas savo tėvą, J. Kaganą, Box 117, New Lexington, O. Krasininkas tuoj dastatė gvą siuntinį ant farmos, t. y. mergaitės tėvui.

SIAURINĖS MEKSIKOS TURTUOLIS.

Juarez, gruodžio 16 d. Gen. Franc. Villa paliepė konfiskuoti siaurinės Meksikos kapitalistų turtus, susidedančius iš bankų, kasyklų, didžiųjų plotų žemės, namų ir daugybės gyvulių. Taip gen. Ferrazas, kuris šiose dienose apleido Chihuahua ir persikraustė į Suv. Valst., valdė milžiniškus turtus. Jo raguočių gaujos apkaunotos virš \$200,000,000; žemės jis valdė apie 5,000,000 akrų. Apart to, jis turėjo keletą tukstančių arklų, o mulų turėjo daugian, negu kas kitas pasaulyje. Įvairiose gen. Ferrazas'o įstaigose Chihuahuos mieste dirbo virš 10,000 žmonių. Jis jau senukas — 81 m. amžiaus.

PRISAKYTA SUARESTUOTI CHICAGOS MAJORĄ.

Chicago, Ill., gruodžio 16 d. Valstijos sekretorius paliepė suarestuoti miesto majorą už peržengimą tos valstijos automobilinių tiesų.

Pašto stotyje.

— Ar nėra laiško mano Julinkui? — O kaip pavardė? — O jei... Juk turi but ant ko-perto parašyta... o delko gi tams-ta klaus! J. J. N.

Geras apsiabrėžimas.

— Kas tai yra bučkis? — Tankiausia — labai daili liudnos pabaigos pradžia. J. J. N.

Iš Visur.

KASLINK ALBANIJOS SOSTO.

Vokietijos laikraš. tapo pa garsinta, kad visos Europos valstijos paremia kunigaikščio Wied kandidatūrą ant Albanijos sosto; dabartinė valdžia Valonoje (Albanija) irgi parėmė tą kandidatūrą. Pranešama, kad viduryje sausio mėn. 1914 m. kunigaikštis Wied užims Albanijos sostą. Gale gruodžio š. m. albaniečių deputacija, nukakusi į Potsdamą (Vokietija), oficiališkai praneš kun. Wied apie jo išrinkimą.

NOBELIO TAIKOS DOVANA.

Stokholm, Šveicija. Nobelio fondo dovana už žymiausių pasidarbavimą visuotinos taikos klausime laike 1912 m. tapo pripažinta Suv. Valst. senatoriui El. Root iš New Yorko. Dovana siekia \$40,000.

APKALTINTAS MINISTERIS.

Atenai, Graikija. Patrauktas tesman už įvairius prašikaltimus karo ministeris Stratos.

NAUJAS MINISTERIŲ KABINETAS FRANCIJOJ.

Paryžius. Naujas Francijos premjeras, Gaston Doumergue, perskaitė parlamente prieš 400 atstovų politišką naujos valdžios programą, kurį sutiko visų rusių socialistai su dideliu entuziazmu. Programe visai neužsiminta apie paskolą; nurodoma tik kad finansų klausimas busias išaiškintas vėliau. Kariuomenės dalykuose nauja ministerija pasizada eiti gal 63,656 keleivius.

VIENO LAIVO KELEIVIAI.

Hamburg, Vokietija. Pranešama, kad didžiausias iš transatlantiškų laivų „Imperator“ (Hamburgo linijos) pervežė per septynis kartus į Ameriką ir atgal 63,656 keleivius.

FRANCUZAI INSTRUKTORIAI GRAIKIJOJ.

Atenai, Graikijos karalius labai maloniai priėmė francuzų karišką misiją; kiekvienam tos misijos sąnariui buvo inteikta nominacijos dekretas į Graikijos oficerius.

PABĖGO SU PINIGAIS.

Peterburgas, Rusija. Pabėgo užrubežin vieno banko perdėtinis, tulas Wolstein, ir išsivežė kartu 100,000 rublių. Šitas bankas užsima tik su vedančiais užrubežinę prekybą.

RUMUNIJA IR BULGARIJA.

Sofija, Bulgarija. Plačiai kalbama apie galutiną susiartinimą Rumunijos su Bulgarija. Rumunijos valdžia yra pasiryžusi net nusileisti tuluose dalykuose.

NAUJAS PREZIDENTAS, ŠVEICARIJOJ.

Bern. Šveicarijos respublikos prezidentu 1914 m. tapo išrinktas d-ras Arthur Hoffmann iš St. Gallen. Rinkimai atsibuvo sąjungos Taryboj; iš 194 balsų už Hoffmann'ą balsavo 180. Naujas prezidentas užims savo vietą nuo sausio 1 d. 1914 m. Ikišiol jis buvo respublikos vice-prezidentu ir karo ministeriu; jis yra radikališkai-demokratiškų pažvalgų ir turi 56 m. amžiaus. Vice-prez. vienbalsiai išrinktas d-ras J. Mitta, kuris priklauso prie konservat. klerikalios partijos.

**KRASOS DARBININKŲ
STREIKAS ANGLIJOJ.**

Londonas. Organizuojamas visos Anglijos krasų darbininkų streikas. Streikan išėitų apie 100,000; nors tą klausimą dar kartą kelti mokestą ant 15%. Valdžia stengiasi susitaikinti su darbininkais ramiu būdu.

**VOKIETIJA ATSIKAO
DALYVAUTI PANAMOS
PARODOJ.**

Berlinas. Vokietijos parlamentas atmetė reikalavimą paskirti Panamos parodos išlaidoms \$500,000, nors tą klausimą dar kartą svarstys parlamente, tačiau galima sakyti, kad Vokietija nenori dalyvauti toj visavietinėj parodoj San Francisco's mieste 1915 m. Tas jos atsisakymas peremtas ant slaptos sutarties su Anglija.

**30 YPATŲ ŠAUKIA
DVĖKOVON.**

Strasburg. Vokietija. Paafic. von Foerstner, kuris išsūkė betvarkę Zabern'e, gavo 30 Francijos studentų pakvietimą stoti dvikovon.

**PRIJUNGIMAS KRETOS PRIE
TURKIJOS.**

Canea, Kreta, gruodžio 15 d. Iškilmingas prijungimas salos Kretos prie Graikijos atsituvo gruodžio 14 d. Patsai karalius Konstantinas ištiesė Graikijos vėliavą ant Canea forto, kada Anglijos jureiviai nuėmė apsaugojančių valstijų vėliavas, butent — Anglijos, Rusijos, Francijos ir Italijos. Graikijos karalių ir ministerius karštai sveikino didžios žmonių minios.

SUPRAGISČIŲ KOVA.

Londonas. Gruodžio 14 d. sufragisčių susirinkimas pribuvo policija ir suareštavo jauną Amerikos sufragistę Z. Emerson iš Jackson, Mich. Susirėmime policijos su kovojančiomis daugelis ypatų tapo gan sunkiai sužeista.

**TURKŲ ARMIJOS
REORGANIZACIJA.**

Konstantinopolis. Pribuvusi iš Vokietijos tam tikra kariška misija tariasi su Turkijos valdžia apie pamatinę turkų armijos reorganizaciją; manoma ją pastatyti ant labai augšto laipsnio ir sulyginti su kitų Europos valstijų armijomis. Delei to viso dalyko iškilo mažas nesutarimas tarp Rusijos ir Turkijos.

SURASTA „MONA LIZA“.

Florencija, Italija. Gruodžio 12 d. tapo surastas plačiai žinomas paveikslas „Mona Lisa“, išvogtas iš Louvro muzėjaus Paryžiuje. Gruodžio 14 d. paveikslas buvo išstatytas dailės galerijoje, kurioje tą dieną apsilankė virš 30,000 žmonių. Paveikslas bus sugrąžintas Louvran.

**SUDEGĖ BRANGUS
SENOVIŠKAS PALOCIUS**

Berlinas, gruodžio 15 d. Sudėgė didžiojo Mecklenburg-Sverin'o hercogo senoviškas palocius. Hercogas ir šeimyna, apimti išgaščio tuoj apleido degantį palocių. Nuostoliai siekia \$750,000. Gotiško stiliaus kopytėlė buvo padaryta 1560-63 m.

**ZEMĖS DREBĖJIMAS
JAPONIJOJ.**

Tokio, gruodžio 15 d. Visoje Tokio's ir Yokahamos apyelinkėje apsirėškė smarkus žemės drebėjimas, kuris baisiai pergandino gyventojus; vienok niekas nenukentėjo.

**LAVA SUNAIKINO DAUG
KAIMŲ.**

Melbourne, Australija, gruodžio 15 d. Pranešama, kad išsiveržusi ant Ambrim salos (Naujųjų Hebridų salų grupė) lava sunaikino daug kaimų; manoma, kad nemažai pražuvo vietinių žmonių.

30 UŽMUŠTA IR 35 SUZEISTA.

Viena, Austrija. Susidaužus traukiniams arti Darnow tapo užmušta 30 žmonių, o 35 sunkiai sužeista.

VEZUVIJUS ATBUNDA.

Neapolis. Žymesnieji Europos geologai bei geografi tvirtina, kad Vezuvijus vėl jau atbunda. Iš vidurio ugniakalnio smarkiai veržiasi lava. Tvirtinama, kad nieko panašaus nebuvo nuo Pompėjos ir Herculaneum'o sunaikinimo 79 m.

**MIRĖ KARDINOLAS
RAMPOLLA.**

Roma, gruodžio 17 d. Anksti rytą mirė kardinolas Mariano Rampolla, buvęs popiežiaus valst. sekretorius. Mirus popiežiumi Leonui XIII, jis buvo kandidatu į popiežiaus vietą; konklave gavo 62 balsu. Kard. M. Rampolla buvo labai žymi ir užsitarnavusi kat. sferose upata. Jis turėjo 70 metų amžiaus.

Tev. Myl. Dr-tes reikaluose.**TMD. VIRŠININKŲ ADRESAI:**

Prezidentas — Pranas Butkus, 3252 So. Halsted St., Chicago, Ill.
Sekretorius — J. Žemantauskas, 789 Bank St., Waterbury, Conn.
Išdininkas — T. J. Povilaika, 804 Bank St., Waterbury, Conn.
Kningininkas — V. Mišeika, 3149 S. Halsted St., Chicago, Ill.
Literatiska komitetas:
B. K. Balutis, 3252 So. Halsted St., Chicago, Ill.
J. O. Sirvydas, 120 Grand St., Brooklyn, N. Y.
J. Gabrys, 41 Bd. Batignolles, Paris, France.

**Kaip stovi dalykai su
Jono Jonilos raštais.**

Lapkričio pirmose dienose apturėjau iš kun. J. Žilinsko laišką, iš kurio čia paduodu tulas ištraukas, kad parodžius TMD. nariams, kaip dalykai stovi su Jono Jonilos raštais.

Kun. Žilinskas rašo:

„p. Jagomastas per trejus metus mane bemielaišdingai kankina. Laikas kontrakto bene bus jau pasibaigęs. Laikę pastarųjų trijų savaitių rašiau aš jam kas antrą dieną. Jis neatsakė. Pagalios inprašiau p. Vanagaičiui, kad pasiteirautų... Tada prisuntė atsakymą, kurį čia prikeriu. Apie darbą vėl nieko... Jo pažįstamas, p. Rimka, pranešias man, kada bus Berline; man belaukiant, nepribuvo. Tik parašė kortelę, kurią taipgi Jums prisuntėiu. — „Matyti, kad į laiką, pagal Jums prisijustąjį kontraktą, darbo atlikti nemislįja. Kad kningos busią gatavos X, II (aš supratau gruodžio-decemberio mėn.) tai da ir tikėti negalima...

„Ka su tuom žmogum padaryti? Aš darbą jam pavadžiau iš patriotizmo, kaipo lietaviui. Kningu da butų ir dabar neatspausdins, bet aš buvau parašęs straipsnį į liet. laikraščius savo žsiteisinimui ir jam pasiunečiau kopiją... Tad tik, maldaudamas, kad laiško negarsinčiau, veikė darbą kiek greičiau... Jums apie visus mano nesmagumus ir neraišius, nenorėdamas jam, p. Jagomastai, užkenkti. Mislįjan, pa-peikus ir atkreipus atidžią ant jo nerangumo TMD. jam dangiau jokio darbo neduotų, o visgi lie-

tuis. Bet toliau jau neina. Tas žmogus nesavo darbą dirba ir nesavo suole sėdi. Aš jam pačiam tai parašiau: prie žagrės yra jo darbas... ten gal butų lietuviams naudingum... o dabar tik blėdį daro...“

Gavęs iš kun. Žilinsko šitą laišką, tučiuojau p. Jagomastai parašiau, grąšindamas, jeigu jis tuoj man nepraneš, kas jo daroma su J. Jonilos raštais ir kada jie bus pasiūsti Amerikon, tai jo nerangumas ir begėdiškas elgimosi su TMD. bus paskelbta viešai. Po draug parašiau ir kun. Žilinskui. Šit 4 dieną gavau iš kun. Žilinsko kitą laišką, kuriame nusiguodžia, kad p. Jagomastas nē ant jo laišku nebeatsakąs.

Iš p. Jagomasto iki šiol neturiu jokio žinios.

Kaip jau buvo savo laiku paskelbta, p. Jagomastas raštu pasižadėjo minėtąsias kningas pasiūsti Amerikon iki rugsėjo 1 d. š. m. Per savo pažįstamą, tulą p. Rimką, praneša kun. Žilinskui, jog raštai busią užbaigti gruodžio mėnesij. Jau gruodis, TMD. centro valdyba jokio pranešimo iš p. Jagomasto negavome: ar darbas minėtų raštų pabaigtas ir kada jie bus pasiūsti Amerikon.

Aš jau nebetikiu, kad išvengtume teismo su p. Jagomastu. Musų apmokėta jam visas spaudos darbas, o jis nors tulą dalį padarytųjų kningelių butų mums prisuntęs; to nedaro, nei ant musų laišku neteikiams atsakinėti.

Aš nusprendžiau suteikti ingaliojimą p. Vanagaičiui, kad jis, varde TMD. veikty, ir, jeigu bus reikalas, patrauktų p. Jagomastą teismuan; mums reikia, jeigu negautume iš p. Jagomasto jokio atlyginimo už padarytus nuostolius TMD., tai kad bent atgautume iš jo J. Jonilos raštus.

Pranas Butkus,

Kaip save lavinti.**Lekcija 2.**

Optimizmas. — Visuomet stengkis matyti šviesiąją gyvenimo pusę, atmindamas, jog „Kas yra link smos širdies, tasai visados gyvena tartum bankiete“. Buk optimistas; tikėk, jogei geras visuomet gauna viršų ant blogo. Minėk sau, jog „Ši diena priguli man“.

Miklinimasi. — Atidžiai perbėgk sekancias mintis kelis-syk per dieną:

1. Nusišypsojimas atima ginklus piktumui ir neužsigandini-mui.

2. Aš randu, ko tik jieškau.

3. Tikiu, jogei pasaulis eina geryn.

4. Dabar yra geriausias laikas buti laimingu.

5. Nėra nieko blogo, tik mes blogą padarom mįslydami apie jį.

Išmok iš atminties sekantį:
Duok mums, ak, duok mums žmogų, kuris dirbdamas dainuoja! Jis daugiau tuom laiku padirba — jis geriau padirba — jis ilgiau gali prie darbo tesėti. Žmogus beveik nejaucia nuovargio kuomet jam einant muzika graji-na takta. Net ir žvaigždės sako-ma sukasi apie save harmonijoje. — **Carlyle.**

Buk visuomet pasiryžęs kasdieną savo lekeiją kelis sykus perskaityti ir pagal jos elgties.

Atmink, kad tas yra galingiausias, kuris pirmučiausia suvaldo vieną žmogų, tai yra patį save.

KLAIIDOS ATITAIŠYMAS.

Pereitame 51 „V. L.“ num. per neapsižūrėjimą plačiųjų špaltų straipsniui uždėtas netikės antgalvis; yra — „Mėsa ir taip toliau...“, o turi buti — **Simonas Griukis.** — „Mėsa ir jos kenkmingas veikimas žmogaus kune. (Užbaiga).“

Vietinės Žinios

Byla M. Petrausko su Hammerstein'u. M. Petrauskas šiomis dienomis indavė visus dokumentus advokato rankosna kaslink pasiuntimo jo muzikaliaj trijų aktų veikalo — „Lietuviškos Vestuvės“ gegužės 23 d. (1913 m.) Hammerstein'ui. Hammerstein'as užsispyrė, kad to veikalo ne gavs nuog M. Petrausko, o pačto skyrius, iš kurio buvo siūstas Hammerstein'ui šiai veikalas, suteikė M. Petrauskui visas patvirtinancias informacijas, kad Hammerstein'o varde yra tą veikala priėmęs gegužės 24 d. jo sekretorius J. Schnabbe. Taigi, dabar Mikas Petrauskas užveda bylą prieš Hammerstein'a, kuris nenori jam sugrąžinti augščiajam paminėto muzikaliaj veikalo.

Indomios prakalbos.

Gruodžio 17 d. New Plaza Hall (Havemeyer ir kampas Grand gt.) atsituvo L. Blaivin. Draugijos surengtos prakalbos; taipgi buvo rodomos krutamieji ir šiaip paveikslai. Prakalbos prasidėjo apie 8 val vakare.

Pirmiausia kalbėjo gerb. musų tautietis d-ras J. J. Kaškevičius iš Newark'o, N. J. apie didžiausią žmonių priešą — alkoholių bei girtuoklystę. Jis labai vaizdžiai ir kiekvienam suprantamai nurodė, kaip veikia alkoholio nuodai papuolę į žmogaus vidurius. Kaipo daktaras, jis aiškiai išrodė, kad alkoholis, užnuodydamas kiekvieną atskirą žmogaus kuno dalį, tuom pačiu ardo ir naikina visą žmogaus kuną. O visiems juk aišku, kad jei žmogaus kunes nesveikas, tai ir jo dvasia silpna, apmirusi, nes dar senovės romiečiai yra pasakę, kad tik sveikame kune yra sveikas protas.

Toliaus d-ras J. J. Kaškevičius parodė, kad alkoholis (degtinė, alus, vynas ir tt.) ne tik nešildo žmogaus kuno, bet, priešingai, jį šaldo ir ne tik nepadidina apetito (noro valgyti), bet su laiku visai jį sunaikina. Taipgi jis pripa rodė, kad daugumos pavojingųjų ligų priežastimi yra alkoholis, ir kad visos ligos geičiau ir lengviau užklumpa žmogų, yartojantį alkoholinius gėrimus, — mat, tokis žmogus yra daug silpnis ir ligai prieinamsis. Gerb. prelegent-prisiminė ir apie tai, kad alkoholis suardo šeimyniską gyvenimą ir stumia kiekvieną į vargą, neturtą ir pragaištį.

Kovai prieš tą didžiausią žmonių priešą prelegentas nurodė mokslo, susipratimą, tvirtą valią ir gerus norus — kiekvienas privalo rūpintis apie save ir kontroliuoti save. Jis privedė, kad žymiausia priežastimi girtuoklybės platinimosi yra tame, kad vaikai nuolat mato geriančius tėvus bei visus suaugusius, o tankiai net vaikams duodama gerti svaigalus.

Paskiau ant krutomųjų paveiklų buvo perstatytas vaizdelis, kaip viena šeimyna laimingai gyvena, kol šeimninkas buvo blaivus ir nelosė kortomis, ir kaip ta šeimyna tapo suardyta, kada šeimninkas pradėjo girtuokliuoti ir lošti kortomis; girtuoklio žmona, prikentėjo daug vargo ir nedateklų, apsirgo ir mirė; jo mergaitė turėjo eiti ant gatvės pardavinėti laikraščius; jis pats irgi nustojo žmogiškumo.

Antras kalbėjo dar nesena iš Lietuvos atvažiuęs kun. Jonas Svagždis. Jis nurodė, kad lietuviai, budami tamsiais, negali tinkamai pasinaudoti Amerikos tur-

tais bei įvairios rūšies mokslo ir šiaip įstaigomis. Priveddamas keletą puikių pavyzdžių jis prirodinėjo, kad kiekvienas žmogus gali pasiekti ko nors augštesnio, gali pagerinti savo buvį, jei tik jis to trokš ir netingės pasidaruoti. Galop jis kvietė visus stverties už mokslo, skaityti geras kningas ir laikraščius, lankyti mokyklas, paskaitas ir tt. Apart to, jis kvietė sutverti lavinimuisi apšvietos ratalius ir stengties viską daryti vienybej bei sutartėj. Čia dar reik pridurti, kad gerbiamas kalbėtojas nurodė, jog Lietuvoje aiškiau galima užtėmyti jaunuomenės stengimasi prašalinti iš savo tarpotą didžiausią žmonių priešą — alkoholių ir žengimą prie apšvietos bei susipratimo, negu čia Amerikoje. Abelnai, kun. J. Svagždis trumpa kalba padarė ant visų labai malonų įspudį ir duoda progą manyti, kad jis nemažai pasidarus čia Amerikoje pakėlimui tarp lietuvų apšvietos, blaivybės ir tautiško susipratimo.

Toliau buvo rodomi paveikslai, atvaizdiną laivo „Volturno“ sudėgimą bei žuvimą apie pansuro šimto žmonų. Ponas A. T. Račiūnas aiškiai ir įspudingai papasakojo apie tą tragiską atsitikimą, Čia reikia pridurti, kad p. A. T. Račiūnas, budamas ant vieno iš laivų, pribuvusių gelbėt degančio laivo, viską tą matė ir nuėmė daug griaudingų vaizdelių. Tas jo pasakojimas ir vaizdeliai, kiek galima buvo užtėmyti, paliko publikoj labai gilų įspudį.

Ketvirtas kalbėjo p. J. O. Sirvydas. Jis nurodė, kad čia Amerikoje lietuviai daugiausiai lanko salinius delei tos priežasties, kad jie neturi tinkamesnės užėjimui vietos ir kad jų namuose viešpatauja betvarkė ir suirinknas, kadangi šeimninkės ne tik kad nesugebia tinkamai išvirti vaigio, padaryti kambariuose suirusios-suniukusios ir nieko nesuirusios-sumirkusios ir nieko nemoka sau pasisiuti, pasitaisyti. Todel jis patarė moterims rimšiau atsineiti prie namų klausimo ir mokinities gaminti geriau vaigius, šitą pasiuti ir palaikyti kambariuose tvarką. Galop jis kvietė Brooklyno lietuvius pasirupinti pastatymu nuosavių namų, kur but salės prakalboms bei susirinkimams, kningynas ir tt.

Ant pat pabaigos kinematografistas A. T. Račiūnas parodė keletą labai gražių paveikslėlių, kuriuos pereitą vasarą nuėmė jis Lietuvoje. Tie paveikslėliai taip sujudino publikos jausmus, kad pas daugelį net ašaros akyse parodė. — mat, jie priminė apie tėvynę-Lietuvą, apie gimtūvės vietą, apie ten likusius gentis ir pažįstamus. Ir išties, paveikslai padaryti labai-labai puikiai, ir galima užtikrinti, kad visi Amerikos lietuviai negalės jais atsigerėti. Iš parodytų tą vakarą paveikslėlių gražiausi buvo — Naumiestis ir Šesupė; rodos, kad nieko gražesnio ir negali buti pasulyje. — Ištiesai nuimtus Lietuvoje paveikslus p. A. T. Račiūnas rodyt sausio 21 d. McCaddin svetainėje ant Berry gt. Galop buvo parodyti komiški krutanti paveikslai.

Vakaro tvarką vedė kun. d-ras Varnagiris. Žmonių buvo prisirinkusi pilnutėlė salė; visi užsilaukė pavyzdinai. Įžanga buvo tik 5e. Daugiau tokių gražių ir naudingų vakarų-susirinkimų!..

Apvogė. 17 dieną šio mėn. apvogė Joną Valentą, gyvenantį po num. 558 Driggs Ave. ant trečių lubų. Po pietų p. Valentienė išėjo į miestą su savo reikalais ir parėjusi ant 3:30 rado duris atplėktas ir visas geresnias drapanas

vertės virš \$112.00 dingusias.

Taigi bent kur išeinant reikia su geru užraktu duris užrakinti ir dar kaimynų paprašyti, kad išgirdę ką einant trepais pažūrėtų. — Paprastai vagis turi visokių netikrų raktų. Todel visados apsimoka gerą užraktį nusipirkti, kurio vagis negalės atrakinti.

Švelnarankiai. Dabar Kalėdų pirkinijų laike vagiliai irgi nesnaudžia. Prie jų švelnių rankų daug kas prilimpa. Taip vienas policijantas arti Broadway ir Hart str. nužvelgė „stora“ moterį įeinant į priemenę, paskui kurią ėjo vyras nešinas valizą. Po valandėlės abu išėjo, bet toji moteris buvo jau „plona“. Policijantas abudu nusivedė į policijos stotę ant Gates Ave., kur valizą atidarius pasirodė 15 moteriškų marškinių vertumo \$45.00, šilkinių kaspinių 5 ritiniai ir kitų moteriškų papuošalų vertės apie \$50.00. Vyriskis vadinosi Martin. Juliza, 31 metų, o moteriškė — Stefania Kupius, 26 metų.

Pardavėjai tankiai guodžiasi policijai, jog gaujos vagilių visokiais būdais pavagia daug pirkinijų, ypatingai dabartiniame laike, prisigrudus krautuvėms.

**ŽODIS Į LIETUVIUS RUBSIU-
VIUS AMERIKOJE.**

Tulas laikas atgal buvo išsiuntinėta atsisaukimai į visus rubsiuvių skyrius Amerikoje reikale paėmimo vieno iš lietuviškų laikraščių už organą, tačiau mažai kas ant minėto atsisaukimo atkreipė domą; nekuri atsakė ir ką nors bendrą turėti kadangi priklauso į skirtingą organizaciją butent — I.W.W.

Nežiurint ant to, kad mes priklausom ir į skirtingas organizacijas, bet musų darbininkiški reikalai yra vienodi, ir tarp musų tamprus ryšys butinai yra reikalingas.

Pakol nesiras tarp musų vienybės, patol musų organizacijos spēkos bus silpnos, kad laimėjus geresnės darbo sąlygas!

Tankiai atsitinka tai viename ar kitame mieste rubsiuvių streikai, bet apie juosius, mus žinios labai vėlai siekia. Neretai darbininkai esti suviliojami agentų ir streikuojančių darbininkų vietas yra atgabenami iš kitų miestų darbininkai — vis tai pasidėkavojant musų pačių nesirupinimui savo reikalais.

Kad turėti artimesnius ryšius darbininkams rubsiuvystės pramonijoje, butinai yra reikalinga pasirinkti vieną iš liet. laikraščių už organą, idant bendrai apkalbėjus svarbesnius savo reikalus. Į minėtą laikraštį (organą), bus pranešamos naujausios žinios iš kriaučių (rubsiuvių) judėjimo Amerikoje.

Šito atsisaukimo mieriu ir yra, kad išnaujo pajudinti minėtą klausimą. Jūs, draugai, rubsiuviai, nepraleiskit šio svarbaus atsisaukimo be apsvarstymo, o apsvarstę tuoj duokit atsakymą. Taipgi galite duoti tinkamesnis už organą; vėliaus bus galima susinešti su redakcijomis apie išlygas ir tt.

Varde 269 skyriaus U.G.W. of A.

Julius Micevičius

P. Galskis.

P. S. Atsakymus siųskit ant šio

adreso:

P. Galskis,

1652 California Ave., Chicago, Ill.

HIPPODROME.

Hippodrome stato didžiausią perstatymą vardu „America“.

REIKALINGAS GERAS ZECERIS

„Vienybės Lietuvinių“ spaustuvi. Atsiųskite greitai.

Puikus Sieninis Kalendorius 1914 metams.

Jau gatavas ir bus dovanai išsiuntinėtis visiems „Vienybės Lietuvinių“ skaitytojams.

Kurie norite gauti tą puikią dovaną, tai pasiskubinkite siųsti \$2.00 prenumeratos ant 1914 metų, o gausite tą dovaną.

J. J. PAUKSTIS & Co., 120 Grand St., Brooklyn, N. Y.

Užsišaldymas ir Kosulys

Užsišaldymas yra pradžia kosulio arba uždegimo gerklės, todėl reik tuojau pradėti gydymą.

Severos Balsama Plaučiams

(Severa's Balsam for Lungs) kuris yra rekomenduojamas kaip vaistas nuo kosulio ir užsišaldymo.

UŽKIETĖJIMAS,

tulžinavimas, jėgų ir žarnų netvarkumai ir kiti panašūs nereguliariskumai greitai nyksta, jeigu

Severos Balsamas Gyvasties

(Severa's Balsam of Life) imamas pagal nurodymą, išspaudintų ant dėžutės, arba užklijuotų ant buteliu. Jis sustiprina visą organizmą ir sugrąžina žmogui sveikatą.

Aptiekose, arba tiesiog nuo mūsų, prisituntus kiek kainuoja

W.F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS, IOWA

pasilinksminti. Apart teatro ir šokių, bus dar du chorai, kurie padainuos gražių dainelių, taipgi „Džian Bamba“ pasakys spyčių ir da daugiau bus įvairių pamarginimų ir didelių juokų.

BĖKIM GREICIAU!

Nes dabar yr proga užsisteliuoti Rudeinės ir Žiemines drapanas ant ordirio pos Lietuvių kriaučių už labai sumažintą prekę.

Moteriškus siutus siuvam už \$12 iš gerų vilnonių materijų, o ką apie padarymą ir pritaikymą tai nėr ko klausit, nes jau senai yra visems žinomas kriaučius, kurio darbu visi gerisi.

PETRAS SHERTVITES 370 Bedford Avenue, Brooklyn, N. Y.

PAESIDUODA FONOGRAFAS. Parduodu savo didelį Fonografą, su triuba, 12 recordų ir tt., už \$9.00.

LIETUVĖ AKUŠERKA IR NURSĖ,

Baigusi Mokslo Columbijos Kolegijoje Geriausiai prižiūri moteris palage ir viskiose ligose, — už pigią prekę Kalbu lietuviškai, rusiškai, lenkiškai, vokiškai ir angliškai.

Mrs. A. Hopp, 220 Mc Dougal St., Brooklyn, N. Y.

„VIENYBĖS LIETUVIŲ“ IŠLEISTOS KNINGOS.

- Adomas Mickėvičius 15
Ar socialistas gali būti kataliku? 10
Augis darbininkų judėjimo Lietuvoje 15
Apuko sapnai 15
Anatomo skningelė 10
Apie kuno išlavimą 15
Albumas lietuviškos parodos Prizijne 1900 m. 40
Apie Dievų pavydumą 15
Baltrus Turzeris (Drama trijuose veiksmuose) 20
Dangus ir žvaigždės. Populiaris ka lekcija iš astronomijos 10
Davatki gadzinkos 10
Dangaus angštumas ir žmogaus senumas. Anykščių šilėlis 20
Darbininkų Kalendorius 1904. 15
Eglė Žalčių karalienė. (Drama 5-se apsiereikimuose 15
Emigracija. Apsaka iš emigrantų gyvenimo 20
Gyvenimas Genevaitės 50
Gudri Našlė. (Juokaisialė dvijuose veiksmuose) 15
Gegutė. (Eilės) 10
Girtuoklių Adynos 10
Graudys Verksmai 10
Herbertas Spenceris. Trumpa peržvalga ju filosofijos 15
Istorija Septynių Mokytojų 50
Idėja ant mėslyno. Apsaka mūsų dienų 10
Istorija apie gražią Katriuką 10
Iš po budelio kalavijo ir Kaijima (Dvi apysakos) 30
Išgriovimas Kauno pilies. (Tragedija 4-se apsiereikimuose) 20
Iš bažnyčios istorijos 10
Iš kur atsiranda nusidėjėliai? 10
Itekė socialistų sanlygų ašt visų kultūros šakų 15
Itekė dantų ant žmogaus gyvenimo 10
Juozas Arch. Sodieta—deputatas Anglijoje 10
Jonas Krikštojotas (Penkiavėksmė tragedija su prologu) 30
Joninė. 4-rių veiksmų drama 45
Jaujieji Skrauja. Medžioklės piešinys. 75
Kalabas 10
Kėkštų Simas. (Apsaka iš ukrainių gyvenimo) 10
Kainas. (Misterija trijuose aktuose) 25
Kunigija ir svietiška valdžia 15
Kaip Sicilijos kaimiečiai kovoją už savo tiesas 10
Kur mūsų išganymas? 25
Keletas minčių apie mirties bausmę 10
Kaip valstiečiai kovoją už žemę ir laisvę 15

- Kaip apvesti ir laimingai gyventi 15
Kaip darbo žmonėms išsiluosuoti 10
Keletas žodžių apie lietuvių ir naudingi pamokinimai 15
Knygelė dėl lietuviškų kareivių Amerikoje 10
Laima ir planetos 25
Lietuvos Istorija. S. Daukanto Knyga I \$1.50
Lietuvos Istorija. S. Daukanto Knyga II \$1.50
Lietuvos Istorija. S. Daukanto Apdaryta \$2.00
Abi drutai apdarytos į vieną tomą \$4.00
Lietuvių tauta. Tomas I \$1.50
Lietuvių tauta. Tomas II \$1.75
Lietuvių tauta. Tomas III \$2.25
Abu tom. apdaryti į vieną \$4.25
Lengvas budas pačiam per save pramokti rašyti 10
Mythai, pasakos ir legendos žemaičių 50
Musų Diešs. (Per ką Lietuva kenčia) 10
Mokslininkų Tvardauskas 50
Miškas vis smarkiau degė 15
Našlaitė (Apsaka eilėmis) 10
Pasikalbėjimas apie dangų ir žemę 25
Parsidavimas ir pelnas 10
Paveikslai. (Dvi apysakos) 15
Palemonas ir Giržuta. (Apsaka eilėmis) 20
Puota — Nuskintas žiedas. (Dvi apysakos) 10
Pagiža — Jurgis Durnelis. (Dvi apysakos) 25
Pirmoje Gegužės Sapnas 15
Ponas Bartkus. (Eilės) 10
Pažvelgus atgal. (Sociališkas Romansas) \$1.00
Palocius ežero dugnuose. (Trijų veiksmų drama) 15
Pamokinanti aprašymai iš gyvenimo žmonių 20
Rytujai Bežurint 65
Rutų Vainikas, Mirga ir Undinė. (Tris dramos) 30
Sausio devintą 15
Švedų liaudies švietimas 25
Senkaus Jurgis 15
Tamsybės Guolis 10
Užsistanavik ant to gerai 15
Vargdieniai. (Apsaka iš baužiaivos laikų) 50
Vilius Tell. (Tragedija penkiuose aktuose) 30
Valkata 10
Vilkų Lizdas. (Apsaka iš Kryžiuočių laikų) 35
Visuotinėji istorija (satyroje 60
Vytauto prisieka. Paveikslas, didumas 27 1/2 x 21 1/2 30
„Vienybės Lietuvinių“ 25 metų sukaktuvių jubilėjinė knygėlė, su 57 paveikslais 50
Zemių dulkės. (Labai akvapsaka) 50
Ženybos Paikių Miko 10
Žemės Giesmė (apsaka). Pirmoji dalis \$1.00
Žemės Giesmė (Apsaka). Antroji dalis 50
Žmogus. (Apsaka) 15

Bažkytė J. J. PAUKSTIS & Co., 120 GRAND ST., BROOKLYN, N. Y.

FARMOS! FARMOS!

Didžiausia lietuvių kolonija Michigano valstijoje, Lake ir Mason county, kur yra 145 lietuvių fermariai. Aš esmiu pašėmęs parduoti toje apylinkėje iš angliškų daug gatavų farmų, ant derlingų lygių laukų su trobomis ir sodnais viskio didumo. Kaina nuo \$20 akras ir brangian. Anglikai, nenorėdami gyventi lietuvių apgyventose vietose, pavedė man parduoti savo farmas. Tai yra gera proga lietuviams įgti gerų laukų savo žmonių tarpe. Toje pačioje apylinkėje turiu pardavimui daug derlingos žemės, lygios ir neišdirbtos, viskio didumo farmoms. Kaina nuo \$8 iki \$20 akras. Lengviausiai išmokėjimai ant daugelio metų. Galite pasirinkti žemės, kokios tik norėsite. Turiu palei upę ir žuvingus ežerus. Atvažiuokite tuokol tebera ant laukų jėvai; tai matysite, kokia yra žemė, ir žinosite, ką perkate ir kaip kas auga. Ateinantį pavasarį žinosite kaip pradėti ant savo žemės gyventi. Turiu pardavimui farmų su gyvenalais ir apštais laukais. Kurie perka ir tuoj nori parandavoti gali atlikti tai per mane, nes aš turiu raudaninkų, kurie gali tuoj nupirkti ir parandavoti; galite gauti geras raudanas. Atvažiuokite šią vasarą pas mane! Aš esmiu fermeris, ir galėsite praleisti pas mus savo vakacijas sveikame ir tyrame ore ir iširinksite sau geriausios žemės mūsų lietuvių kolonijoje. Kuomet liksite mūsų kaimynų, aš nurodysiu, kaip geriausia yra pradėti ant farmos gyventi. Pribuvę į Peacock, Michigan, telefonuokite man į farmą. Aš pribusiu su automobilium jus paimiti ir apvežiesiu po farmas, kad galėtute iširinkti kuogeriausią farmą. Rašykite, tai tuoj gausite knygutę ir mapą dovanai. Adresuokite: ANTON KIEDIS, Peacock, Lake County, Michigan.

„Vienybės Lietuvinių“ Keliaujantis Agentas J. DIGRYS.

Tarptautiškoji Akušeriy MOKYKLA. Moteris, norintis išmokyti akušeriant, dabar tuogeriausią mokyklą Scrantone, Pa. Mokslas prasideda 2 d. Sausio, 1913 m. ir trunka per 4 mėnesius.

DR. J. SZLIUPAS, Prezidentas. 1419 N. Main Ave., Scranton, Pa. Telephonas: 6420—J—Market.

Daktaras JONAS J. KAŠKIAUŠIUS. VALANDOS: 8—11 ryte, 1—3 po pietų, 7—9 vak. Sereidomis 8—11 ryte. 152 Polk Str. prie Ferry Str. NEWARK, N. J.

LIETUVIŠKA MUZIKOS KONSERVATORIJA 101 W. 117 Str. New York City. 18 N. Metų prasideda naujos muzikos Semestras, pasirūpinkit laiku pristot. Direktorius M. PETRAUSKAS.

Daktaras A. S. JANKAUCKIENĖ. Gydo visokias ligas vyrų, vaikų, moterų lanko prie polagų. VALANDOS: Nuo 12—2 po piet, nuo 7—8 vakare. 265 Berry St., prie Grand St. BROOKLYN, N. Y.

LIETUVIAI, EIKIT PAS LIETUVI! Pirk džiogorėlius, lencugėlius, šlubinius žiedus, šipkortes, daviernastis, siųst pinigus į Lietuvą, puikių popierių gramotams rašyti, knygy. Jau 19 metų prie to užsiėmimo viską išpildau teisingai tai reikiška gerai. Visiem veljam eit pas Jurgi Jeszmantą, 6 So. Washington St., Cor. E. Market st. Wilkes-Barre, Pa.

Dr. J. S. Message (Misevičia) 272 BERRY STREET Brooklyn, N. Y. Tel. 595 Greenpoint. Specialistas širdies ir plaučių ligų. OFFICE HOURS: 8—10 A. M. 12—2 P. M. 6—8 P. M.

NEWARKIČIAMS! Pirm pasirinkimo Kalėdų dovanų užėkite į Olshino Rusų Aptieką, kur noriai jis parodys jums daugelį Europejiškų ir Amerikoniškų kvėpalų, mniū, Watermano Fountain plunksnų ir dailių popierių rašymui, Whitmano sokoladų ir kitokių kėndžių. Čionais jūs gausite geriausius tavorus už pigiasias žienes. Visi esate nuolankiai kviečiami pirkti dovanos Kalėdoms, ypatin-gai kvėpalus-perfumus. M. Olshin, Aptiekorius, Vienatinė Ruska Aptieka Cor. Congress and Lafayette sts, Newark, N. J.

ORIGINALIŠKI ROZAVI ir KITOKI MILTAI.

Kostumieriai, reikalaukite Rugių Duonos iš Rozavų ir kitokių miltų. Busite sveiki ir stiprūs!

DUONKEPIU ATYDAI!

Aš esu savininkas ir pardavėjas Suvienyotose Valstijose ir Europoj Originalinių Rozavų miltų iš dyšciausių, sviežiausių ir geriausių rugių grūdų, kuriuos tik už gerus pinigus galima gauti.

Morris Rosenfeld, 6 4 and 5 Produce Exchange, NEW YORK, N. Y.

TAI SENIAUSI IR TURTINGIAUSI AMERIKOS LIETUVIŲ PAŠALPINE DRAUGIJA ISTEIGTA 1886 M. Moka pašalpą ligoje po \$6.00 savaitėje ir turi keturis pomirtinės apsaugos laipsnius: \$150.00, \$300.00, \$600.00 ir 1000.00.

K. Labanas. Su geriausiai advokatais, kurie veda visokias provas, kriminalnas ir civilnas augščiausiose teismuose. Nė viena prova jiems ne yra perdidelė nei permaža.

2 KATALOGAI DYKAI! Visu lietuviškų KNYGŲ nuo seniausios iki naujausios laidos, pilnas naujas katalogas, 80 pusl., bus pristatytas DYKAL MYLETOJAI MUZIKOS, čia gali gauti gerų muzikališkų instrumentų katalogą, įvairiausių armonikų, koncertinų, klernetų ir t. t.

J. TOPILIS 120 Grand str. Brooklyn, N. Y. DAKTARAS A. BACEVIČE GYVENA ELIZABETHPORT'E, N. J. 200 Marshall St., ir kampsas Second St.

Ar Skaitei Kada Laikraštį „LIETUVA? Gal nežinai kur ją gauti? „LIETUVA“ Einu jau 21 metus Chicago, Illinois kas Pėtynčia ir paduoda daugiausiai gerų ir svarbių žinių iš Amerikos, Europos ir viso svieto, o prenumerata kaštuoja metutit \$2.00, pusel metų \$1.00. Rašyk adresu: A. OLSZEWSKI, 3252 So. Halsted St., CHICAGO, ILL.

NUSIPIRKITE Tik-ką atspausť Naują Eilių Kningą „LAIKO AIDAI“ pas C. M. LUKOŠIŲ. „Laiko Aidai“ 112 puslapių 8 1/2 x 5 1/2 col. Kaina 50c. Visi mėnesinio laikraščio „Aidai“, numeriai vertės \$1.10. Tas visas kningas vertės \$1.00. galima gauti už \$1.00. pas C. M. LUKOŠIŲ, 6 John str. Waterbury, Conn. Reikalaujame agentų.

Telephones 2320 Greenpoint.

Lutkauskas ir Garšva

Graboriai ir Laidotuviu Direktoriai.

Laidojame Numirelius ant visokių Kapinių.

PARSAMDOME KARIETAS

veselloms, krikščionims ir šiaip pasivažinėjantiems. Atsiųskite ypatingai ar per teleponą.

227 Bedford Av. (V. Daunoro name) Brooklyn, N. Y.

DAKTARAS IGNOTAS STANKUS

Vienatinis tikras lietuvis daktaras ir chirurgas cieleje Philadelphiaje. Kito lietuviško daktaro nėra mieste Philadelphiaje. Serganti netvoryki laiku ir pinigų, bet tiesiog kreipkitės ypatingai arba laišku prie daktaro Stankuso, o apturėsite tikrą ir teisingą gydymą. Atmink skaitytojau, jog Dr. Stankus yra baigęs didesnę daktarišką mokslo, kaip tai: po užbaigimui medicinos mokslo GARSIA-ME STEITAVISKAME UNIVERSITETE, važiuo mokintis į POST GRADUATE MEDICINOS MOKYKLĄ, kada yra didžiausia ir jau paskutinė didžiųjų daktarų mokykla visame pasaulyje. Čionai specialiai mokinosi daryti visokias operacijas ir gydyti pavojingas ligas. Taipgi buvo miestav daktaru kur praktikuoją po hospitalinių dispenseris dienomis ir naktimis. Dabar trėti metai kaip Dr. Stankus įrengė savo ločną gydyti SANATORIJA mieste Philadelphiaje dēl gydymo visokių ligų. Atvažiuojanti: iš toliaus gali pasiūkti tiesiogio SANATORIJOJE dēl gydymo.

GYDO LIGAS

Nuo skaudėjimo strėnų, spazmų rankų ir kojų, skaudėjimo pasirdžių, petių ir kaulų, reumatizmo. Nuo visokių kraujo ligų, užkrečiamų ir slapų lytiškų ligų. Augimo spūgų ant veido ir kuno, užkietėjimų ir nedirbimų vidurių, niežėjimų skuros, dedervinių, slinkimų plaukų, skaudėjimo galvos. Visokias širdies, inkstų, plaučių ir kepenų ligas, neuralgijos, negalėjimo miegoti ir išgudimo, nuo slogos, peršalimo, kosulio sunkaus kvėpavimo, negalėjimo valgyti ir abelau nusilpėjimo. Visokias moterų ligas: nereguliariškas mėnesines, skaudėjimą strėnų ir pasirdžių. Visokias vyriškias ligas, paslaptingas ir įgautas per išdykumą. Gydo ligas su liekarstomis kokios tikta yra ant svieto. Ligos, kurias negalima išgydyti su liekarstomis ir po reikalavimų pačių pacientų — dāro visokias operacijas. Turi savo ločną, naujusiu būdo elektriškas mašinas dēl gydymo ir egzaminavimo, su pagelba kurių galima permatyti visą žmogaus kūną.

PASARGA: AS siūnciu gyduoles ir toliaus į kitus miestus, bet siūnciu tik tai tiems, kurie aprašo simptomus savo ligos ir iš jų aprašymu yra galima suprasti ligą. Pas mane nėra nei rašinių nei apšaukų, nes jų darbas ir pagelba yra niekam netikusi prie daktariško gydymo. Nuomet ligos atsisakia per laiškus, tai as paty perskaitau, o jei reikalauja, tai savo ramomis satais ir pasiūnciu jam gyduoles. Nemėtyk skaitytojau, kad geriau supranta ligą žuo met nesini ypatingai pas daktarą savo mieste, jei ir jis tuoju tikia terminuotų į burną, pabarškina, pasiklausau krutinę ir nei žodžio nepaklausęs apie jus ligos simptomus, tuojoms paraso receptą dēl liekarstų. Buk tikras, kad toksas daktaras jus ligos nesupranta, tikta jo tas barškimas ir paklausimas krutinę yra niekas kitas, kaip tikta trumpa komedija, kad paimti nuo jus kelis centus. Jeigu ligonis parasyt laiška arba apsakys simptomus savo ligos, tai yra: ką jautia savyje, kas ir kokioje vietoje skauda ir kas kenkia, tai daktaras teisingai atspės jo ligą, o atspėjęs, pritaitys tikras gyduoles.

PADEKAVONES UZ ISGYDYMA

Čionai sutalpinti visų yra negalima, bet kelios padėkavonės tapalinsi su pavėjimiu pačių pacientų. Kitos visos padėkavonės yra užlaikomos didžioji slaptlybėje. Jurgis Bucikas, P. O. Box 706, Tamana, Pa. sako taip: Labai blogai apsirgau. Vietiniai daktarai atsisakė nuo išgydymo, o vienas iš jų sakė greičiausiai daryti operaciją. Nuomet nuvažiuavau pas daktarą Stankų ir pasiūncius jo Sanatorijoje likausi išgydyti į trumpą laiką be peilio ir be operacijos. Ketrina Rutkė, Minersville, Pa. Labai didžiai sirgau, turėjau skaudėjimą strėnų, nugaros, kojų, nereguliariškas mėnesines ir gūlmę pasirdžių. Vietiniai daktarai nieko negalėjo, tikta atsiūnciu jį mano namus leido po skuros į pasirdžių tą prakaitą, zrodėlyg morfiną, kad tikta tam sykini skausmus sustabdyti. Nuvažiuavau pas Daktarą Ignotą Stankų ir pasiūnciu jo Sanatorijoje dēl gydymo. Dr. Stankus pripažino visiška kitokia liga, tuojau padarė operaciją ir davė tikras gyduoles nuo tos ligos. Už nedėlios laiko as išėjau ir sugrįžau namo sveika. Helena Kopp, 497 Edgewood St., New Haven, Conn. Likosi išgydyta nuo slinkimo plaukų. AS Pabylonas Druška, 70 W. River st., Waterbury, Conn. Siūnciu savo paveikslą ir istoriu širdingą acia. Dr. Ignotui Stankui, už prisistatęs man gyduoles ir išgydymą manę nuo baisios ligos, kaip tai: kosulio, skreplavimo, skaudėjimo krutinėje ir pasirdžiose.

Visomet kreipkitės ypatingai arba su laišku ant tikro adreso taip:
DAKTARAS IGNATIUS STANKUS
 1210 S. BROAD STREET, PHILADELPHIA, PA.
 Ofiso valandos: Iš ryto nuo 9 iki 11. Po pietų nuo 2 iki 4, vakarais nuo 7 iki 8 val.
 Nedėliomis nuo 9 iki 11 val. ryto ir nuo 1 iki 4 valandai po pietų.

LOXOL
PAIN-EXPELLER
 ALCOHOL 40%
 F. A. RICHTER & Co.
 NEW YORK

GERAS išbraukymas su Pain-Expeller visados pagelbsti nuo reumatizmo. Sergėkis nuo netik: ojo.

LIETUVIŠKA APTIEKA

Sveikata Brangiausias Žmogaus Turtas.

Jau nuo keliolikos metų Brooklynje-New York gyvena Vienatinė ir Didžiausia LIETUVIŠKA APTIEKA. Provizoriaus VINCAS J. DAUNOROS, kurios tikslu yra apsaugoti savo vienatūlius nuo visokių apgavikų ir gydyti juos tikrai ir geromis ir pasekmingomis gyduolėmis nuo visokių ligų ir kuno silpnybių.

LIETUVIŠKA APTIEKA savo ligų metų prityrimu išrado daugybę specialiausių gyduolių, sutaisyti iš šviežiausių ir geriausių medikamentų ir labai pasekmingai gydančių ligas. Tarpe kitų aptiekos sandėlyje sukrautos ir gaunamos sekandios gyduolės:

Kraujo Valytojas	\$1.00	Del išvartymo soliterio	\$3.00
Gyvasties Balsamas	75c	Del lytiškų ligų	50c ir \$1.00
Nervų Stiprintojas	50c ir \$1.00	Nuo Reumatizmo	50c ir \$1.00
Vaistas nuo vidurių	50c ir \$1.00	Nuo kojų prakaitavimo	25c
Nuo kosulio	25c ir 50c	Gydanti onostis	50c
Nuo gerklių skaudėjimo	25c ir 50c	Antiseptiškas muilas	25c
Skilvinės proskos	\$1.00	Antiseptiška mostis	25c
Pigulės del kepenų	25c	Nuo dusulio	50c
Nuo galvos skaudėjimo	25c	Proskos del dantų	25c
Nuo kojų nuospaudų	10c ir 25c	Nuo kosulio del vaikų	25c
Nuo dantų gėlimo	10c	Kastorija del vaikų	10c ir 25c
Nuo peršalimo	25c	Nuo viduriavimo	25c
Plaukų stiprintojas	25c ir 50c	Kraujo Stiprintojas	50c
Linimentas arba Expelleris	25c	Gumbo Lašai	50c ir \$1.00
Anatharynas plovimui	25c	Nuo plaukų žilimo	50c
Nuo kirmėlių	25c	Bakių Naikintojas	10c
		Karpy Naikintojas	10c

Speciališka tikrai lietuviška Trejanka arba Trejos Devynerios 25c
 Taip pat iš Lietuvos pargabtos visokios Lietuviškos gydančios žolės, šakutės ir t. t., kokios tik yra žinomos ir žmonių vartojamos.

Reikalaukite prisintumo Katalogo su mūsų gyduolių aprašymais.
 Kreipiantiesiems per laiškus arba asmeniškai duodame tikrai sąžiniškus ir teisingus patarimus kiekvienoje lietoje.

Jeigu jums brangi yra jusų sveikata, tai tuojaus reikalaukite gyduolių, rašydami arba atsiųskdami į LIETUVIŠKA APTIEKA

VINCAS J. DAUNORA

APTIEKORIUS
 229 Bedford Ave. Brooklyn, N. Y.

Gera proga visiem

Užlaikau tikrą lietuvišką krautuvę, kurioje galite gauti, laikrodžių, laikrodėlių, žiedų, splykų, koščių, kompasų, kryžiuokų, gramafonų visokio išdarbio. Taipogi lietuviškų rekordų, ir kitų visų kalbų. Puikiausių armonikų, smuikų, klarnetų, tribių ir daugybę visokių muzikalinių instrumentų. Taipgi gerų britvų visokio skryaus. Maldakinių, visokių gražių popierių laiškam rašyti (gromatomis) su puikiausiais apskaitymais ir dainomis. Visokių magiškių monų daiktų. Taipgi monų knygą, kur galima iš jos padaryti visokias mandrystes. Taipgi visokių kazylių turime. Taisom visokius auksinius daiktus: laikrodėlius, žiedus, branzalietes ir visokius muzikalinius instrumentus: armonikus, smuikas, klarnetus, tribjas, pianus, vargonus ir kitus visokius augščiau minėtus daiktus. AS gvarantuojau, kad mano tvoras pirmos klesos, o prekės pigesnes kaip kitur. Ordelius išsiūnciam greitai į visus Amerikos ir Kenados kraštus. Kviečiam visus su ordeliais ir visokiais pirkiniais kreipities šiuo adresu:

J. GIRDES 95 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

Telephone 2427 Greenpoint

VIENTINĖ IR SENIAUSIA LIETUVIŠKA

AGENTURA

Parduodam Szifkortes ir siuncziam pinigų.

Jau nuo 1886 metų, kaip parduodam ŠIFKORTES keliaujantiems į Lietuvą arba norintiems parikviesti iš Lietuvos savo gimines ar pažinstamus į Ameriką, visados parduodam Šifkortes kuoteisingiausia ir kur tik nori, ant greičiausių ir geriausių LAIVŲ už prieinamą prekę. Kurie pas mus perko Šifkortes, kelionėje neturėjo nė jokio klapato; no kad mėš visados suteikiame keleiviams geriausias patarimus, kaip turi keleivis apsisaagot nuo apgavysčių.

Taigi reikalaujant ŠIFKORČIŲ — malonėkit kreiptis prie mūsų, o busit kuogeriausia aprupinti visame.

Ofiso valandos:
 šiokiems dienoms nuo 8 ryto iki 9 val. vakare.
 Šventoms dienoms nuo 9 ryto iki 3 val. po piet.
 120-124 Grand Street, Brooklyn, N. Y. (Antros durys nuo Berry Street)

PINIGUS SIUNCZIAM IR ISZMAINOM.

Siūnciame pinigų vis-
 sas svieto dalis saugiai,
 greitai ir pagal pinigų
 kursą.

Teipgi išmainom ant
 ruskų ir vokiškų.

Parduodam Tikietus ant
 geležinkelių ir pietines ir
 vakarines valstijas.

Persiūnciam potogra-
 fijas į Lietuvą ir užregi-
 stuojam laiškus.

Spausdiname visokias
 kningas, konstitucijas ir
 kitus visokius spaudos
 dalykus, greitai ir pigiai.

„VIENYBE LIETUVNINKU“

Seniausias Lietuvių Laikraštis Amerikoje. Ikurta 1886 mete.

Išaina kas Sereida. Užsirašant „Vienybę Lietuvninkų“ Amerikoje prekiuoja įmetams \$2.00, pusei metų \$1.00. Užrubežinose prekiuoja metams \$3.00, pusei metų \$1.50.

Teipgi spausdinam visokias knygas, konstitucijas, bilas, plakatus ir tikietus baliams, popieras laiškam rašyti ir kitokius spaudos dalykus. Darbą atliekam greitai ir pigiai.

DIDŽIAUSIA KRAUTUVE VISOKIU KNYGU.

Čia visokias knygas galima gaut, kokios tik yra išėję iš po spaudos, kaip svietiškas teip ir maldų knygas. Žodynų, gramatikų, rankvedžių, Biblijų ir t. t.

J. J. Pauksztis & Co.

120-124 Grand Street, Brooklyn, N. Y.

Tu Esi Geriausias Prietelis!

Tai žodžiai pačių žmonių išgydytų nuo visokių ligų!
 Kaip jokios liekarstės ir visoki daktarai negalėjo pagelbėti, tai jus manę išgydė!

Garbingas Daktar! Jusų budas gydymo ir liekarstės labai geros, kad mano moteris net per tris mėnesius sirgus ant vidurių skaudėjimo, po krutine, galvos, didžio nusilpėjimo ant sveikatos ir baltųjų tekėjimo, kurios ikišiol niekas nepatako išgydyti, o kaip Jusų prisistatęs liekarstas suvartojo, tad tapo visai sveika ir daugiau liga neatsinaujina. Už tokių tikrą moksliška ir pasekmingą gydymą visiems Tamistų vardų apskelbiu. Tu esi geriausias prietelis. Pasiliekame dėkingi.

Klemensas ir Ona Stefanavičiai,
 1413 Brymower, Seranton, Pa.

Kaip nieks neįstengė, tai Ph. M. Kliniko Mokslas išgydė trumpam laikel! Malonus Tamista! Kad išgydėt kosėjimą, skrepliavimą ir sunkumą ant krutinės pasekmingal, teip lygiai tik Jus įstengiate išgydyti, nuo ligos išbėrimo ant odos spuogais ir niežėjimo; kiti gydytojai per du metu nesurado pagelbos. Už jusų teip gerą gydymą ir teisingas liekarstas siūnciu sim-
 tą kartų aciu. Su guodone, A. Galmanas, Box 36, Bonae Terre, Mo.

Nemažiau dėkingi: L. KLIMAS, 55 Ellsworth St., Worcester, Mass.
 Mr. M. KOLIAGA, Box 192, Boswell, Pa.; Mr. J. TYMCZUKAS, 306 Cente St., Freeland, Pa. Teipat išgydyti nuo visokių paslaptingų ligų, kurių jokia budu negalima sutalpinti.

ISITĖMYKIT, kad slaptlybės ligų saugiai užlaikoma, visada.

Phil. M. Klinikas, turi net kelis PROFESIONALIŠKUS DAKTARUS, kurie greitam laike pataiko sergantiesiems pagelbėti todel, kad gydo išykt, o nedaro expermentų ant sergančių. Vyriausias Klinikos Daktaras, per Amerikos valdžią, net medaliu apdovanotas. Tokiam jau tik galima tikėti.

Privatishkoj LABARATORIJOJ Ph. M. Kliniko, atsiūnciamusis sataiso kiekvienam liekarstas iš šviežių gvarantuotų medikamentų, seniasių ir naujasjų išradimų, kuribus tik aukščiausias mokslas išrado pagelbai žmoniui.

KAD ESI NESVEIKAS, BET NORI PASTOTI SVEIKI IR LAIMINGU, tad atsiūncyk.

Jeigu toli gyvenai, tad aprašyk savo ligą bei nesveikumas lietuviškoje kalboje kas henka, o tikėk, kad apturėsi tikrą pagelbą sveikatai kaip tuksantai, kurie jau džiaugiasi ir dėkavoja, nes čionai išgydo ir tokias, kurių kiti negalėjo išgydyti kaip sveikas teip ir užsisėjas ligas nuo skaudėjimo: pečiuose, rankose, kojose, sanariuose, krutinėje, strėnose, galvos, šonų; išbėrimai spuogais nuo blogo ir nečysto kraujo, nuo sauzarystės škielos nubėgimo, nusilpėjimo, vidurių nedirbimo, užkietėjimų slogos, greito palisimo, nerviškuimo, baimės, silpno ir sumažėjusio kraujo, užkietėjimų slapų lytiškų ligų. Širdies, kepenų, inkstų, silpnų plaučių, kosėjimo, sunkaus kvėpavimo, nuo peršalimo slogų, blogų sapnų, nemigos, neturėjimo apetito, be peilio be pnaustymo be aparacijos, bet su liekarstomis, kurios tuksantais išgydė. Teipat moteris nuo skausmingų mėnesinių ir kitokių visokių ligų, kurios užpūta varginamai žmonių, VYRU: MOTERIU. Reikalaujant rodos ir pagelbos nuo daktaro, visada adresuok arba atėik po šiuo adresu:

THE PHILADELPHIA M. CLINIC,

1117 WALNUT STREET, PHILADELPHIA, PA.
 VALANDOS: nuo 10 iš ryto iki 4 po p. Šventadieniais nuo 10 iki 3. Utarn. ir Pėtny čionis nuo 6 iki 8 val. Reikalaukit nuo Kliniko dovanai ir skaitytit knygy „Daktaras“

BUKIE VYRAS

RUPTURA,
 VARICOCELE,
 PRAPUOLUS PAJIEGAS,
 UZTRUCINTAS KRAUJAS.
 ATIMA JUMS VYRISZKUMA

BUKIE
 Išzmmtingas
 Liki sveikas

DR. O'MALLEY BUDAS

Visados išgydo!
 Išbandyta per 30 metų!
 Be peilio ir vaistų!
 Išrasta per mane!
 Naudojamas tik mano ofise!

PASARGA: Darbininkai katrie pas mane dirbo, gal sakyti, kad jie žino mano metodą ir pagal jų gydo be operacijos, jie gal ir pamėdzėja mano raštus. Bet randasi tik Vienas Dr. O'Malley Budas ir naudojamas tik Manu Ofise.

AS nedrukuoju jokių gromatų Ligoniu kadangi atsilankymas į mano Ofisą parodys jums, kad turiu daugybę Gromatų nuo Ligoniu iš visų šalių pasaulės kurie tapo išgydinti.

Prisišk 2c. markę už knygytę padingą paveikslais apie Rupturą.

Dr. ALEX. O'MALLEY

Ofisai 158 S. Washington St., Wilkes-Barre, Pa.

Galima susikalbėt lietuviškai-enkiškai

Telephone 1331

Nik. P. Zelwis

Lietuviškas graborius.
 Išbalsamuotojas ir laidotuvių Direktorius. Karietos laidotuviems, veselioms ir krikščionims.

Ofisas ir gyvenimas:
1034 Bank Street, Waterbury, Conn.
 Lietuviai, kreipkitės roikale.

DIDELIS LIETUVOS ŽEMLAPIS.

Su etnografijos sienomis. Atspausdintas ant dailaus, slidans popieriaus, keliose spalvose. Tikras pagražinimas sienos kiekvieno lietuvių stubelės. Pirmutinė dar tokio didumo mapa lietuvių kalboje.

Parsiduoda musu knygyne, tik po 50 centu.

Pasiskubinkite kiekvinas įgyti tą ŽEMLAPĮ ir pamatyti surašytas visas LIETUVOS vietas. Turime nedidelį skaitlių exempliorių.

Šiuo adresu: J. J. PAUKŠTIS & CO.

120-124 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

Sergantieji Lietuviai!

AR JAU NETEKOTE KANTRYBĖS JUSŲ LIGOJEI

Deja po dešimt, savitė po savaitei, mėnesiu po mėnesiu, metas po metais gydas sergančius lietuvius. Pažįstite kiek sergančių jau išgydžiau, kiek sergančius pagelbėjau jų ilgametinėje praktikoje. Kada jums gyvenimas įkrito nuo mėginimo visokių taip vadinamų leikarstų, jaučiatės jog kas kartas jums esti arčiau—tada vienatinė pagelba yra be užvilikimo kreiptis prie seno, garbaus specialisto

DRO LEONARD LANDES

Jis jums be pinigų duos rodą ką turite daryti, idant gėbėtis gyvasi ir išsikę jums ligę. Gydas jau per 20 metų koposmingiausiai višokias ligas, kaip: Netekimą apšvies, užmudijimą kraujo, tešėjimą kraujo, ligos skilvio, širdies plaučių, kepenų, žarnų, inkstų ir t. Del lytiškų ir inkstų ligų turiu didelius ir garsius aparatus Elektrikos ir X—Spindulių, per kurius matau jusų vidurinius organus. Niekiekvienas gydytojas turi tokius aparatus, nes jie yra branzų. Chemikali ir mikroskopikali ištaur kraują ir šlapimą. Nesistebkite ant vėliaus, bet tuojau ateikite pas garų

DRA L. LANDES

140 EAST 22nd St., New York, N. Y. tarpe 3-rd ir Lexington Ave's.

Valdikiškos valandos: nuo 10 ryto iki 8 vakare; nedidelianis nuo 10 ryto iki 4 po pietų.

Atsiųskite už 2c. markę, o gausite labai žingėdią knygęle doranai!

Telephone 864 W. Williamsburgh. Williamsburgh BATHS. F. TEITELBAUM, savininkas.

Rusiškios ir Turkiškios PIRTYS

274 South First Street, (tarpe Havemeyer street ir Marcy Ave) BROOKLYN, N. Y.

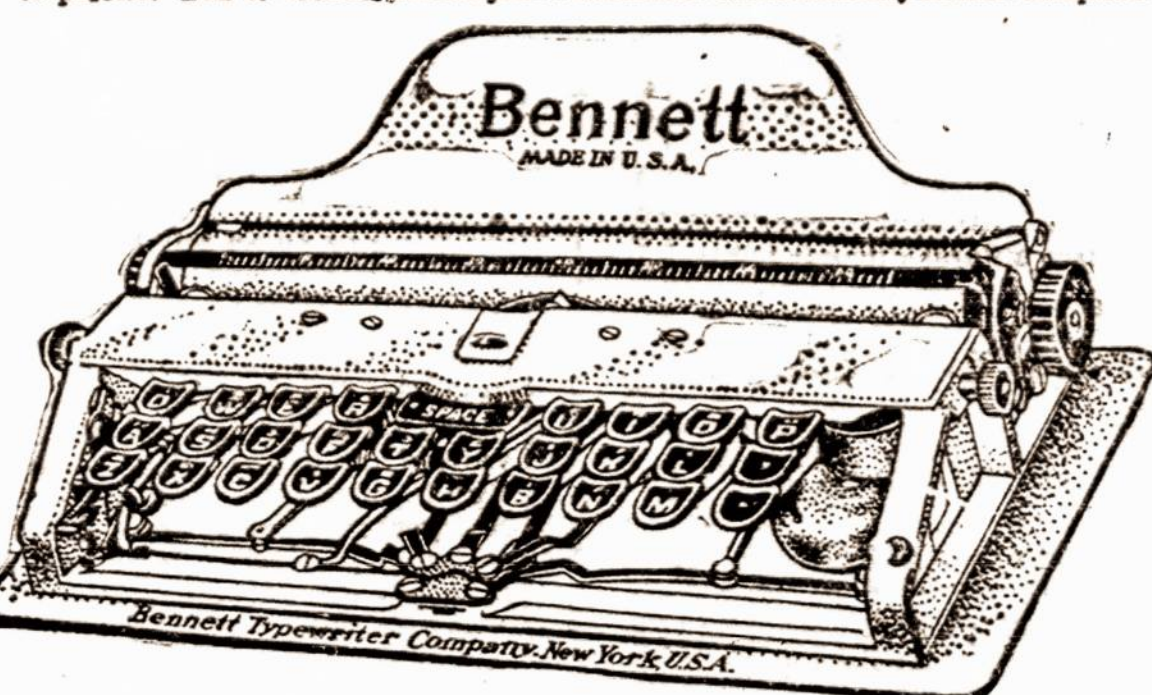
Perėjo į naujas rankas ir visas gerai prižiurimas. Užėkite ir persitinkinkite. Moterims kiekvieną utarninką.

Konkursinis Geografijos Vadovėlis

Kaina 75c. Apdaryta \$1.00. 120-124 Grand st., Brooklyn, N. Y. I. J. Paukštis & Co.

BENNETT TYPEWRITER. Kaina \$18.00

Bennett Typewriter yra tai naujausio išradimo drukuojama mašina ir drukuoja teip greitai ir pulkiai, kaip ir brangiausios mašinos. Ji yra su universaliskais, raktais, teip kaip mašinos už \$100.00, arba ir brangesnės. Ant tos mašinos galima drukuoti 80 žodžių į minutą. Padaryta iš labai tvirtu pileno. Tik ši viena drukuojama mašinėlė atramentuojasi nuo kaspino.

Diduma mašinos 2x5x10 colių. Galima vartoti popierę 8 ir pusės colių platumo. Turi 84 literas ir ženklus. Volelis su literomis mainosi ir tokiu budu ant jos galima drukuoti visokeriose kalbose. Susideda iš 180 atskirų dalių, sveria 8 ir pusę svaro. Sudėta į labai puikią skrynelę ir jį galima nešiotis rankoje, arba kišeniuje. Ji yra netikėtai naudinga, bet ir reikalinga kiekvienai ypatai, o už tokią prekę, tai kaip dykai.

J. J. Paukštis & Co., 120-124 Grand st., Brooklyn, N. Y.

Geriausias Linimentas arba PAIN EXPELLERIS ant svieto nuo visokių galvos skaudėjimų, KAULŲ, PERŠA LIMO, REUMATIZMO, STRENU SOPES, SAUSGELŲ, KAKLO, GALVOS SUKIMO ir DIEGLIŲ.

Jeigu nori ligoje ir nelaimėje pasigėbėti, neįšokk rodos pas kokius deimokintus žydėlius ar kryžiolikus save priepuoli, bet kreipkis arba tiesiai parašyk pas savo loeną vienuolį, reikalaudamas tikrų, grynų ir gydančių vaistų, — pas

ALBERTĄ G. GROBLEVSKĮ, Plymouth, Pa.

garsų dirbėję „Lenkiškų ir Lietuviškų gyduolių“, o persitikinsi, kad neišsikieisi velturi ir ant apgavysčių savo suakiai uždirbo cento.

Turime gyduoles nuo visokių ligų, kokios tikrai randasi ant svieto teip del senų žmonių, kaip del kadikių, vyrų ir moter.

„Lenkiškai-Lietuviški“ vaistai jau tukstantis padarę sveikais — išgydys ir Tave!

Ypatinai SLAPTAS ligas gydome ir glijoje slaptoje užlaikome, kaip kunigas išpažinti.

Delto jeigu trokšti tikros gydytojaus pagelbos, parašyk savo negerovę, aiškiai ir su smulkenomis, pridėk 2 centu ant atsakymo laišku, o niekuomet to nesigailėsi. Adresas:

Albertas G. Groblevskis, Cor. Elm and Main Sts. Plymouth, Pa.

SAULE

Du-kart nedėlinis laikraštis. Smagiausias lietuviškas laikraštis visoje pasaulėje.

IŠRINA kas UTARNINKĄ ir PĖTNYČIA

Prenumerata kaštuoja:

Amerikoj: Ant viso meto \$2.50, Ant pusės meto \$1.25, Ant ketverčio meto \$5c. EURO- Rostijoje ir Lietuvoje \$3.50, Anglijoje ir Skotlandijoje 15 sh. PRUSOSE 15 markių.

MĖNESINIS RAŠTAS

Linksmą Valanda

IŠRINA APIE 15 D. KOŽNO MĖNESIO.

Talpinasi visokių gražių Istorijų, Pasakų, ir t. t.

PRENUMERATA:

Amerikoje ant viso meto tik \$1. Rostijoje \$1.50. Anglijoje 7 sh. Prusose 7 mk.

Kas užsirašo „SAULE“ ir „LINKSMĄ VALANDĄ“ ir pilnai užsima, tai abu raštu gauna per visą metą už \$3 la Ameriką, in Rostiją \$4.50, in Anglijoje 7 sh. Priek tam pilnai užsimekėję skaitytojai kas metas gauna DOVANĄ puikų Kalendorių.

W. D. Boczkowski & Co., 520-522 W. South St., MAHANOY CITY, PA.

THE LACKAWANNA

Parankiausiai geležinkelio Europos keliaujantiems. Linijos sueina prie Trans-Atlantiškųjų laivų. Nebrangiai perdavinėja bagažą ir perveža pasažierius.

The Road of Anthracite

(Kietųjų auglinių kelias). Trumpiausias kelias į Buffalo. Tiesiai į Scrantoną ir Angliją Britų. Tarpe New Yorko ir Buffalo penki traukiniai kasdien.

Tarpe New Yorko, Chicago ir Vakarų keturi traukiniai kasdien. Tarpe New Yorko, St. Louis ir Pietvakarių, kasdien.

Tarpe visų vietinių Punktų nuolatini ir parankus susinešimas. Artymesnių informacijų apie kainas, traukinių begiojimą, etc., kreipkitės pas savo vietinį agentą arba rašykite pas: George A. Cullen, Passenger Traffic Man'r, 90 West Street, N. Y.

Tel. 2334 Greenpoint.

PUIKIAUSIA VIETA LIETUVIAMS pas PETRA A. DRAUGELI.

Skanus alus, gardi arielka, elius, visokis vynas, kviepiant cigarai, ir puikūs užkandžiai. Salė del miltinų ir reselčių. Nepamirškite šios atsakančios vietos, o busit užganėdinti. 73 GRAND STR. BROOKLYN, N. Y. Palei Wythe Ave.

PUIKUS HOTELIS Andriaus Milišausko

Visada kaltas alus, skani arielka, elius, porteriai, visoki vynai ir kviepiant cigarai.

Lietuviai vietiniai ir atvažiuoję iš kitur, nepamirškite šios puikios vietos. 16 Baltimore st. Wilkes-Barre, Pa. Priešai Central Dypa

Teisingiausia Lietuviška Agentura

PARDUODU LAIVAKORTES ant geriausių ir greičiausių Laivų, keleviai visados bus užganėdinti.

SIUNČIU PINIGUS į visas dalis svieto kuo greičiausiai ir pagal pinigų kursą. (Stoviu po kaulija \$30.000.)

Teipgi Pinigus priimu kurie nori pasidėti del apsaugojimo ir ant kiekvieno pareikalavimo juos sugražinu.

PIRMOS KLASOS HOTELIS, Skaniausi ir sveikiausi visoki gerimai, per tai visados svečių pilna, kiekvieną draugiškai ir maloniai visados pavaišina.

P. J. CHMIELIAUSKAS, 177 E. Main St. PLYMOUTH, PA. (Bell Phone 8—R)

A. OLSZEWSKIO BANKA Chicago, Illinois

PRIMA pinigus taupinimui nuo \$1.00 ir augščiau ir moka 3 procentą už padėtus pinigus.

SKOLINA pinigus pirkimui ir statymui namų ir štorių Chicagoje.

SIUNČIA pinigus į visas dalis svieto ir parduoda šifkortes ant visų linijų.

IŠMAINO ruskus pinigus ant amerikoniškų ir amerikoniškus ant ruskų. Turint kokius nors reikalus į Banką rašykite šiuom adresu: A. OLSZEWSKI BANK, 3252 So. Halsted St. CHICAGO, ILL.

ZIRA 10 CIGARETTES FOR 5c

CZYSTUMA GERUMAS EKONOMIJA Viskas suvienyta ZYROJE Laimi už nuopelną

Telephone 1295 Greenpoint.

P. BUTKUS

LIETUVIŠKAS GRABORIUS (Undertaker). Išbalsamuojas ir laidotuvių Direktorius. Karjetos laidotuviams, veselijoms ir krikštynomis. Lietuviai, krepkitės reikale pas lietuvi.

Mano gyvenimo ofisas atdaras dieną ir naktį. 213 BERRY ST. BROOKLYN, N. Y. Branch Office 48 Hudson Ave.

Tel. 279 Greenpoint. Geriausia lietuviams užeiga pas JONĄ KULBOKĄ

Skanus Alus, Gardi Arielka, Visoki Vynai, Kviepiant Cigarai. 74 Grand Street Kampas Wythe Ave. BROOKLYN, N. Y.

W. SLOMINSKA

Mano Dirbtuve Apdovanota Dviem Medaliais ant Kosciuskos Parodos už rupestingą ir artistiską išdirbimą

KARUNŲ, ŠARPU, KUKARDŲ, ROZETŲ, BERLŲ, MARŠALKINIŲ LAŽŲ IR TEIP TOLIAUS.

Turiu už garbę apreiškėti guodoniems Kunigams ir guodofinoms Drangystėms, kad aš dirbu visus augščiau paminėtus daigtos PIGIAUSIAI, TEISINGIAISIAI IR GERIAUSIAI, nes per daugelį metų užsiimdama išdirbiniais įėjau geriausių praktikų ir del to galju viską padirbt pigiau ir geriau negu kiti fabrikai. Su guodone W. SLOMINSKA, 1025 Milwaukee Av., Chicago, Ill.

Nepamirškite Tautiško Namol

Erta, daili salė mitingams, veselijoms, teatrims ir baliams. Gardi degtinė, šviežias alus, kviepią cigarai, skanus užkandžiai ir nakvinė.

TAI LIETUVIŲ UŽEIGA. A. RAZUTIS 101-103 Grand st., Brooklyn, N. Y. Telephone 1470 Greenpoint.

PRETELAI LIETUVIAI, 12 dideliu ir 12 mažu.

H. B. ROSENSON, 812-816 Grand St., BROOKLYN, N. Y. Telephone, 1102 Wmbsburgh

ADVOKATAS KAZIS KRAUČUNAS.

Buvęs 9 metus Skryiaus Viršininuku, Inspektorium Suvienųjų Valstijų Imigracijos; turi visas tiesas kaip Attorney, Advocate, Proctor, Solicitor ir Counselor-at-Law. Veda visokias bylas (provas) visuose teismuose ir d-partamentų skyriuose. Gavimui patarimų, krepkitės laiškais, įdėdami krasos ženklelį atsakymui. Vedimui svarbių bylų ir reikalų, pribuna ypatingai į visas Valstijas ir miestus sulyz pareikalavimo. Adresas: KAZIS KRAUČUNAS, Attorney-at-Law 403 Lyon Building. Seattle, Wash.

Jonas S. Lopatto

Attorney and Counsellor-at-Law (Lietuvys advokatas pabaigęs Pennsylvanijos Universiteta), užsima varymu prorg visuose teismuose. Offisas rumose 47-48-49 Bennet Building, kampo Public Square ir North Main Street, WILKES-BARRE, PENNA. Office Phone Peoples 37 Bell 47 Residence Peoples 1100

PIRMAS LIETUVIŠKAS Fotografistas ir Maliorius

Geras darbas. Vidutiniška Diena. G. BENSON, 528 Bedford Ave. Brooklyn, N. Y.